

**பெரியார் தொலைநிலைக் கல்வி நிறுவனம்
(PRIDE)**

**பெரியார் பல்கலைக்கழகம்
சேலம் – 636 011.**

**இளங்கலை வணிக மேலாண்மை
மூன்றாமாண்டு
தாள் – 9 : நிதி மேலாண்மை**

புத்தக உருவாக்கம்

K. கரேஷ் பாபு, M.Com., M.Phil.

ஜெய்ராம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

சின்னதிருப்பதி

சேலம் – 636 008.

இளங்கலை வணிக மேலாண்மை
மூன்றாமாண்டு
தாள் - 9 : நிதி மேலாண்மை

UNIT - I

Financial management – meaning - definition – objectives – importance – functions – organization – structure of Financial management – role of financial manager.

UNIT - II

Cost of capital – concept of Cost of capital – determinants of Cost of capital – simple and weighted average Cost of capital (simple problems only).

UNIT – III

Capital budgeting – ranking of projects – methods of evaluating a project investment proposal – importance of Capital budgeting – financial planning of a business (simple problems only).

UNIT – IV

Capital structure theories – net income approach – net operating income approach – Modigliani Miller Approach – factors determining Capital structure (theory only).

Leverages: meaning, types – importance and significance of leverages (simple problems only).

UNIT – V

Working capital management – meaning – importance – types – factors determining working capital (simple problems only).

Management of cash, inventory, accounts receivables and accounts payable (theory only)

இளங்கலை வணிக மேலாண்மை
மூன்றாமாண்டு
தாள் - 9 : நிதி மேலாண்மை

INDEX

Sl. No	Unit
1.	Financial management
2.	Cost of capital
3.	Capital budgeting
4.	Capital structure theories
5.	Working capital management

UNIT – I

நிதி மேலாண்மை (FINANCE MANAGEMENT)

1. நிதியியலுக்கு இலக்கணம் தருக. அதன் முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்துக.

நிதி மேலாண்மை என்பது தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் நிதியை திட்டமிடுதல், எழுப்பதல் (Raising) கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் நிர்வகிப்பதுடன் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகள் ஆகும் தொழில் தற்போது நிறுவன அமைப்புகளாக பெருமளவில் உள்ளது. எனவே தொழில் நிதியைப் பற்றி அறிய நிறுவன நிதியியலில் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு நிறுவனம் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக அரசின் அனுமதிப் பெற்று உருவாக்கப்பட்ட ஒரு அமைப்பாகும். நிறுவனம் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து வேறுபட்டது. இதற்கு தனி நோக்கமும் சொத்துரிமையும், ஒப்பந்த உரிமையும் வழக்காடவும் Sued) வழக்குக்கு உட்படுத்தவும் (Being Sued) வாய்ப்பு எழுப்பிக் கொள்ள இதனால் முடிகின்றது. நிறுவன அமைப்புகள் ஒரு நாட்டின் பொருளாதார உயிர்நாடியாகும். (Economic pulse) ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி நிறுவன அமைப்புகளின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் பொறுத்தது.

நிதியியல் பொருள் விளக்கம் : (Meaning of finance) நிதியியல் என்பது ஒரு தொழிலில் பயன்படுத்தப்படும் நிதியை எழுப்புவது மற்றும் நடைமுறைப்படுத்தும் நடவடிக்கையாகும். இன்றைய தொழில் அமைப்பு தனிநபர் அற்ற (Impersonal) நிறுவனமாக உள்ளது. எனவே நிறுவனத்தின் நிதி மற்றும் அதன் கொள்கைகளைப் பற்றி அறிய வேண்டியது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

சமூக அறிவிலுக்கான கலைக் களஞ்சியம் : (Encyclopaedia of social science) நிதியியலுக்கு பின்வரும் இலக்கணத்தைத் தருகின்றது.

நிதியியல் நிறுவனங்களின் நிதிப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இப்பிரச்சினைகளில் புதிய அமைப்பைத் தோற்றுவிப்பதற்கான நிதி அம்சங்கள் (Finance Aspects) ஆரம்ப வளர்ச்சியில் அதனுடைய நிர்வாகம், மூலதனம் மற்றும் வருமானத்திற்கிடையேயான வேறுபாடு தொடர்பான கணக்கியல் பிரச்சினைகள் (Accounting Problems); வளர்ச்சியாலும் விரிவாக்கத்தாலும் தோன்றிய நிர்வாகச் சிக்கல்கள், நிதி சிக்கல்களுக்கு உட்பட்ட நிறுவனத்தின் நிதியை சரிசெய்தல் (Financial Adjustment) அல்லது நிறுவனத்தைப் புனரமைத்தல் (Rehabilitation) போன்றன அடங்குகின்றன.

நிதியியலின் இயல்புகள் : (objectives / Features of Financing)

நிறுவன நிதியியல் பின்வரும் இயல்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றன.

1. ஒரு நிறுவனம் அது தோற்றுவிக்கப்பட்டதிலிருந்து அதனுடைய வளர்ச்சி மற்றும் விரிவாக்கம் வரை மேற்கொள்ளப்பட்ட நிதி நடவடிக்கைகள் பற்றிய ஆய்வு நிறுவன நிதியில் ஆகும்.
2. நிறுவன அமைப்புகளை மேம்படுத்துவதில் உட்படுகின்ற நிதி நிலைமைகளை ஆய்வு செய்கின்றது.
3. புதிதாக மற்றும் நடைபெறுகின்ற தொழில் அலகின் (Business Unit) நிதி திட்டத்தை ஆராய்ந்து அறிய உதவுகின்றது.
4. நிறுவனங்களுக்குத் தேவைப்படும் மூலதனங்களின் வகை, தன்மை மற்றும் அளவை (Extent) பரிசீலனை செய்கின்றது.
5. நிறுவனத்தின் வருமானத்தை நிர்வகிக்கும் கொள்கைகளையும், நடைமுறைகளையும் சரிபார்க்கின்றது.
6. பல்வேறு நிறுவனங்கள் கையாளும் லாப-ஈவு (Dividend) தேய்மானம் மற்றும் காப்புக் கொள்கைகளைக் கவனிக்கின்றது.
7. தொழில் நிறுவனத்திற்குப் பல்வேறு நிதி நிறுவனங்கள் அளிக்கும் நிதி உதவியின் தன்மையையும் முக்கியத்துவத்தையும் பற்றி ஆராய்கின்றது.
8. நிறுவனங்களின் நிதி நடைமுறைகள் மற்றும் கொள்கைகளை முறைப்படுத்துவது மற்றும் கட்டுப்படுத்துவதில் அரசின் பங்கை ஆய்வு செய்கின்றது.ங

நிறுவன நிதியியல் மேற்கூறிய இயல்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றது.

நிதியியலின் முக்கியத்துவம் : (Importance of Financing)

நிதியியலின் சமுதாய மற்றும் பொருளாதார முக்கியத்துவம் பின்வருவனவற்றால் உணரப்படுகின்றது.

1. உரிமையையும் மேலாண்மையையும் (Ownership and Management) தனியாக பிரித்த பொறுப்பு, நிறுவன வடிவத்தில் அமைந்த தொழில் அமைப்பிற்கே உரியது.
2. மேலாண்மை அதனுடைய நிதிக் கூற்றை (Financial Statements) திறமையாக கையாளுவதற்கு பல வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. நிறுவன நிதியியலின் தத்துவங்கள் பற்றிய அறிவு பங்குதாரர்களின் பாதுகாப்பிற்கும் நிறுவனத்துடன் தொடர்புடைய பிற நபர்களுக்கும் உதவுகின்றது.
3. நிறுவன பிணையங்கள் (Securities) முதலீட்டுக் கருவிகளாக (Investment Instrument) தற்போது உள்ளதால் நிறுவன நிதியியல் பற்றிய அறிவு முதலீடுகளைப் பற்றி அறிவதற்கு அடிப்படையாக இருக்கின்றது.

4. பொருளாதாரிகள் (Economist) சமூகவியல் அறிஞர்கள் (Sociologists) போன்றவர்கள் முதலாளித்துவ நிர்வாகத்தில் உள்ள நிதியியல் எந்திரத்தை (Financial Machinery) அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.
5. நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு நிறுவனத் துறை (Corporate sector) முக்கியப் பங்காற்றி வருகின்றது. இதன் மூலம் நிதியியலின் முக்கியத்துவத்தை உணர முடிகின்றது.
6. தொழில் மயமாக்கலுக்கு நிதி இன்றியமையாத ஒன்றாகும். எனவே நிறுவன நிதியைப் பற்றி முறையான திறனாய்வு செய்வது இன்றியமையாததாகும்.
7. பேரளவு அல்லது சிற்றளவு தொழிற்சாலைகளின் நிதித் தேவைகளை மதிப்பிட உதவுகின்றது.
8. தனிப்பட்டவர்கள் மற்றும் நிறுவன சேமிப்புகளை (Corporate saving) திரட்டுவதற்கு, நிதி நிறுவனங்களின் திறனையும் செயல்பாட்டையும் மதிப்பிட உதவுகின்றது.
9. திரட்டப்பட்ட சேமிப்புகளை விரும்புகின்ற முதலீட்டு வழிகளில் செலவிடுவதற்கான பல்வேறு வழிமுறைகளை குறிப்பிடுகின்றது.
10. மேலாண்மையின் தவறான மற்றும் மோசடியான நிதி நடவடிக்கைகளை முறைப்படுத்துவதற்கான அவசரத்தை (Urgency) உணர்த்துகின்றது.
11. தொழிற்சாலைகளுக்கும் நிதி அமைப்புகளான வங்கிகள், காப்புநிதி நிறுவனங்கள், முதலீட்டு நிறுவனங்கள், முதலீட்டுப் பொறுப்புரிமைகள் (Trust) பங்குமாற்று நிலையம், நிதி கூட்டுருக்கள் (Corporations) போன்றவற்றிற்கும் இடையேயான தொடர்பில் உள்ள குறைபாடுகளை ஆய்வு செய்கின்றது.
12. அரசு மூலதன வெளியீட்டில் விதிக்கும் கட்டுப்பாடு நிறுவன வருமானத்தின் மீது விதிக்கும் வரி, தனியார் துறையினர்கள் கூட்டுரு அமைப்புகளுக்கு நிதி வழங்குவது போன்றவற்றிற்கு ஆற்றும் பங்கினை நிறுவன ரீதியில் தீர்மானிக்கிறது.

மேற்கூறிய வகைகளில் நிதியியல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

2. நிதி மேலாண்மை குறித்து நீ அறிவது யாது?

நிதி மேலாண்மை (Financial Management)

நிதி மேலாண்மை என்பது பொது மேலாண்மையின் ஒரு சிறப்புப் பணியாகும். இது நிதியைச் சேகரித்தல் அவற்றை நிறுவனத்தின் பொது நோக்கத்தை அடைவதற்காக பயனுள்ள வகையில் பயன்படுத்துவதுடன் தொடர்புடையது. தொழிலில் உள்ள ஒவ்வொரு நிதி நடவடிக்கைகளையும் உள்ளடக்கி இருக்கின்றது. நிதி மேலாண்மைக்குப் பல்வேறு வல்லுனர்கள் பல்வேறு வகைகளில் இலக்கணம் அளித்துள்ளனர்.

வெஸ்டன் (Weston) மற்றும் பிரிக்காம் (Brigham) கருத்துப்படி. நிதி மேலாண்மை என்பது தனிப்பட்டவர்களின் நோக்கங்களையும், நிறுவனத்தின் நோக்கங்களையும் இணையச் செய்யும் நிதி முடிவுகளை மேற்கொள்ளும் பகுதியாகும்.

ஹாவர்டு (Howard) மற்றும் அப்பான் (upon) கருத்துப்படி “நிதி மேலாண்மை என்பது திட்டம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டுப் பணியை நிதிப்பணிக்கு பொருந்தச் செய்வதாகும்.”

ஜோசப் (Joseph) மேசிக் (Massic) கருத்துப்படி நிதியைப் பெற்று அவற்றை பயனுள்ள வகையில் பயன்படுத்தும் பொறுப்பை ஏற்கும் ஒரு தொழில் செயல்முறை நடவடிக்கைகள் ஆகும்.

மேற்கூறிய இலக்கணங்களில் இருந்து நிதி மேலாண்மை என்பது ஒரு தொழில் பயனுள்ள வகையில் பணியாற்ற நிதியைத் திரட்டும் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ள சிறப்பு நடவடிக்கை என்பதை அறிய முடிகின்றது. இதில் நிதி திட்டமிடல், நிதி நிர்வாகம் மற்றும் நிதிக்கட்டுப்பாடு அடங்குகின்றது.

ஒரு தொழில் நிறுவனத்தின் நிதி மேலாண்மை நிதி பற்றிய பின்வரும் நடவடிக்கைகளை உள்ளடக்கியது ஆகும்.

1. திட்டமிடல் : (Planning)

வரப்போகும் காலங்களின் ரொக்க வரவுகளையும் (Cash Receipt) அவற்றை பகுத்து செலவிட வேண்டிய முறைகளையும், முன்கூட்டியே அறிந்து திட்டமிடல் நிதி மேலாண்மையில் முக்கியமானவையாகும். பொருளின் விலை, உற்பத்தி, அளவு மற்றும் உற்பத்திச் செலவில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்களை முன்கூட்டி அறிந்து தோராயமாக இலாபத்தைக் கணக்கிடுவது திட்டமிடுவதில் அடங்குகின்றது.

2. நிறுவன அமைப்புகளை ஏற்படுத்துதல் : (Organisation)

நிறுவனத்தை அமைத்தல் என்பது. நிதி மேலாண்மைக்குத் தேவையான துறைகளை அமைத்தல் ஆகும்.

3. பணியாளரை நியமித்தல் (Staffing)

நிதி மேலாண்மை துறைகளுக்குத் தேவையான தகுதி உள்ள அலுவலர்களைத் தேர்ந்து எடுத்து நியமித்தல் பணியாளரை நியமித்தல் ஆகும்.

4. இயக்குதல் (Directing)

நிதிக் கருவிகள் (Financial Instruments) மற்றும் நிதி நிறுவனங்கள் மூலம் நிதி திரட்டுதல் பற்றிய நடவடிக்கைகள் இயக்குதல் பணியில் அடங்கும். இதனை திட்டமிட்டப்படி குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை அடைவதற்கான வழிமுறைகளை (Systems and Procedures) வகுத்துச் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டி உள்ளது.

5. நிதிக் கட்டுப்பாடு (Financial Controlling)

நிதிநிலை சீரான நிலையில் இத்திட்டமிட்டபடி இருக்கும் பொருட்டு முந்தைய மற்றும் தற்போதைய நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்பாடு செய்வது நிதிக் கட்டுப்பாடு ஆகும்.

STRUCTURE OF FINANCIAL MANAGEMENT

நிதி மேலாண்மையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்

ஒரு நிறுவனத்தின் நிதி மேலாண்மையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாகப் பின்வருவனவற்றை கூறலாம்.

1. தொழிலின் தன்மை (Nature of Business)
2. தொழிலின் அளவு (Scale of Business)
3. தொழில் அமைப்பின் வகை (Form of organisation)
4. தொழில் சுழற்சியின் கட்டம் (The phase of Business cycle)

1. லாபத்தை உயர்த்துதல் (Maximisation of Profit) பொதுவாக நீண்ட காலத்தில் உயர்ந்தளவு லாபத்தையும் குறுகிய காலத்தில் இயல்பு லாபத்தையும் பெற முயற்சிக்க வேண்டும்.

2. இடர்குறைத்தல் (Minimised Risk) தேவையற்ற இடர்களை தவிர்ப்பதும், பிரச்சினையான பகுதிகளை எதிர்பார்ப்பதும், அதை வெல்லுவதற்காக வழிகளை கண்டறிய வேண்டியிருக்கின்றது.

3. கட்டுப்பாட்டை பராமரித்தல் (Maintain control) உள் வரும் மற்றும் வெளிச்செல்லும் நிதி, ஒட்டங்களை ஒழுங்குப்படுத்தி அவை சரியாக பயன்படுத்தப்படுகின்றதா மற்றும் பாதிக்கப்படுகின்றதா என்பதை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும்.

4. நெகிழ்வுத்தன்மை அடைதல் (Achieve flexibility) உறுதியற்ற வருங்காலத்தை நிறுவனம் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. நிதி நடவடிக்கைகளை கவனமாக மேலாண்மை செய்தால் நெகிழ்வுத் தன்மையை பராமரிக்க முடியும். தேவையை எதிர்பார்த்து போதுமான நிதி மூலங்கள் (Sources) இருந்தால் அது நெகிழ்வுத்தன்மை உடையதாகும்.

ரொக்கத்தன்மை லாபத்தன்மை அணுகுமுறை (Liquidity Profitability Approach) நிதி மேலாளர் ரொக்கத் தன்மை லாபத்தன்மை என்ற இரு இலக்குகளை அடைய வேண்டியிருக்கின்றது. ரொக்கத்தன்மை என்பது தேவை எழும் போது அதாவது கெடு (Due) காலம் வரும் போது கோரல்களையும் (Claims) கடப்பாடுகளையும் (Obligation) சமாளிக்கும் ஒருவரின் திறன் ரொக்கத்தன்மையாகும். நிறுவனம் அதனுடைய உண்டியல்களை (Bills) கெடுகாலம் முடிந்தவுடன் செலுத்த வேண்டும். ரொக்க கொள்முதலுக்கு

செலுத்துவதற்கு போதுமான ரொக்கமும் எதிர்பாராத நிகழ்வுகளை (Contingencies) சமாளிப்பதற்கும் தேவையான ஒதுக்குகளையும் (Reserves) வைத்திருக்க வேண்டும்.

நிறுவனத்தின் லாபத்தன்மை என்பது மூலதனத்தை பயன்படுத்தியதற்கான விளைவு வீதமாகும். (Rate of return) நிறுவன நடவடிக்கைகள் அதன் பங்குதாரர்களுக்கு நீண்ட கால லாபத்தை ஏற்படுத்த வேண்டியிருக்கின்றது. அத்துடன் இருப்பின் (Stock) தற்போதைய மதிப்பை உயர்த்துதல் வேண்டும்.

நிதி மேலாண்மையின் இலக்குகளாக மேற்கூறிய லாப இடர் அணுகுமுறையும் ரொக்கத்தன்மை லாபத்தன்மை அணுகுமுறையும் உள்ளது.

நிதி மேலாளரின் பணிகளைத் தருக.

நிதி மேலாளரின் பணிகள் (role / Function of Financial Manager)

நிதி மேலாண்மையின் நிதிக் கொள்கைகளையும், அவற்றின் அடிப்படைக் கூறுகளையும் (Financial principles and fundamentals) கணக்கீடு கோட்பாடுகளையும், அவற்றின் அடிப்படைக் கூறுகளையும் (Accounting theory and fundamentals) அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அதாவது நிதி மேலாண்மையின் நடவடிக்கைகள் நிதி மற்றும் கணக்கியல் அறிவு இணைந்து இருக்க வேண்டும்.

அமெரிக்காவல், ஜெர்மியேகன் Francis J. Walse ஆகியோர்களால் நடத்திய ஆராய்ச்சியின்படி நிதி மேலாண்மையர்கள் பொதுவான பின்வரும் முக்கியப் பணிகளை செய்து வந்தனர் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. நிதி நிர்வாகம்
2. தொழில் நடவடிக்கைகளை திட்டமிடுதல்
3. நிதி சேர்த்தல்
4. கணக்கீடு (Accounting)
5. சொத்துக்களை பராமரித்தல்
6. வரி நிர்வாகம் (Tax Administration)
7. முதலீடு செய்வோர் உறவுகள் (Invest or relation)
8. நிறுவனத்தின் நிதி அமைப்பினை மேலாண்மை செய்தல்
9. கலந்து ஆராய்தல் (Consultation)
10. கைப்பற்றப்பட்ட சொத்துக்களை ஆய்வு செய்தல் (Analysis of Acquisition)
11. அரசுக்கு அறிக்கைகள் அனுப்புதல் (Government Reporting)

12. பொருளாதார நோக்கினை தெரியப்படுத்துதல் (out look)

ஒவ்வொரு தொழிலும், நிதி மேலாளரை நியமிக்க வேண்டி இருக்கின்றது. இவர் பல்வேறு துறைகளுக்கான நிதியை ஒதுக்கீடுவதற்கான முக்கிய முடிவுகளை (Key decision) எடுக்க வேண்டி இருக்கின்றது. குறிப்பாக நிதி மேலாளர் நிதித் தேவைகளை முன் கணிக்க வேண்டி இருக்கின்றது. நிதி சாதனங்களை ஈட்ட வேண்டி இருக்கின்றது. பல்வேறு துறைகளுக்கிடையே நிதியை ஒதுக்கிட வேண்டி உள்ளது. நிதி மேலாளர் இக்கடுமையான செயல்களை செய்தால் அவருடைய நிறுவனம் சிறந்த நிதி நிலைமையில் இருக்கும். நிதி மேலாளர் பின்வருவனவற்றில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டி இருக்கின்றது.

1. உயர்நிலை நிர்வாகி (Top management executive) என்ற முறையில் நிதி மேலாளர் நிறுவனத்தின் எல்லாப் பணிகளையும் முழுமையாக மேற்பார்வை செய்யவேண்டும்.
2. போதுமான அளவில் நிதி திரட்டப்பட்டுள்ளதா என்பதை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் மிதமிஞ்சிய தொகை (excessive amount) திரட்டக்கூடாது.
3. பணம் பட்டுவாடா செய்தல், நிதி பற்றாக்குறையை தோற்றுவிக்காமல் இருக்கின்றதா என்பதை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும்.
4. நிதி பயன்படுத்துவதை ஆய்வு செய்து திட்டமிட்டு கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.
5. இலாப நிலையை பராமரிக்கின்ற பொழுது நீர்மைத் தன்மையையும் பராமரிக்க வேண்டும்.
6. நிதியை சிக்கனமாக பெற வேண்டும்.
7. தொழில் உலகில் நிலவும் உறுதியின்மைக்கு வகை செய்ய வேண்டும். (Allowances for uncertainties)
8. ரொக்கம் பெறக்கூடியவை. சரக்கிருப்பு மற்றும் செயல் மூலதன இனங்களை சிறப்பாக நிர்வகிக்க வேண்டும்.
9. புற வளர்ச்சியின் (External growth) நிதி நிலையை ஆய்வு செய்ய வேண்டும்.
10. நிறுவனத்திற்கு புத்துயிர் ஊட்டும் புது வலிமை தரும் சாதனங்களை கடைபிடிக்க வேண்டும்.

வருங்கால நிதி மேலாண்மையர் கடந்த காலங்களில் நிதி பற்றிய முடிவுகளை எடுப்பதற்கு பல வகையான தடங்கல்கள் இருந்தன. அவற்றில் முக்கியமானது, பற்றாக்குறையான மூலதனமாகும். அதாவது கடந்த காலங்களில் போதுமான மூலதனத்தை ஒரு நிறுவனம் பெறுவதில் இடர்பாடு

இல்லாவிட்டாலும் பல இடைஞ்சல்கள் உள்ளன. உதாரணமாக வருங்கால நிதி மேலாண்மையர்கள் நிறுவனத்தில் இடப்படும் முதலீடுகள் பொதுவாக சமூகத்தின் மீது குறிப்பாக பங்குதாரர்கள் மீதும் ஏற்படுத்தும் விளைவுகளை கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

வருங்கால மேலாண்மையர்கள் சமுதாய அமைப்பிற்கும் செயல்பட வேண்டும். எனவே நிதி மேலாண்மையர் இயற்கையான நன்னடத்தை உடையவராக இருக்க வேண்டும். நிதி கணக்கீடு மற்றும் கணிதம் ஆகிய சிறப்புத் துறைகளில் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும்.

UNIT - II
COST OF CAPITAL

மூலதன கிரயம் அல்லது மூலதன அடக்கம் (Cost of Capital)

மூலதனக் கிரயத்தின் இலக்கணம் (Definition of Cost of Capital)

எஸ்ரா சாலமனின் இலக்கணம் (Definition of Ezra of Capital) மூலதனக் கிரயம் என்பது குறைந்த அளவு இலாப சதவீதம் அல்லது முதலீட்டுச் செலவுகளின் மீதான குறைந்த அளவு இலாப விகிதமாகும் என்று எஸ்ரா சாலமன் இதற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

ஹண்ட், வில்லியம்ஸ் மற்றும் டோனல்ட்ஸன் இன் இலக்கணம் (Definition Given by Hunt, Williams and Donaldson) மூலதனக் கிரயம் என்பது நிகர சொத்துக்களின் மீது ஈட்டப்பட வேண்டிய குறைந்த அளவு இலாப விகிதமாகும். என்று இவர்கள் மூலதனக் கிரயத்திற்கு இலக்கணம் வரைந்துள்ளனர்.

ஹேலி மற்றும் சீயுவாலின் இலக்கணம் (Definition of Haley and Sevall) மூலதனக் கிரயம் என்பது ரொக்க ஒட்டத்தின் மீது கணக்கிடப்படும் தள்ளுபடி விகிதமாகும்.

பொதுவாக, மூலதனக் கிரயம் என்பது திட்டமிடப்பட்டுள்ள செயல் திட்டங்களின் மீது ஈட்டப்பட வேண்டிய குறைந்த அளவு இலாப விகிதமாகும். உதாரணமாக, சில திட்டங்களுக்கு வங்கிகளிடமிருந்தோ அல்லது நிதி நிறுவனங்களிடமிருந்தோ, கடன் பெற்று முதலீடு செய்ய வேண்டிய நலை ஏற்படும் சமயத்தில், கடனிற்கு செலுத்த வேண்டிய வட்டியையும் அதற்கு ஏற்படும் செலவுகளையும் கணக்கிட்டு குறைந்த அளவு இலாபத்தினைக் கணக்கிடல் வேண்டும். எதிர்பார்த்தபடி இலாபம் அமையாமல் போகக் கூடிய செயல் திட்டங்களை கைவிட்டு விடுதல் வேண்டும். எனவே, மூலதனக் கிரயம் என்பது மூலதனச் செலவுகளின் (Capital Expenditure) மீது கணக்கிடப்படும் ஒரு குறைந்த அளவு இலாப விகிதமாகும்.

மூலதனக் கிரயத்தைக் கணக்கிடும் பொழுது கீழே கொடுக்கப்பட்டவைகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

1. கூடுதல் முதல் கிரயம் (Marginal Cost of Capital) கூடுதல் முதல் கிரயம் என்பது கூடுதல் முதல் இடும் பொழுது பெறவேண்டிய சாதாரண இலாப விகிதமாகும்.

2. குறிப்பிட்ட மூலக் கிரயம் (Specific Cost of Capital) இவ்வகையானது ஒரு குறிப்பிட்ட முதலின் கிரயத்தைக் குறிப்பதாகும். உதாரணமாக, சாதாரணப் பங்குகள், முன்னுரிமைப் பங்குகள் மற்றும் கடனீட்டுப்

பத்திரங்களின் மதிப்பைக் குறிப்பதாகும். 3% கடனீட்டுப் பத்திரங்கள், 6% முன்னுரிமைப் பத்திரங்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

3. சராசரி மூலதனக் கிரயம் (Average Cost of Capital) இவை பல்வேறு மூலதன அடிப்படையின் சராசரி மூலதனக் கிரயமாகும். பொதுவாக, ஒரு நிறுவனத்தின் மூலதன மதிப்பைக் கணக்கிடும் பொழுது சராசரி மூலதனக் கிரயம் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

4. சந்தைவிலை மூலதனக் கிரயம் (Spot Costs) இவை பங்குச் சந்தைகளில் உள்ள மூலதனங்களின் மதிப்பைக் குறிப்பதாகும். பல்வேறு வகையான திட்ட முதலீட்டிற்கு இவ்வகை பொருத்தமானதாகும்.

5. சாதாரண விலை மூலதனக் கிரயம் (Normalised Costs) இவை நீண்டகால முதல் திரட்டும் பொழுது பயன்படக்கூடிய விலையாகும். இவை பொதுவாக மூலதனம் பற்றிய முடிவெடுப்பதற்குப் பயன்படக்கூடியவையாகும்.

6. வாய்ப்பு மூலதனக் கிரயம் (Opportunity Cost) மேலாண்மை;ககு ஒரு முதலீட்டில் முதலீடு செய்த பிறகு மற்றொன்றில் முதலீடும் வாய்ப்பு போய் விடுகிறது.

மூலதனக் கிரயத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் முறைகள்

(Measurement of Cost of Preference Shares)

முன்னுரிமைப் பங்குகளின் விளக்கம், வகைகள், நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் இப்புத்தகத்தின் அத்தியாயம் 6-ல் (நிதியைச் சேகரிக்கும் வழிகள்) விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, இப்பகுதியில் நாம் இவற்றின் மூலதனக் கிரயத்தைக் கணக்கிடும் முறை பற்றி மட்டும் பார்ப்போம்.

பொதுவாக, முன்னுரிமைப் பங்குகளின் மீதான இலாப ஈவு முன்னரே நிர்ணயிக்கப்பட்டு விடுகிறது. எனவே, முன்னுரிமைப் பங்குகளின் மீதான மூலதனக் கிரயம் என்பது முன்னுரிமைப் பங்குகளின் மீதான இலாப ஈவினைக் குறிக்கிறது. முன்னுரிமைப் பங்குகள்தாரர்கள் தங்கள் முன்னுரிமைப் பங்குகளின் மீது இவ்வளவு இலாபம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தே முதலீடு செய்கின்றனர். எந்த ஒரு கம்பெனியும் பங்காதாயம் கொடுப்பதில்லை என்ற முடிவுடன் முன்னுரிமைப் பங்குகளை வெளியிடுவதில்லை. முன்னுரிமைப் பங்குகளின் மீது பங்காதாயம் அளிக்காத பொழுது இவர்கள் ஒட்டுரிமை பெறுகிறார்கள் மற்றும் கட்டுப்பாடும் இவர்கள் பக்கம் சென்று விடும்.

மேலும் முன்னுரிமைப் பங்குகள் மீதான பங்காதாயம் கொடுக்கப்படாமல் சில வருடங்களுக்கு இருக்குமேயானால் சாதாரணப் பங்குதாரர்களுக்கு இதனால் பாதிப்பு ஏற்படக்கூடும். மேலும் முன்னுரிமைப் பங்குகளுக்குப் பங்காதாயம் செலுத்தப்படாமல் இருக்கும் பொழுது பங்குச் சந்தையில் சாதாரணப் பங்குகளின் மதிப்பும் குறைய வாய்ப்பு ஏற்படும்.

மீட்கப்பட முடியாத முன்னுரிமைப் பங்குகளை மதிப்பிடல்
(Measurement of Cost of Irredeemable Preference Shares)

$$k_p = \frac{\text{Div}}{\text{Po}}$$

K_p = முன்னுரிமைப் பங்குகளின் கிரய நிலை

Div = பங்காதாயம்

Po = முன்னுரிமைப் பங்கின் நிலை

உதாரணம் : ஒரு நிறுவனம் 10% மீட்கப்படாத முடியாத முன்னுரிமைப் பங்குகளை வெளியிடுகிறது. இப்பங்கின் முகமதிப்பானது ரூ.100 எனினும் ரூ.95-ற்கு வெளியிடப்பட்டது. முன்னுரிமைப் பங்கின் மதிப்பைக் காண்க.

$$k_p = \frac{\text{Div}}{\text{Po}} = \frac{10}{95} = 0.1053 \text{ (or)} \\ = 10.53\%$$

2. மீட்பு முன்னுரிமைப் பங்குகளின் கிரய மதிப்பைக் கணக்கிடல் (Cost of Redeemable Preference Shares)

$$\text{Po} = \frac{\sum_{t=1}^n \text{Div}}{(1+k_p)^t} + \frac{\text{Pn}}{(1+k_p)^n}$$

பொதுவாக, முன்னுரிமைப் பங்குகள் மீதமான பங்காதாயம் வரி செலுத்திய பின்னரே கணக்கிடப்படுகிறது.

2. கடன் அல்லது கடனீட்டுப் பத்திரங்களின் கிரய மதிப்பைக் கணக்கிடல் (Cost of Debt Capital)

1. முகமதிப்பில் வெளியிடும் பொழுது கடனீட்டுப் பத்திரத்தின் கிரயம் (Cost of Debt when Issued at Par)

$$K_d = (1+t)R$$

K_d = கடனீட்டுப் பத்திரத்தின் கிரய நிலை

t = வரி சதவீதம்

R = வட்டி வீதம்

உதாரணமாக, ஒரு கம்பெனி 7% கடனீட்டுப் பத்திரங்களை வெளியிட்டது. வரி விதிப்பு 55% ஆகும். கடனீட்டுப் பத்திரத்தின் கிரய விலை காண்க.

$$Kd = (1-0.55)^7$$

$$= 3.15\%$$

2. கடன் பத்திரங்களை முனைமம் அல்லது தள்ளுபடியில் வெளியிடும் பொழுது கடனீட்டுப் பத்திரத்தின் கிரயம் (Cost of Debt when Issued at Premium or Discount)

$$Kd = \frac{\sum_{t=1}^{n} INT}{(1+Kd)^t} + \frac{Bn}{(1+Kd)^n}$$

உதாரணம்: ஒரு கம்பெனி ரூ.1,00,000 மதிப்புள்ள 10% மீட்புக் கடனீட்டுப் பத்திரங்களை வெளியிட்டுள்ளது. கடனீட்டுப் பத்திரங்களின் கிரய விலை 1. முகமதிப்பில், 2. 10% தள்ளுபடியில், மற்றும் 3.10% முனைமத்தில் வெளியிடும் பொழுது காண்.க

மூலதனக் கிரயம் அல்லது மூலதன அடக்கம்

1. முகமதிப்பில் வெளியிடும் பொழுது (When Issued at Par)

$$Kd = \frac{10,000}{1,00,000} (1-0.55)$$

$$= 4.5\%$$

2. 10% தள்ளுபடியில் வெளியிடும் பொழுது (When Issued at 10% Discount)

$$Kd = \frac{10,000}{90,000} (1-0.55)$$

$$= 5\%$$

3. 10% முனைமத்தில் வெளியிடும் பொழுது (When Issued at 10% Premium)

$$Kd = \frac{10,000}{1,10,000} (1-0.55)$$

$$= 4.1\%$$

3. சாதாரணப் பங்குகளை மதிப்பிடல் (Cost of Equity Capital)

சாதாரணப் பங்குகளின் மீதான மூலதனக் கிரயம் என்பது செயல் திட்டங்களின் மீது பெறப்பட வேண்டிய குறைந்தபட்ச மீள் வரவாகும்.

1. D/p approach (Cp = D/p)
2. D/p + g approach (D/p + g)
3. E/p approach
4. Realised Yield approach

சாதாரணப் பங்கின் மூலதனக் கிரயம்

$$Po = \frac{Div}{Ke-g}$$

$$Ke = \frac{Div}{Po} + g$$

உதாரணம் : A என்பது ஓர் நிறுவனம் 20,000 சாதாரணப் பங்குகளை ரூ.100 வீதம் வெளியிட்டது. தற்போதைய சந்தை விலையானது பங்கொன்றிற்கு ரூ.160 ஆகும். பங்காதாயமாக ரூ. 8 வீதம் பங்கொன்றிற்கு செலுத்தப்பட்டது.

$$Ke = \frac{DPS}{MP} \times 100$$

$$= \frac{8}{160} \times 100$$

$$= 5\%$$

உதாரணம் : கம்பெனியின் சராசரி இலாப ஈவு விகிதம் 21% ஆகும். கம்பெனியின் இலாபம் ஈட்டும் திறன் வருடத்திற்கு 3% அதிகரிக்கிறது. சாதாரணப் பங்கின் தற்போதைய விலை ரூ.105 ஆகும்.

$$Cp = \frac{DPS}{MP} \times 100 + g$$

$$= \frac{21}{105} \times 100 + 3$$

$$= 21\% + 3\%$$

$$= 23\%$$

உதாரணம் : ஒரு நிறுவனத்தின் பங்கொன்றின் தற்போதைய சந்தைவிலை ரூ.90 ஆகும். பங்காதாயம் ரூ.4.50 வளர்ச்சி விகிதம் 8% ஆகும்.

$$\begin{aligned} \text{Ke} &= \frac{\text{Div}}{\text{Po}} + g \\ &= \frac{4.50}{90} + .08 \times 100 \\ &= 13\% \end{aligned}$$

மொத்த சராசரி மூலதனக் கிரயத்தை மதிப்பிடல்

(Calculation of Weighted Average cost of Capital)

மொத்த சராசரி மூலதனக் கிரயம் என்பது பல்வேறு வகையான நிதி மூலங்களை ஒன்று சேர்த்துக் கணக்கிடப்படும் மூலதனக் கிரயமாகும்.

உதாரணம்

கடனீட்டுப் பத்திரங்கள்	30 இலட்சங்கள்
முன்னுரிமைப் பங்குகள்	10 இலட்சங்கள்
சாதாரணப் பங்குகள்	20 இலட்சங்கள்
காப்பு	40 இலட்சங்கள்

	100 இலட்சங்கள்

வரி செலுத்தப்பட்ட பின் உள்ள கிரயங்கள்

கடன்	40%
முன்னுரிமைப் பங்குகள்	8%
சாதாரணப் பங்குகள்	11%
காப்பு	10%

மூலங்கள்	எடையளவு	கிரயம்	மொத்தம்
கடன்	0.3	4.0	1.2
முன்னுரிமைப் பங்குகள்	0.1	8.0	0.8

சாதாரணப் பங்குகள்	0.2	11.0	2.2
காப்பு	0.4	10.0	4.0
			8.2

உதாரணம் : XYZ நிறுவனம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளவாறு மூலதன அமைப்பைப் பெற்றுள்ளது.

சாதாரணப் பங்குமுதல் (2,00,000 பங்குகள்)	40,00,000
6% முன்னுரிமைப் பங்குகள்	10,00,000
8% கடன் பத்திரங்கள்	30,00,000

	80,00,000

தற்போது பங்குகொன்றினை ரூ.20 விற்கலாம். பங்காதாயம் ரூ.2 விதமும், வளர்ச்சி வீதம் 7% ஆகவும் உள்ளன வரி விதிப்பு 50% ஆகும்.

1. மொத்த சராசரி மூலதனக் கிரயத்தைக் கண்டுபிடி.
2. மேலும், கூடுதலாக ரூ.20,00,000, 10% கடன் பத்திரங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இதனால் பங்காதாயம் பங்குகொன்றிற்கு ரூ.3 ஆகவும், பங்கின் விலை ரூ.5 ஆகவும் ஆகியது. வளர்ச்சியில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.

		மூலதன அளவு	விகிதம்	மூலதன கிரயம்	மொத்த சராசரி
1.	சாதாரண பங்கு முதல் (Ke)	40,00,000	0.500	0.10	0.0500
	முன்னுரிமை (Kp)	10,00,000	0.125	0.06	0.0075
	கடனீட்டுப் பத்திரங்கள் (Kd)	30,00,000	0.375	0.04	0.0150
					0.0725

= 7.25%

$$K_e = \frac{D}{P} + g$$

$$= \frac{2}{20} + 0/07 = 17\%$$

3. கூடுதலாக ரூ.20,00,000ற்குப் பத்திரங்களை வெளியிடும் பொழுது புதிய சராசரிக் கிரயம் கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டும்.

சாதாரணப் பங்கு முதல்	40,00,000	0.27	0.40	0.108
6% முன்னுரிமைப் பங்குகள்	10,00,000	0.06	0.10	0.006
8% கடன் பத்திரங்கள்	30,00,000	0.04	0.30	0.012
10% கடன் பத்திரங்கள்	20,00,000	0.05	0.20	0.010

$$= 13.6\%$$

D

$$K_e = \frac{D}{P} + g$$

P

3

$$\frac{15}{15} + .07$$

15

$$= 0.27$$

மூலதனக் கிரயம் பற்றி அறிவது யாது? அதன் முக்கியத்துவம் என்ன?

நிதி தொடர்பான தீர்மானம் எடுப்பதில் மூலதனக் கிரயம் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. ஒரு நிறுவனத்தின் மூலதன அமைப்பை தீர்மானிக்கின்ற பொழுது மூலதனக் கிரயத்தை அளவிட வேண்டி இருக்கின்றது. சமீப காலங்களில் இக்கருத்து அதிக முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றது. ஒரு நிறுவனத்தின் மூலதன கட்டமைப்பை தீர்மானிக்கின்ற பொழுது மூலதனத்திற்கான செலவை அல்லது கிரயத்தை அளவிட்டு ஒப்பிட வேண்டி இருக்கின்றது. இதன் மூலம் நிறுவன உரிமையாளருக்கு மூலதனம் அளித்தவருக்கு நியாயமான விளைவு (Return) கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கின்றது.

மூலதனக் கிரயத்தின் முக்கியத்துவம் : (Importance of cost of capital)

நிதி மேலாண்மை தீர்மானம் எடுத்தலில் மூலதனக் கிரயம் முக்கிய கருத்தாக இருக்கின்றது. பின்வரும் மேலாண்மை தீர்மானங்களுக்கு மூலதனக் கிரயக் கருத்து பொருத்தமாக இருக்கின்றது.

1. மூலதன வரவு செலவுத் திட்ட தீர்மானம் : (Capital Budget of Decision) ஒரு முதலீட்டுத் திட்டத்தை மேற்கொள்வதை அளவிடும் கருவியாக மூலதனக் கிரயம் பயன்படுகின்றது. மூலதன வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஏற்பதா?

அல்லது மறுப்பதா? என்பதற்கான அளவு திறனாக (Criterion) மூலதனக் கிரயம் உள்ளது. மூலதன வரவு-செலவு தீர்மானத்தில் திட்டத்தின் லாபத்திறனை அளவிடவும் முதலீட்டு வாய்ப்பை கையாளவும் மூலதனக் கிரயம் உதவுகின்றது.

2. நிறுவன நிதி கிரயமைப்பை வடிவமைத்தல் : (Designing the corporate financial structure) நிறுவனத்தின் மூலதன கட்டமைப்பை வடிவமைப்பதில் மூலதனக் கிரயம் முக்கியக் காரணியாக உள்ளது. மூலதன அமைப்பில் மாறுதல்கள் மூலதன கிரயத்தை விவாதிக்கின்றது. நிதி நிர்வாகி மூலதனக் கிரயத்தை குறைந்த அளவில் பராமரிக்க வேண்டும்.

3. நிதியிடல் முறையை தீர்மானித்தல் : (Deciding about the method of financing) நிறுவனத்திற்கு கூடுதல் நிதி தேவைப்படுகின்ற பொழுது சரியான நிதி மூலதனத்தை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அதாவது மூலதனத்தின் மீதான செலவு குறைந்ததாக இருக்கும் வகையில் நிதிமுறையை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். நிதி நிர்வாகி மூலதனச் சந்தையில் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளை கடனுக்கான வட்டி வீதத்தை இலாப ஈவு வீதத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். அதன் அடிப்படையில் நிதி திரட்ட வேண்டும்.

4. உயர் மேலாண்மையின் சாதனை : (Performance of top management) மூலதனத்தின் மீதான செலவை பயன்படுத்த மேலதிகாரியின் திறமையை மதிப்பிடலாம் எதிர்பார்த்த மூலதனச் செலவை உண்மையான செலவுடன் ஒப்பிட்டு நிதி நிர்வாகியின் சாதனையை மதிப்பிடலாம்.

5. மூலதனக் கிரயம் என்ற கருத்து தீர்மானம் எடுத்தல் குறிப்பாக இலாப ஈவு தீர்மானம் (Dividend decisions) நடைமுறை மூலதனத் தீர்மானம் போன்றவற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

DETERMINANT OF COST OF CAPITAL:

பல்வேறு வகையான மூலதனத்தின் மீதான செலவு எவ்வாறு அளவிடப்படுகின்றது?

அல்லது

கடன் மீதான செலவு, சலுகைப் பங்குகள் மீதான செலவு, சமப்பங்குகள் மீதான செலவு நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட ஈட்டுத் தொகை மீதான செலவு இவை எவ்வாறு அளவிடப்படுகின்றது?

முதலீட்டுக்கான தீர்மானங்கள் எடுக்கின்ற பொழுது பலவகையான மூலதனத்தின் மீதான செலவை அளவிட வேண்டியிருக்கின்றது. மற்றும் ஒப்பிட வேண்டியிருக்கின்றது. எவ்வகையான மூலதனத்தின் மீதான செலவு மலிவாக இருக்கின்றதோ (Cheapest) அதைத் தேர்ந்தெடுத்து மூலதனம் எழுப்ப வேண்டி இருக்கின்றது. பல்வேறு வகையான மூலதனம் மீதான செலவை அளவிடுவது ஒரு சிக்கலான பிரச்சனையாகும். மூலதனத்தின் மீதான செலவை

அளவிடுவதற்கு சரியான நடைமுறை இல்லை. பெரும்பாலும் முன்கணிப்பு மூலம் (Forecasts) செய்யப்படுகின்றது. இதில் பல தவறுகள் ஏற்படலாம் எனவே மூலதனத்தின் மீதான செலவை கணக்கிடுகின்ற பொழுது பின்வரும் காரணிகள் மீது கவனம் செலுத்த வேண்டியிருக்கின்றது. அதாவது நிறுவனத்தின் தேவை. எந்த தன்மையில் மூலதனம் எழுப்பப்படுகின்றது. நிறுமத்தின் கொள்கை (Corporate policy) மற்றும் எதிர்பார்ப்பு நிலை (Level of expectation) கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியவைகளாகும்.

நிறுவனம் பல்வேறு வழிகளில் நிதி திரட்டுகின்றது. எனவே ஒவ்வொரு வகையான நிதிக்கான செலவை கணக்கிட்டு மூலதனத்தின் மீதான செலவை தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

1. கடன் மீதான செலவு : (Cost of debt) மூலதனத்தின் மீதான செலவை அளவிடுகின்ற பொழுது கடன் மீதான செலவை முதலில் கவனிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. கடன் மீதான செலவு என்பது கடன் நிதியின் முதலீடு (Debt financed investment) பங்குகளை வைத்திருப்பவர்கள் நிலைமையை பாதிக்காமல் தடுக்க தேவைப்படுகின்ற விளைவு வீதமாகும். கடன் மீதான செலவு ஒப்பந்த வட்டி வீதம் நிறுவனத்தின் வரி பொறுப்பை சரிகட்டுவதாகும். கடன் மூலதனம் என்பது கடன் பத்திரமாக நீண்டகால கடனாக இருக்கலாம். கடன் பத்திரங்கள் அதே விலையில் (At PAR) மூலதனத்தில் (At Premium (or) at Discount) அல்லது கழிவில் (AT Discount) வெளியிடப்படலாம்.

கடன் மீதான செலவைக் கணக்கிட பின்வரும் சமன்பாடு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

$$Kd = (I-T) R$$

Kd = கடன் மூலதனச் செலவு (Cost of debt's capital)

T = நிறுவனத்திற்கான இறுதி நிலை வரி வீதம் (Marginal Tax Rate to the company)

R = ஒப்பந்த வட்டி வீதம் (Contractual interest rate)

உதாரணமாக ஒரு நிறுவனம் 9 சதவீத கடன் பத்திரங்களை வெளியிடுகின்றது. அதனுடைய இறுதி நிலை வரி வீதம் 50 சதவீதம் கடன் பத்திரத்தின் செலவு

$$\begin{aligned} Kd &= 1 - \frac{50}{100} \times 9 \\ &= 1 - 0.50 \times 9 \\ &= 4.5\% \end{aligned}$$

கடனுக்கான செலவு புதிய கடனுக்கு கணக்கிட முடியும். பழைய கடனுக்கு பொருந்துவதில்லை.

கடன் முனைமத்தில் அல்லது கழிவில் வெளியிடப்பட்டது : (Debt issued at a premium or discount)

கடன் பத்திரங்கள், முனைமத்தில் அல்லது கழிவில் வெளியிடப்பட்டால் கடனுக்கான செலவு கடன் பத்திரங்கள் வெளியிடுவதற்கான நிகர வருமானத்தின் அடிப்படையில் (Net process) கணக்கிடப்படுகின்றது. இச்செலவு நிறுவனத்திற்கு உரிய வரி வீதத்தில் சரிக்கட்டப்படுகின்றது

உதாரணமாக ஒரு நிறுவனம் 10 சதவீத மீட்கக் கூடிய கடன்பத்திரங்களை ரூ.1,00,000 த்திற்கு வெளியிடுகின்றது. நிறுவனம் 55 சதவீத வரி விதிப்பில் உள்ளது. கடன் பத்திரங்கள் 10 சதவீத கழிவில் வெளியிடப்பட்டால் கடன் மீதான செலவு பின்வருமாறு கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

கடன் பத்திரங்கள் கழிவில் வெளியீடு (Depentures issued at discount)

10.000

$$Kd = \frac{10.000}{90.000} \times 1-5.5 = 1.9 \times .45 = .05$$

90.000

அல்லது 5% சதவீதம்

கடன் பத்திரங்களை முனைமத்தில் வெளியிடுதல் 10 சதவீதம் (Depentures issued at premium)

10.000 1

$$Kd = \frac{10.000}{1,10.000} \times 1-0.55 = \frac{1}{11} \times 0.45 = 0.41$$

1,10.000 11

அல்லது 4.1% சதவீதம்

மீட்க முடியாத கடனுக்கான கிரையம் : (Cost of Irredeemable debt)

நிறுவனம் மீட்க முடியாத கடன் பத்திரங்களை வெளியிட்டால் அக்கடனின் கிரையம் (செலவு) வட்டி வீதத்தை வெளியீட்டு விலையில் வகுத்து வரி விலைக்கு சரி கட்டப்படுகின்றது.

இதற்கு பின்வரும் சமன்பாடு பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

R

$$Kd = \frac{R}{P} \times 1- t)$$

P

R = வீட்டி வீதம்

P = நிகர வருவாய்

t = வரிவீதம்

உதாரணமாக ஒரு நிறுவனம் 9.5 சதவீத மீட்க முடியாத கடன் பத்திரத்தை ரூ.95க்கு வெளியிடுகின்றது. வரிவீதம் 50 சதவீதம் கடனுக்கான கிரையம்

$$\begin{aligned} & 9.5 \\ = & \frac{\quad}{95} \times 1 - .5 \\ & 9.5 \times .5 \\ & \frac{\quad}{95} \\ = & /05 \text{ (or) } 5\% \end{aligned}$$

மேற்கூறிய வகைகளில் கடன் மீதான செலவு (Cost of debt) கணக்கிடப்படுகின்றது

சமப்பங்குகள் மீதான கிரையம் : (Cost of equity shares) சமப்பங்கு மூலதன கிரயத்தை கணக்கிடுதல் எளிதான பணி அல்ல. அது பலப் பிரச்சனைகளை எழுப்புகின்றது. இதன் நோக்கம் சமப்பங்குதாரர்களின் சிறந்த நலனிற்கு மேலாண்மை தீர்மானங்களை எடுப்பதாகும். பொதுவாக சமப்பங்கு மூலதனத்தின் கிரயம் திட்டத்தில் ஈட்ட உள்ள குறைந்த வீதத்தச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இது தொடர்பாக பல அணுகுமுறைகள் அல்லது மாதிரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இம்மாதிரிகளில் குறிப்பிடத்தக்கது. இஸ்ரா சாலமன் (Ezra salamon) மிரண் (Myren) கோர்டன் (Gordon) ஜேம்ஸ் இ வால்டர் (James E. Walter) மோடிக்கிளியானி (Modigliani) மற்றும் மில்லர் (Miler) போன்றவர்கள் அளித்ததாகும்.

சமப்பங்குகளில் கிரயம் பின்வரும் அணுகுமுறையில் கணக்கிடப்படுகின்றது. அ) லாப ஈவு விலை அணுகுமுறை : D/P (Dividend price Approach) இந்த அணுகுமுறை லாப ஈவு மதிப்பீட்டு மாதிரியைச் சார்ந்தது. இம்முறையில் சமப்பங்கு மூலதனத்தின் கிரயம் வருங்கால லாப ஈவிற்கு தேவைப்படுகின்ற விளைவு வீதத்தில் இருந்து கணக்கிடப்படுகின்றது. ஒரு பங்கின் விற்பனை நிகர வருவாயை எதிர்பார்க்கின்ற வருங்கால லாப ஈவின் தற்போதைய மதிப்பை சமப்படுத்தும் கழிவு வீதம் மூலதன கிரயமாகும்.

சமப்பங்கின் கிரயம் பின்வருமாறு மதிப்பிடப்படுகின்றது.

$$K_e = \frac{D}{P}$$

K = சமப்பங்கு மூலதனத்தின் கிரயம்

D = லாப ஈவு

P = நிகர வருவாய்

இந்த அணுகுமுறை லாப ஈவுக்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளது. ஆனால் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய் (Retained earning) சமப்பங்கின் சந்தை விலையில் பங்கு பெற்றாலும் அக்கருத்து புறக்கணிக்கப்படுகிறது.

ஆ. லாப ஈவு விலை + வளர்ச்சி : (D/p + g) அணுகுமுறை (Divident price + growth approach) இந்த அணுகுமுறையில் சமப்பங்கு மூலதனத்தின் கிரயம் எதிர்பார்க்கின்ற லாப விகிதம் + லாப ஈவில் வளர்ச்சி வீதம் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இம்முறை ஒரு பங்கிற்கான வருவாய்க்குப் பதிலாக லாப ஈவு வளர்ச்சியைப் பதிலீடு செய்துள்ளது.

சமன்பாட்டின் படி

D

Ke = -----

P

Ke = சமப்பங்கு மூலதனத்தின் கிரயம்

D = ஒரு பங்கிற்கான லாப ஈவு

P = ஒரு பங்கிற்கான நிகர வருவாய்

g = லாப ஈவில் வளர்ச்சி வீதம்

இ. வருவாய் ஈட்டும் விலை அணுகுமுறை : (Earning price D/P approach) இந்த அணுகுமுறை ஒரு பங்கிற்கான வருவாய் அப்பங்கின் சந்தை விலையை தீர்மானிக்கின்ற சமப்பங்கு மூலதனத்தின் கிரயம் வருவாய் ஈட்டும் விலை வீதத்தால் அளவிடப்படுகின்றது.

இம்முறை லாப ஈவு நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய் இரண்டையும் எடுத்துக் கொள்கிறது. ஆனால் இந்த அணுகுமுறையில் வருவாய்த் திறன் மற்றும் சந்தைவிலை இரண்டும் செயல்படுவதைப் பற்றி கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன.

ஈ. பெறப்பட்ட விளைவு அணுகுமுறை : (Realised yield Approach) இந்த அணுகுமுறையில் சமப்பங்குகளின் முதலீட்டாளர்கள் உண்மையாக பெற்ற விளைவின் அடிப்படையில் சமப்பங்கு மூலதன கிரயம் மதிப்பிடப்படுகிறது. இந்த அணுகுமுறை லாப ஈவும் அதன் வளர்ச்சி வீதமும் நிலையாக இருக்கின்ற நிறுவனங்களுக்கு குறிப்பாக பொருந்துகின்றது.

மேற்கூறிய அணுகுமுறைகளில் பங்குகளின் கிரயம் மதிப்பிடப்படுகிறது.

முன்னுரிமை பங்குகளின் மீதான செலவு : (Cost of preference shares)

முன்னுரிமை பங்குகள் நிலையான கிரயம் உடைய பிணையங்கள் ஆகும். இலாப ஈவு வீதம் அது வெளியிடும் காலத்திலேயே முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. முன்னுரிமைப் பங்குகளின் கிரயம் கடன் பத்திரங்கள் பிணையத்திற்கு இணையாக கணக்கிட வேண்டும்.

DP

$$K_e = \frac{DP}{P}$$

P

K_p = முன்னுரிமை பங்குகளின் கிரயம்

D_p = நிலையான முன்னுரிமை இலாப ஈவு

P = முன்னுரிமை பங்குகளின் நிகர வருவாய்

நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய் கிரயம் அல்லது செலவு : (Cost of retained earnings) நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய் பகிர்ந்தளிக்கப்படாத லாபமாக உள்ளது. நிறுவனம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய்க்கு லாப ஈவு செலுத்த வேண்டியது இல்லை. எனவே இது செலவு இல்லாத நிதியாக சில சமயங்களில் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய்க்கு பிற வாய்ப்புச் செலவு (Opportunity) உள்ளது. இதைக் கணக்கிட்டு அறிய வேண்டும்.

ஒரு நிறுவனத்தின் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாயின் பிறவாய்ப்புச் செலவு பங்குதாரர்கள் விளைவு வீதத்தை விட்டுக் கொடுப்பதாகும். (Forgoes)

$$K_r = k_e (1 - C) (1 - T) \text{ இதில்}$$

K_r = நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாயின் கிரயம்

K_e = சமப்பங்கு மூலதனத்தின் கிரயம்

T = இறுதி நிலை வரிவீதம்

C = கழிவு தரகு செலவினங்கள் சதவிகிதத்தில்

நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருமானத்திற்கான செலவு சமப்பங்குகள் மீதான செலவுக்கு சமம். அதாவது பங்குதாரர்கள் இலாப ஈவுக்கு வருமானவரி செலுத்தாமல் இருந்து, கழிவு செலவுகள் ஏற்படாமல் இருந்தால் இது சமம் ஆகும்.

நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய்க்கான செலவு கணக்கிடுவது, கடினமான ஒன்றாகும். ஏனெனில் பல வகையான வரி வீதங்கள் இருப்பதால் வரி வீதத்தை தீர்மானிப்பது சிக்கலானதாகும். இச்சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கு எடையிடப்பட்ட சராசரி வீதம் (weighted average tax rate) சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் இதுவும் அவ்வளவு எளிதான பணி அல்ல.

சாலமன் என்பவர் (Solomon) நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருமானத்திற்கான செலவை மதிப்பிட புற விளைவு அளவு கோல் (External yield criterion) என்ற

அணுகுமுறையை கூறியுள்ளார். இந்த அணுகுமுறை நிறுவனம் புற முதலீட்டு வாய்ப்புகளை மதிப்பிட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய வழியில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய்க்கான செலவு மதிப்பிடப்படுகின்றது.

தேய்மான நிதி கிரயம் : (Cost of Depreciation fund)

தேய்மான நிதியின் கிரயம் குறைவானது போன்று தோன்றுகின்றது. ஆனால் இதன் கிரயம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வருவாய் கிரயத்தை அளவிடுவதைப் போல பிற வாய்ப்பு செலவுகளின் அடிப்படையில் கணக்கிடப்படுகின்றது. பங்குதாரர்கள் இந்நிதியை பிற இடங்களில் முதலீடு செய்வதால் பெறும் வருமானம் தேய்மான நிதியின் கிரயமாகும்.

மேற்கூறிய வகையில் பல்வேறு வகையான மூலதனக் கிரயம் அளவிடப்படுகின்றது.

மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு பற்றி நீ அறிது யாது ?

மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு : (Weighted average cost of capital)

ஒரு நிறுவனம் அதனுடைய திட்டங்களை பல வழிகளில் நிதி திரட்டி நிறைவேற்ற வேண்டி இருக்கின்றது. அதாவது சமப்பங்கு மூலதனம் முன்னுரிமைப் பங்குகள் கடன் மூலதனம் (Dept capital) போன்ற வழிகளில் நிதி திரட்ட வேண்டியிருக்கின்றது. ஒரு பங்கிற்கான சம்பாத்தியம் (Dept capital) நிறுவனத்தின் நிதிக்கான சராசரிச் செலவு குறைவாக இருக்கும் போது அதிகமாகின்றது. எனவே மூலதனத்திற்கான சராசரிச் செலவு கணக்கிடுவது முக்கியமானதாகும்.

சராசரிச் செலவு என்பது நிறுவனம் பல்வேறு மூலங்களில் (Sources) நிதியைப் பயன்படுத்துவதன் செலவாகும். இதைக் கணக்கிட எடையிட்ட ஏட்டு மதிப்பு (Book value weights) அல்லது எடையிட்ட நடப்பு சந்தை மதிப்பு (Current market value weights) பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதற்கென மூன்று அணுகுமுறைகள் உள்ளன (Approaches) அவை. 1. இறுதிநிலை முறை (Marginal method) 2. சமமதிப்பு முறை (Equity method) 3. எடையிட்ட சராசரி முறை

இதில் எடையிட்ட சராசரி முறை பெரும்பாலும் இன்று ஏற்றுக் கொள்ளும் முறையாக உள்ளது.

மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரி செலவு : (Weighted Average cost of capital)

இது மூலதனத்தின் மீதான முழு செலவை தருகின்றது. நிறுவனம் ஈடுபடுத்தியுள்ள நிதியின் ஒவ்வொரு மூலங்களுக்கும் (Source) உரிய சராசரிச்

செலவு அவை நிறுவனத்தின் மூலதனக் கட்டமைப்பில் பெற்றுள்ள விகிதாச்சாரத்திற்கேற்றபடி எடையிடப்படுகின்றது. அதாவது மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு பல்வேறு நிதி மூலங்களின் முழுச் செலவை தொகுத்தது ஆகும். மூலதனத்திற்கான விகிதாச்சாரத்திற்கேற்றபடி சராசரிச் செலவு கணக்கிடுவது ஒரு நடைமுறைச் சிக்கலாகும். இரு ஒரு எளிமையான கருத்தாக இருந்த போதிலும் கணக்கிடுவதில் பல சிக்கல்கள் எழுகின்றது. எடை இரு வரைகையில் கணக்கிடப்படுகின்றது.

1. ஒவ்வொரு வகையான நிதிக்கும் எடை ஒதுக்குதல் : (Assignment of weights)
2. பல்வேறு மூலங்களுக்கும் குறிப்பிட்ட செலவை கணக்கிடுதல் (Specific cost)

இந்த மதிப்புகள் கிடைத்த பிறகு எல்லா வகையான மூலதனத்தின் செலவுகளும் கூட்டப்பட்டு உரிய எடையால் பெருக்கப்பட்டு மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு கணக்கிடப்படுகின்றது.

பல்வேறு வகையான நிதி மூலங்களுக்கும் எடையிடுவதற்கு பல்வேறு அணுகுமுறைகள் உள்ளன. அவைகளில் முக்கியமாக ஏட்டு மதிப்பு (Book value) அல்லது சந்தை மதிப்பு (Market value) பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சந்தை மதிப்பு எடைகள் (Market value weights) சில சமங்களில் ஏட்டு மதிப்பை எடைகளை விட சிறந்ததாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் சந்தை மதிப்பு முதலீட்டாளர்களின் உண்மையான எதிர்பார்ப்புகளை பிரதிபலிக்கின்றது. ஆனால் சந்தை மதிப்பு அடிக்கடி ஏற்றத் தாழ்வுக்கு உட்படுகின்றது. எனவே சந்தை மதிப்பு முறையை விட ஏட்டு மதிப்பு முறை விரும்பத்தக்கதாக இருக்கின்றது.

ஏட்டு மதிப்பு முறையில் பின்வரும் நன்மைகள் இருக்கின்றன.

1. மூலதனக் கட்டமைப்பின் குறியீடுகள் பெரும்பாலும், ஏட்டு மதிப்பில் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.
2. ஏட்டு மதிப்பை அறிவது எளிது.
3. முதலீட்டாளர்கள் ஏட்டு மதிப்பின் அடிப்படையில் கடன் சமப்பங்கு விகிதத்தை (Debt-equity ratio) தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வமாய் இருக்கின்றது.

நிதியை திரட்டும் போது, மேலாண்மையின் சாதனையை மதிப்பிடுவது ஏட்டு மதிப்பின் அடிப்படையில் எளிதாகும்.

மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவை கணக்கிடுதல்

பின்வரும் உதாரணத்தின் மூலம் எடை எவ்வாறு இடப்படுகின்றது என்பதை அறியலாம். ஒரு நிறுவனம் பின்வரும் மூலதனக் கட்டமைப்பை

பெற்றுள்ளது. மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவை கணக்கிடுதல்.

பிணையத்தின் வகைகள்	எட்டு மதிப்பு	செலவு
சமப்பங்கு	4,00,000	12
நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட சம்பாத்தியம்	1,00,000	8
முன்னுரிமை பங்கு	1,50,000	15
கடன் மூலதனம்	3,50,000	5
	10,00,000	

மூலதனம் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவைக் கணக்கிட பின்வரும் அட்டவணை உதவுகின்றது.

பிணையம்	விகிதாச்சாரம்	செலவு	எடை
வகைகள்	(சதவீதத்தில்)	(சதவீதம்)	(சதவீதம்)
சமப்பங்கு	40	12	4.80
நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட சம்பாத்தியம்	10	8	0.80
முன்னுரிமை பங்கு	15	15	2.25
கடன் மூலதனம்	35	5	1.75
		மொத்தம்	9.60

மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு 9.6%

இவ்வாறு நிறுவனத்தின் மூலதனக் கட்டமைப்பில் உள்ள நிதி மூலங்களுக்கு எடையிட்ட சராசரிச் செலவு கணக்கிடப்படுகின்றது.

மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவின் பயன்கள்

நிதியில் மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. நிதி தொடர்பான முடிவுகளை பெறுவதற்கு வரிக்குப் பிறகு மூலதனத்தின் மீதான செலவு பொருத்தமானதாகும். வரிக்குப் பிறகு மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு கணக்கிடப்படுகின்றது. இந்த கணக்கீட்டில் ஒவ்வொரு வகையான மூலதன நிதியும் மொத்த மூலதனத்தில் எவ்வளவு பங்களிப்பு தருகின்றதோ அதன்படி எடை அளிக்கப்படுகின்றது. நடைமுறையில் பல்வேறு நிதி மூலங்களும், பல்வேறு விகிதங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பல்வேறு நிதி விகிதங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பல்வேறு நிதி மூலங்களின் ஒப்பீட்டு முக்கியத்துவத்தை மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவை கணக்கிடுவதன் மூலம் கிடைக்கின்றது.

மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவின் குறைபாடுகள்

நிதியியல் தீர்மானம் எடுப்பதில் மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும் இது சில வரம்பிற்குள் செயற்படுகின்றது.

1. மூலதனக் கட்டமைப்பில் பல்வேறு தொகுதிகளின் எடையை தீர்மானிப்பது சிக்கலானதாகும்.
 2. மூலதனத்தின் மீதான எடையிட்ட சராசரிச் செலவு பல வழிகளில் கணக்கிடப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு முறையும் பல்வேறு முடிவுகளைத் தருகின்றது.
 3. மூலதனக் கட்டமைப்பை தேர்ந்தெடுப்பது எளிய பணி அல்ல.
 4. சில சூழ்நிலைகளில் மூலதனத்தின் மீதான சராசரிச் செலவை பயன்படுத்த முடிவதில்லை.
-

UNIT - III

மூலதனத் திட்டம் (Capital Budgeting)

ஒரு வியாபார நிறுவனம் தான் திரட்டிய முதலை பயன்படும் வகையில் முதலீடு செய்தல் அவசியமாகும். மூலதனத் திட்டம் என்பது திரட்டிய முதலை எவ்வாறு மூலதனச் செலவு (Capital Expenditure) செய்வது அல்லது நிலைத்த சொத்துக்களில் (Fixed Assets) முதலீடு செய்வது என்பதைப் பற்றி முடிவு செய்வதாகும். பொதுவாக, எந்த ஒரு நிறுவனமும் தனது வியாபார நடவடிக்கைகளை கீழ்க்கண்டவாறு திட்டமிடுதல் அவசியமாகும்.

1. முதல் திரட்டும் முயற்சி (Raising of Capital)
2. திரட்டப்படும் முதலை இலாபகரமான திட்டங்களில் முதலீடு செய்தல்.
3. ஈட்டப்படும் இலாபத்தினை பல்வேறு திட்டங்களில் முதலீடு செய்தல்.

மூலதனத் திட்டத்தின் இலக்கணம் (Definition of Capital Budgeting)

“மூலதனத் திட்டம் என்பது திட்டமிடப்பட்டுள்ள மூலதனச் செலவுகளைப் பற்றிய நீண்ட காலத் திட்டமாகும்” என்று சார்லஸ் டி. ஹாங்கீன் என்பவர் இதற்கு இலக்கணம் வரைந்துள்ளார்.

ஆர்.எம். லைஞ்ச் என்பாரின் கருத்துப்படி, மூலதனத் திட்டம் என்பது நீண்ட கால இலாப அடிப்படையில் முதலீடு செய்வதற்கான திட்டமாகும்.”

மூலதனத் திட்டத்தின் தேவை மற்றும் முக்கியத்துவம்

(Need and Importance of Capital Budgeting)

எந்த ஒரு நிறுவனத்தின் வெற்றியும் அந்த நிறுவனத்தால் தீட்டப்படும் மூலதனத் திட்டத்தினைப் பொறுத்தே அமைகிறது. எனவே, திட்டமிடாமல் செய்யப்படும் எந்த ஒரு முதலீடும் இலாபகரமாக அமையும் என்று உறுதியாகக் கூற முடியாது. எனவே, எந்த ஒரு மேலாண்மையும் சிறந்த முறையில் கீழ்க்கண்ட காரணங்களுக்காக சிறந்த அடிப்படையில் மூலதனத் திட்டத்தினை தீட்டுவது அவசியமாகும்.

1. பெரும் முதலீட்டுத் தொகை (Large Investments) பொதுவாக மூலதனச் செலவிற்கு என மொத்த முதலில் பெரும் தொகையைச் செலவிட வேண்டியுள்ளது. உதாரணமாக போக்குவரத்து, மின்சாரம் மற்றும் இரும்புத் தொழில்களை எடுத்துக் கொண்டால் முதலில் பெருமளவு மூலதனச் செலவிற்கே சென்றுவிடுகிறது. எனவே, முதலீடு செய்வதற்கு முன்னரே திட்டமிடல் அவசியம்.

2. நிரந்தர முதலீட்டுத் திட்டம் (Permanent Investment Planning) முதலீட்டுச் செலவிற்கு பெரும் தொகையினை செலவு செய்வது மட்டுமின்றி நிரந்தரமாக முதலீடு செய்யவும் வேண்டியுள்ளது. உதாரணமாக நிலம், கட்டிடம், இயந்திரம் போன்ற நிலைத்த சொத்துக்களை அடிக்கடி மாற்ற இயலாது. எனவே,

நீண்டகால முதலீடாக இருக்கும் பொழுது அதிக இடர் (Risk) ஏற்படும் நிலையும் இருக்கும்.

3. இலாபத்தினை நிர்ணயித்தல் (Determination of Profit) எந்த ஒரு நிறுவனத்தின் இலாப அளவும் அந்நிறுவனத்தின் குறுகியகால மற்றும் நீண்ட கால முதலீட்டு திட்டங்களின் அடிப்படையிலேயே அமையும். நீண்டகால முதலீட்டுத் திட்டம் தவறாகத் தீட்டப்பட்டால் நிறுவனத்தின் இலாப அளவு பெருமளவில் பாதிக்கப்படும். எனவே, சரியாகத் திட்டமிடுதல் அவசியமாகும்.

4. முதலீட்டுத் திட்டங்களின் சிக்கலான முடிவு (Complication of Investment Decisions) நீண்ட கால மூலதனத் திட்டங்களை முடிவு செய்தல் மிகவும் கடினமான மற்றும் சிக்கலான ஒன்றாகும். இவை நிர்வாகத்தின் முடிவெடுத்தல் திறனைப் பொறுத்தே அமைகிறது.

5. பங்குதாரர்களுக்கு பங்குகளின் மதிப்பை உயர்த்துதல் (Maximisation of Share Value to Shareholders) பொதுவான, பங்குச் சந்தையில் பங்குகளின் மதிப்பு உயர்வது என்பது அந்நிறுவனத்தின் இலாபத்தினைப் பொறுத்தே அமைகிறது. ஒரு நிறுவனத்தின் இலாபமானது அந்நிறுவனத்தின் மூலதனச் செலவுத் திட்டத்தினைப் பொறுத்தே அமையும்.

6. குறைவான நெகிழ்ச்சித் தன்மை மற்றும் ரொக்கத் தன்மை (Less Flexibility and Liquidity) பெரும் முதலீட்டை மூலதனச் செலவில் இட்டு விடுவதால் நிறுவனத்தில் முதலீடு பற்றிய நெகிழ்ச்சித் தன்மை குறைவாகவே இருக்கும். மேலும், நிறுவனத்தின் ரொக்க ஓட்டமும் குறைவாகவே இருக்கும்.

7. சொத்து விரிவாக்கம் (Asset Expansion) மேலும் சொத்துக்களை வாங்குதல் மற்றும் முதலீடு செய்தல் என்பது நிறுவனத்தின் விற்பனை, இலாபம் மற்றும் முன்னரே இடப்பாடுள்ள மூலதனச் செலவுகளிலிருந்து பெறப்படும் இலாபம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே அமைகிறது.

8. நிதிப் பற்றாக்குறை (Scarcity of Funds) பெருமளவு தொகையினை மூலதனச் செலவில் இட்டு விடுவதால் எதிர்வரும் நடவடிக்கைகளுக்கு நிதிப் பற்றாக்குறை ஏற்படும் வாய்ப்புள்ளது. எனவே, சிறந்த முடிவெடுத்தல் அவசியமாகும்.

பொதுவாக, மூலதனச் செலவு அல்லது நிலைத்த சொத்துக்களில் இடப்படும் தொகையானது நிரந்தர முதலீடு (Permanent investment) ஆகிவிடுவதால், மிகவும் எச்சரிக்கையாக மூலதனச் செலவுகளை திட்டமிடல் வேண்டும். ஏனெனில், இடப்பட்ட மூலதனச் செலவினை திரும்பப் பெறுதல் என்பது இயலாத காரியமாகும்.

கீழ்க்கண்ட படிகளில் மூலதனச் செலவினை திட்டமிடலாம் (Steps for Planning Capital Expenditure Decisions)

1. இலாபகரமான திட்டங்களை ஆய்வு செய்தல் (Searching for Profitable Investment Opportunities)
2. நீண்டகால மூலதனத் திட்டங்களை தயார் செய்தல் (Preparation of Long Range Capital Plans)
3. திட்டங்களின் மதிப்பை அளவிடுதல் (Measurement of Worth of Investments)
4. ஆராய்தல் மற்றும் தேர்வு செய்தல் (Screening and Selection)
5. முன்னுரிமையை நிர்ணயித்தல் (Establishing Priority for Investment Purposes)
6. முதலீடு செய்ய அனுமதி பெறுதல் (Getting Final Approval)
7. படிவங்கள் மற்றும் வழிமுறைகள் (Forms and Procedures)
8. இலாபத்தினை அளவிடுதல் (Measurement of Profitability)\
9. மதிப்பீடு செய்தல் (Evaluation of Projects)

மேற்கண்ட வழிமுறைகளின் அடிப்படையில் மூலதனச் செலவு பற்றிய திட்டங்களை முடிவு செய்தல் அவசியமாகும்.

மூலதனச் செலவுத் திட்டங்களை மதிப்பிடுதல்

(Ranking of Investment Proposals)

கீழ்க்கண்ட வழிகளில் மூலதனச் செலவுகளை மதிப்பிடலாம்.

1. முதலீட்டின் மீட்புக் காலம் (Pay Back Period)
2. சராசரி ஆண்டு வருமான விகிதம் (Average Annual Rate of Return)
3. தள்ளுபடிக்குட்பட்ட ரொக்க வருவாய் முறை (Discounted Cash flow Technique)
 1. தற்போதைய மதிப்பு முறை (Net Present Value Method)
 2. காலத்திற்கேற்ப சரி செய்யப்பட்ட இலாப விகிதம் (Time Adjusted Rate of Return)

1. முதலீட்டின் மீட்புக் காலம் (Pay Back Period)

முதலீட்டின் மீட்புக் காலம் என்பது இடப்பட்டுள்ள முதலீட்டை எவ்வளவு காலத்திற்குள் பெற முடியும் என்பதைக் குறிப்பதாகும். உதாரணமாக, ஒரு இயந்திரத்தினை வாங்க முடிவு செய்துள்ளோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். பல்வேறு வகையான இயந்திரங்களை சந்தையில் விற்கக் கூடும். இவற்றில் எதனை வாங்குவது என்று முடிவு செய்யும் பொழுது எந்த ஒரு இயந்திரத்தின்

மூலம் முதலீடு செய்யப்பட்ட தொகையினை விரைவாகப் பெற முடியும் என்பதை ஆராய்வதாகும்.

இந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் முதலீட்டின் மீதான இலாபத்தினைக் கணக்கிட, கீழ்க்கண்டவற்றை கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

1. ஒரு நிலையான சொத்திற்கு பெரும் பகுதி முதல் முதலீடு செய்ய வேண்டியுள்ளது.
2. பின்வரும் ஆண்டுகளில் இலாபத்தின் அடிப்படையில் முதலீடு செய்யப்பட்ட தொகையினை திரும்பப் பெற வேண்டியுள்ளது.
3. எந்த ஒரு முதலீடு விரைவாக முதலீட்டுத் தொகையினை திரும்பித் தருகிறதோ அம்முதலீட்டினை தேர்வு செய்தல் நல்லது.

சொத்தின் மீது

முதலீட்டு மீட்டிக் காலம் = இடப்பட்டுள்ள முதலீடு

ஆண்டு தோறும் பணவரவு

உதாரணம்1

பரணி லிமிடெட் ஒரு இயந்திரம் வாங்க முடிவு செய்துள்ளது. சந்தையில் இரண்டு வகையான இயந்திரங்கள் விற்பனைக்கு உள்ளன. இதர விபரங்கள் பின்வருமாறு.

	இயந்திரம் 1 ரூ.	இயந்திரம் 2 ரூ.
இயந்திரத்தின் அடக்க விலை	60,000	60,000
விற்பனை	52,000	48,000
உற்பத்திச் செலவுகள்		
கூலி	6,500	4,000
மூலப்பொருட்கள்	4,500	5,300
ஆளுச் செலவுகள்	6,500	4,700
அலுவலகச் செலவுகள்	2,000	1,500
விற்பனைச் செலவுகள்	1,500	1,000
	21,000	16,500
இயந்திரத்தின் ஆயுட்காலம் (ஆண்டுகளில்)	3	4

மேற்கண்ட விபரங்களிலிருந்து இயந்திரங்களின் மீது கிடைக்கும் ரொக்க வருவாயினை (Cash Flow) கணக்கிடுக. வரி விதிப்பு 50% ஆகக் கொள்க.

	இயந்திரம் 1 ரூ.	இயந்திரம் 2 ரூ.
விற்பனை	52,000	48,000
கழிக்க: செலவுகள்	21,000	16,500
நிகர இலாபம் (PBT)	31,000	31,500
கழிக்க : வரி	15,500	15,750
ஆண்டு ரொக்க வருவாய் (PAT)	15,500	15,750

உதாரணம் 2

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பட்டியலில் இரண்டு இயந்திரங்களுக்கான ரொக்க வருவாய் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. முதலீட்டு மீட்புக்கால அடிப்படையில் சிறந்த இயந்திரத்தை தேர்ந்தெடுக்கவும்.

	இயந்திரம் A	இயந்திரம் B
முதலீட்டுத் தொகை	10,000	10,000
வருடம்	ரொக்க வருவாய்	ரொக்க வருவாய்
1	5,000	3,000
2	5,000	4,000
3	1,000	3,000
4	500	4,000
5	200	3,000

முதலீட்டு மீட்புக்காலம்

$$\begin{aligned} \text{இயந்திரம் A} &= 5,000 + 5,000 = 10,000 \\ &= 2 \text{ Years} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{இயந்திரம் B} &= 3,000 + 4,000 + 3,000 = 10,000 \\ &= 3 \text{ Years} \end{aligned}$$

மேற்கண்ட இரண்டு இயந்திரங்களில் இயந்திரம் A யினைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

உதாரணம் 3

XYZ நிறுவனமானது ஒரு புதிய இயந்திரத்தினை வாங்க முடிவு செய்துள்ளது. மேலாண்மைக்கு A மற்றும் B ஆகிய இரண்டு இயந்திரங்கள் மாற்றாக உள்ளன. இவற்றின் விபரங்கள் பின்வருமாறு.

மூலதனத் திட்டம் (Capital Budgeting)

ஒரு வியாபார நிறுவனம் தான் திரட்டிய முதலை பயன்படும் வகையில் முதலீடு செய்தல் அவசியமாகும். மூலதனத் திட்டம் என்பது திரட்டிய முதலை எவ்வாறு மூலதனச் செலவு (Capital Expenditure) செய்வது அல்லது நிலைத்த சொத்துக்களில் (Fixed Assets) முதலீடு செய்வது என்பதைப் பற்றி முடிவு செய்வதாகும். பொதுவாக, எந்த ஒரு நிறுவனமும் தனது வியாபார நடவடிக்கைகளை கீழ்க்கண்டவாறு திட்டமிடுதல் அவசியமாகும்.

4. முதல் திரட்டும் முயற்சி (Raising of Capital)
5. திரட்டப்படும் முதலை இலாபகரமான திட்டங்களில் முதலீடு செய்தல்.
6. ஈட்டப்படும் இலாபத்தினை பல்வேறு திட்டங்களில் முதலீடு செய்தல்.

மூலதனத் திட்டத்தின் இலக்கணம் (Definition of Capital Budgeting)

“மூலதனத் திட்டம் என்பது திட்டமிடப்பட்டுள்ள மூலதனச் செலவுகளைப் பற்றிய நீண்ட காலத் திட்டமாகும்” என்று சார்லஸ் டி. ஹாங்கீரீன் என்பவர் இதற்கு இலக்கணம் வரைந்துள்ளார்.

ஆர்.எம். லைஞ்ச் என்பாரின் கருத்துப்படி, மூலதனத் திட்டம் என்பது நீண்ட கால இலாப அடிப்படையில் முதலீடு செய்வதற்கான திட்டமாகும்.”

மூலதனத் திட்டத்தின் தேவை மற்றும் முக்கியத்துவம்

(Need and Importance of Capital Budgeting)

எந்த ஒரு நிறுவனத்தின் வெற்றியும் அந்த நிறுவனத்தால் தீட்டப்படும் மூலதனத் திட்டத்தினைப் பொறுத்தே அமைகிறது. எனவே, திட்டமிடாமல் செய்யப்படும் எந்த ஒரு முதலீடும் இலாபகரமாக அமையும் என்று உறுதியாகக் கூற முடியாது. எனவே, எந்த ஒரு மேலாண்மையும் சிறந்த முறையில் கீழ்க்கண்ட காரணங்களுக்காக சிறந்த அடிப்படையில் மூலதனத் திட்டத்தினை தீட்டுவது அவசியமாகும்.

1. பெரும் முதலீட்டுத் தொகை (Large Investments) பொதுவாக மூலதனச் செலவிற்கு என மொத்த முதலில் பெரும் தொகையைச் செலவிட வேண்டியுள்ளது. உதாரணமாக போக்குவரத்து, மின்சாரம் மற்றும் இரும்புத் தொழில்களை எடுத்துக் கொண்டால் முதலில் பெருமளவு மூலதனச் செலவிற்கே சென்றுவிடுகிறது. எனவே, முதலீடு செய்வதற்கு முன்னரே திட்டமிடல் அவசியம்.

2. நிரந்தர முதலீட்டுத் திட்டம் (Permanent Investment Planning) முதலீட்டுச் செலவிற்கு பெரும் தொகையினை செலவு செய்வது மட்டுமின்றி நிரந்தரமாக முதலீடு செய்யவும் வேண்டியுள்ளது. உதாரணமாக நிலம், கட்டடம், இயந்திரம் போன்ற நிலைத்த சொத்துக்களை அடிக்கடி மாற்ற இயலாது. எனவே, நீண்டகால முதலீடாக இருக்கும் பொழுது அதிக இடர் (Risk) ஏற்படும் நிலையும் இருக்கும்.

3. இலாபத்தினை நிர்ணயித்தல் (Determination of Profit) எந்த ஒரு நிறுவனத்தின் இலாப அளவும் அந்நிறுவனத்தின் குறுகியகால மற்றும் நீண்டகால முதலீட்டு திட்டங்களின் அடிப்படையிலேயே அமையும். நீண்டகால முதலீட்டுத் திட்டம் தவறாகத் தீட்டப்பட்டால் நிறுவனத்தின் இலாப அளவு பெருமளவில் பாதிக்கப்படும். எனவே, சரியாகத் திட்டமிடுதல் அவசியமாகும்.

4. முதலீட்டுத் திட்டங்களின் சிக்கலான முடிவு (Complication of Investment Decisions) நீண்ட கால மூலதனத் திட்டங்களை முடிவு செய்தல் மிகவும் கடினமான மற்றும் சிக்கலான ஒன்றாகும். இவை நிர்வாகத்தின் முடிவெடுத்தல் திறனைப் பொறுத்தே அமைகிறது.

5. பங்குதாரர்களுக்கு பங்குகளின் மதிப்பை உயர்த்துதல் (Maximisation of Share Value to Shareholders) பொதுவான, பங்குச் சந்தையில் பங்குகளின் மதிப்பு உயர்வது என்பது அந்நிறுவனத்தின் இலாபத்தினைப் பொறுத்தே அமைகிறது. ஒரு நிறுவனத்தின் இலாபமானது அந்நிறுவனத்தின் மூலதனச் செலவுத் திட்டத்தினைப் பொறுத்தே அமையும்.

6. குறைவான நெகிழ்ச்சித் தன்மை மற்றும் ரொக்கத் தன்மை (Less Flexibility and Liquidity) பெரும் முதலீட்டை மூலதனச் செலவில் இட்டு விடுவதால் நிறுவனத்தில் முதலீடு பற்றிய நெகிழ்ச்சித் தன்மை குறைவாகவே இருக்கும். மேலும், நிறுவனத்தின் ரொக்க ஓட்டமும் குறைவாகவே இருக்கும்.

7. சொத்து விரிவாக்கம் (Asset Expansion) மேலும் சொத்துக்களை வாங்குதல் மற்றும் முதலீடு செய்தல் என்பது நிறுவனத்தின் விற்பனை, இலாபம் மற்றும் முன்னரே இடப்பாடுள்ள மூலதனச் செலவுகளிலிருந்து பெறப்படும் இலாபம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே அமைகிறது.

8. நிதிப் பற்றாக்குறை (Scarcity of Funds) பெருமளவு தொகையினை மூலதனச் செலவில் இட்டு விடுவதால் எதிர்வரும் நடவடிக்கைகளுக்கு நிதிப் பற்றாக்குறை ஏற்படும் வாய்ப்புள்ளது. எனவே, சிறந்த முடிவெடுத்தல் அவசியமாகும்.

பொதுவாக, மூலதனச் செலவு அல்லது நிலைத்த சொத்துக்களில் இடப்படும் தொகையானது நிரந்தர முதலீடு (Permanent investment) ஆகிவிடுவதால், மிகவும் எச்சரிக்கையாக மூலதனச் செலவுகளை திட்டமிடல்

வேண்டும். ஏனெனில், இடப்பட்ட மூலதனச் செலவினை திரும்பப் பெறுதல் என்பது இயலாத காரியமாகும்.

	A	B
அடக்கவிலை (Cost)	1,50,000	2,40,000
ஆயுட்காலம் (Life)	5 வருடங்கள்	6 வருடங்கள்
சேமிக்கப்படக் கூடிய எரிமதிப்பு (Scrap)	10,000	15,000
மூலப்பொருட்கள்	8,000	9,000
நேரக் கூலியில் சேமிப்பு	90,000	1,20,000
கூடுதல் பராமரிப்புச் செலவு	5,000	10,000
கூடுதல் பார்வையார் செலவு	12,000	16,000

தேய்மானமானது சொத்துக்களின் உண்மையான மதிப்பில் (Straight Line Basis) கணக்கிடப்பட வேண்டும். வரிவிதிப்பானது 50% விதிக்கப்பட வேண்டும். ரொக்க வருவாயினைக் கணக்கிட்டு, முதலீட்டு மீட்புக்கால அடிப்படையில் சிறந்த இயந்திரத்தை தேர்ந்தெடுக்கவும்.

	இயந்திரம் A	இயந்திரம் B
சேமிக்கப்படக் கூடிய கூலி	90,000	1,20,000
எரிமதிப்பு	10,000	15,000
	1,00,000	1,35,000
கூடுதல் செலவினங்கள்		
மூலப்பொருட்கள்	8,000	9,000
பராமரிப்புச் செலவு	5,000	10,000
பார்வையார் செலவு	12,000	16,000
	25,000	35,000
வருடாந்திர சேமிப்பு (Savings)	75,000	1,00,000
கழிக்க : தேய்மானம்	30,000	40,000
கழிக்க : வரி விதிப்பு	45,000	60,000

	22,500	30,000
கூட்டுக : தேய்மானம்	30,000	40,000
வருட ரொக்க வருவாய்	52,500	70,000

முதலீட்டு மீட்புக்காலம்

இயந்திரம் A = 1,50,000

----- = 2.86 வருடங்கள்

52,500

= 2 Years

இயந்திரம் B = 1,20,000

----- = 1.71 வருடங்கள்

70,000

எனவே, முதலீட்டு மீட்புக்கால அடிப்படையில் இயந்திரம் B யினைத் தேர்ந்தெடுப்பது நல்லது.

முதல் மீட்புக்கால முறையின் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் (Merits and Demerits of Pay back period)

நன்மைகள் (Merits)

1. இம்முறையானது மிகவும் எளிமையானது. மேலும் கணக்கியல் பயிற்சி இல்லாதவர்களுக்கு கூட இம்முறையினை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.
2. இம்முறையில், எளிதாகக் கணக்கிட முடிவதுடன் தெளிவாக மற்றவர்களுக்கு தகவல் கொடுக்கவும் முடிகிறது.
3. சொத்துக்களின் ஆயுட்காலத்தையும் அதனால் பெறக்கூடிய பண வருவாயையும் தீர்மானமாக மதிப்பீடு செய்ய முடியாத நிலையில் மற்ற முறைகளை விட இது சிறந்ததாக விளங்குகிறது.
4. நிதி நெருக்கடி அதிகமாக உள்ள நிறுவனங்கள் இட்ட முதலை குறுகிய காலத்தில் திருப்பித் தரக்கூடிய சொத்துக்களையே விரும்பும்.
5. குறுகிய கால முதலீடுகள் செய்யப்படும் சொத்துக்களுக்கு இம்முறையே பரவலாகப் பின்பற்றப்படுகின்றது.
6. ரொக்க ஓட்ட வருவாய் ஒரே மாதிரியாக வருவாயின் இம்முறையானது மிகவும் ஏற்றதாகும்.

தீமைகள் (Demerits)

1. இம்முறையில் ஒவ்வொரு சொத்தும் தனித்தனியானதாகக் கரதப்பட்டு கணக்கிடப்பட வேண்டியுள்ளது.
2. இம்முறையானது நிலையான ஒன்றாகும். விலையில் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்படுமாயின் இம்முறை ஏற்றதல்ல.
3. இம்முறையில், முதலீட்டு மீட்புக் காலத்திற்குப்பின்னர் கிடைக்கும் வருமானங்கள் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை.
4. பணவருவாயின் கால வேறுபாட்டு மதிப்பினை (Time Value of Cash Flows) முதலீட்டு மீட்புக் கால முறையில் கருத்தில் கொள்வதில்லை. முதலாம் ஆண்டு கிடைக்கும் ரொக்க வருவாயும், இறுதியாண்டில் கிடைக்கும் ரொக்க வருவாயும் ஒரே மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.
5. மிக அதிகமான ஆயுட்காலம் கொண்ட அசையாச் சொத்துக்களுக்கு இம்முறை உகந்ததல்ல.

2. முதலீடுகளின் சராசரி ஆண்டு வருமான விகிதம்

(Average Rate of Return)

மூலதனத் திட்டத்தில் முதலீடுகளின் பயன்படும் தன்மைகளைக் கணக்கிடுவது ஒரு எளிய முறையாகும். இந்த முறையில் தேய்மானம், வரி ஆகியவை கழிந்த பிறகு ஒரு முதலீட்டில் கிடைக்கும் சராசரி ஆண்டு வருமானம், அந்த முதலீட்டில் எத்தனை சதவீதமாக உள்ளது என்பது கணக்கிடப்படுகிறது. இதனை கீழ்க்கண்ட வழிமுறைகளில் கணக்கிடலாம்.

$$= \frac{\text{சராசரி நிகர இலாபம் (தேய்மானம் மற்றும் வரி போக)}$$

முதலீட்டுத் தொகை

மேலும் இதனை சராசரி முதலீட்டின் அடிப்படையிலும் கணக்கிடலாம்.

$$= \frac{\text{சராசரி நிகர இலாபம்}}$$

சராசரி முதலீடு

மொத்த முதலீடு

$$\text{சராசரி முதலீடு} = \frac{\text{சராசரி நிகர இலாபம்}}{\text{மொத்த முதலீடு}}$$

உதாரணம்

ரூ.2,00,000 மதிப்புகள் இயந்திரம் ஒன்றை வாங்க லட்சுமி & கம்பெனி எண்ணியுள்ளது. அதன் மீது கிடைக்கக் கூடிய தேய்மானம் கழிக்கப்பட்ட ஆனால் வரி கழிக்கப்படாத நிகர இலாபம் பின்வருமாறு மதிப்பிடப்படுகிறது.

ஆண்டு	நிகர இலாபம் ரூ.
1	1,00,000
2	1,00,000
3	80,000
4	80,000
5	40,000

தேய்மானமானது நேர்கோட்டு முறையின் (Straight Line Method) அடிப்படையில் 20% ஆகவும், வரியை 50% ஆகவும் கொண்டு முதலீட்டின் சராசரி ஆண்டு சதவீத விகிதத்தினைக் கணக்கிடுக.

ஆண்டு	தேய்மானம் போக இலாபம்	வரி	தேய்மானம் கழிந்த இலாபம்
1	1,00,000	50,000	50,000
2	1,00,000	50,000	50,000
3	80,000	40,000	40,000
4	80,000	40,000	40,000
5	40,000	20,000	20,000

ராசரி நிகர இலாபம்

$$\text{முதலீட்டின் சராசரி ஆண்டு சதவீதம்} = \frac{\text{ராசரி நிகர இலாபம்}}{\text{சராசரி முதலீடு}}$$

$$\text{சராசரி முதலீடு} = \frac{2,00,000}{2} = 1,00,000$$

$$\text{சராசரி இலாபம்} = \frac{2,00,000}{5} = 40,000$$

சராசரி ஆண்டு

$$\text{வருமான விகிதம்} = \frac{40,000}{1,00,000} \times 100$$

சராசரி ஆண்டு வருமான விகித முறையின் பயன்கள்

(Merits of Average Rate of Return method)

1. இம்முறையும் முதலீட்டு மீட்டிங்கால முறையைனிப் போலவே எளிமையானதும் சுலபமானதும் ஆகும்.
2. இம்முறையில் முதலீட்டு மீட்டிங்கால முறையினைப் போல அல்லாது சொத்தின் ஆயுட்காலம் முழுவதும் கிடைக்கக் கூடிய வருவாய் முழுவதும் ஒன்று சேர கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.
3. முதலீட்டின் பயனை விகிதம் மூலமாகக் கணக்கிடுவதால், முதலீட்டை இடுவதற்கான செலவுடன் நேரிடையாக ஒப்பிட முடிகிறது. உதாரணமாக, ஒரு முதலீட்டிற்காக 16% வட்டியில் கடன் வாங்கும் பொழுது அதன் சராசரி ஆண்டு வருமானம் 16% க்கு மேல் இருக்கிறதா என்பதை இம்முறையின் மூலம் ஒப்பு நோக்க முடிகிறது.
4. மற்ற முதலீடுகளுடன் வருமான விகிதத்தை வைத்து ஒப்பு நோக்குவதும் சாத்தியமாகிறது.

சராசரி ஆண்டு வருமான முறையியின் குறைபாடுகள்

(Demerits of Average Rate of Return method)

1. இம்முறையில் வருமானம் வந்து சேரும் காலக் கணக்கு புறக்கணிக்கப்படுகின்றது.
2. ஒரு சொத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் சில சமயங்களில் ஆண்டிற்கு ஆண்டு மிகுதியாக வேறுபடலாம். அவ்வாறான சமயங்களில் சராசரி வருமானம் சரியான கணக்கீட்டினைக் காண்பிக்காது.
3. மொத்த முதலீட்டினைப் புறக்கணித்து சராசரி முதலீட்டின் அடிப்படையில் வருமான விகிதத்தைக் கணக்கிடுவதை பலர் உடன்படமாட்டார்கள்.
4. மேலும், ஒரு முதலீட்டின் மீது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க சரியான வருமான விகிதம் நிறுவனத்திற்கு நிறுவனம் மாறுபடலாம்.

தள்ளுபடிக்குட்பட்ட ரொக்க வருவாய் முறை

(Discounted Cash Flow Technique)

இம்முறையில் தள்ளுபடிக்கு உட்பட்ட ரொக்க நடமாட்ட முறையில் வரும் உள்வருவாயானது ரூபாயின் இன்றைய மதிப்பு அட்டவணையின் துணைகொண்டு தள்ளுபடிக்குட்பட்ட ரொக்க வருவாயாக மாற்றப்பட்டு

கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. பிறகு இவற்றை நமது முதலீட்டுடன் ஒப்பிட்டு முதலீட்டின் மீதான இலாபப் பயனைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. தள்ளுபடிக்கு உட்பட்ட ரொக்க வருவாய் முறையின் அடிப்படையில் கீழ்க்கண்ட வழிகளில் இலாபத்தினைக் கணக்கிடலாம்.

1. நிகர தற்போதைய மதிப்பு முறை (Net Present Value Method) இம்முறையானது பணத்தின் கால மதிப்பின்படியான அணுகுமுறையாகும். இது முதலீட்டுத் திட்டத்தின் விளைவை மதிப்பிடுகின்றது. இம்முறையில், தேவைப்படுகின்ற விளைவானது கழிவுக் காரணியாக (Discount Factors) பயன்படுத்தப்பட்டு கழிவு செய்யப்படுகின்றது.

இம்முறையில், திட்டச் செலவின் தற்போதைய மதிப்பு பல ரொக்க ஓட்டங்களின் தற்போதைய கூட்டுத் தொகையிலிருந்து கழிக்கப்படுகின்றது. இவற்றின் மிகுதித் தொகையினை நிகர தற்போதைய மதிப்பாகக் கொள்ளலாம்.

நிகர தற்போதைய மதிப்பு = மொத்த தற்போதைய மதிப்பு
நிகர முதலீட்டுத் தொகை

2. காலத்திற்கேற்ப சரி செய்யப்பட்ட மீள்வரவு முறை (Time Adjusted Rate of Return) இம்முறையில், முதலீடு செய்யப்படும் தொகை மற்றும் எதிர்பார்க்கப்படும் வருமானம் இரண்டை மட்டுமே வைத்து இயந்திரத்தின் வருமான விகிதம் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றது. அந்த வருமான சதவீதத்தை வைத்து நிலையான சொத்தினை வாங்குவதை முடிவு செய்யலாம்.

ஒரு சொத்திலிருந்து மதிப்பிடப்படும் ஆண்டுதோறும் கிடைக்கும் வருமானத்தை எந்த சதவீதத்தால் குறைக்கும் பொழுது அதன் வாங்கிய விலை மதிப்பு கிடைக்கிறதோ அச்சதவீதத்தையே காலத்திற்கேற்ப சரிசெய்யப்பட்ட மீள் வரவு ஒன்று கூறலாம்.

எதிர்பார்க்கப்படும் வருமானம் அதிகமாக இருக்குமாதலின் அதை ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதத்தின் தள்ளுபடி செய்து சமன் செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தேவைப்படும் சதவீதமே காலத்திற்கேற்ப சரி செய்யப்பட்ட மீள் வரவாகும். எதிர்பார்க்கும் வருமானம் அதிகமாக இருக்கும் பொழுது தள்ளுபடி செய்யும் சதவீதமும் அதிகமாக இருக்கும்.

இம்முறையில் எந்த சதவீதத்தில் தள்ளுபடி செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை ஒவ்வொரு சதவீதமாகப் பயன்படுத்தி சரியா, தவறா (Trial Error Approach) என்ற முறையில் தீர்மானம் செய்ய வேண்டும்.

நிகர தற்போதைய முறையின் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள்

(Advantages and Disadvantages of Net Present Value Method)

நன்மைகள் (Merits)

1. இம்முறையில் மற்ற முறைகளைப் போலன்றி பணத்தின் கால மதிப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது.
2. திட்டத்தின் ஆயுட்காலம் முழுவதும் கிடைக்கும் ரொக்க வருவாய் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது.
3. நிறுவனத்தின் மதிப்பினை உயர்த்தும் நோக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ள உதவுகின்றது.

தீமைகள் (Demerits)

1. இம்முறையினை புரிந்து கொள்வது கடினம்
2. இம்முறையின் கால விரயம் அதிகம்.
3. பல்வேறு முதலீட்டுத் தொகை இருந்தால் ஒரு திருப்திகரமான பதிலை தராது.
4. மாற்றுத் திட்டங்கள் இருந்தால் ஒரு சரியான வடிவத்தினை அளிக்காது.

காலத்திற்கேற்ப சரிசெய்யப்பட்ட அல்லது அகவினைவு வீத முறையின் நன்மைகளும் தீமைகளும்

(Merits and Demerits of Internal Rate of Return Method)

நன்மைகள் (Merits)

1. இம்முறையில் உள்வரும் ரொக்க வருவாயின் அளவினையும், அவை நமக்குக் கிடைக்கும் அளவையும் சேர்த்து கணக்கில் எடுத்துக் கொள்கிறோம்.
2. பல்வேறு விதமான சொத்துக்களின் வருமானம் ஈட்டும் தன்மையை காலத்திற்கேற்ப சரிசெய்யப்பட்ட மீள்வரவு சதவீதத்தின் மூலம் அறிய முடியும்.
3. இம்முறை ஆரம்ப காலத்தில் அதிக இலாபம் தரக்கூடிய சொத்துக்கள் பின்னர் வருமானம் தரக்கூடிய சொத்துக்களை விட பயன் உடையவை என்று ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய கருத்தின் அடிப்படையில் உள்ளது.
4. அதிக வட்டிக்கு சொத்துக்களை வாங்க முற்படும் பொழுது இலாபத்தினை அறிந்து கொள்ள இம்முறை மிகவும் பயனுடையதாக விளங்குகிறது.

குறைபாடுகள் (Demerits)

1. இம்முறை எளிதில் புரியக் கூடியதல்ல.
2. இம்முறையை உபயோகப்படுத்தும் முன்னர் நிறுவனம் விரும்பும் இலாப விகிதம் என்ன என்பது தெளிவாகத் தெரிந்திருத்தல் அவசியம்.
3. மிக அதிக ஆயுட்காலம் உள்ள சொத்துக்களுக்கு சரியான அளவிற்கு எதிர்கால வருமானத்தை மதிப்பீடு செய்தல் கடினம்.
4. இம்முறை அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியது.

நிகர தற்போதைய மதிப்புக் கணக்கீடு (Calculation of Net Present Value)

$$Pv = \frac{1}{(1+r)^n}$$

Pv = நிகர தற்போதைய மதிப்பு
r = வருவாய்/வட்டி சதவீதம்
n = ஆண்டுகளின் எண்ணிக்கை

$$Pv = \frac{A1}{(1+r)^1} + \frac{A2}{(1+r)^2} + \dots + \frac{An}{(1+r)^n}$$

A1, A2 = எதிர்கால ரொக்க வருவாய்
r = வட்டி /வருவாய்
2,3 n = வருடங்களின் எண்ணிக்கை

தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட மீள்வரவுக் கணக்கீடு

(Calculation of Internal Rate of Return)

$$C = \frac{A1}{(1+r)^1} + \frac{A2}{(1+r)^2} + \frac{A3}{(1+r)^3} + \dots + \frac{An}{(1+r)^n}$$

C = ஆரம்ப முதலீட்டுத் தொகை
A1, A2, A3 = எதிர்கால ரொக்க வருவாய்
n = வருடங்களின் எண்ணிக்கை
r = தள்ளுபடி செய்யப்பட வேண்டிய சதவீதம்

உதாரணம் : கீழே கொடுக்கப்பட்ட விபரங்களிலிருந்து நிகர தற்போதைய மதிப்பை கணக்கிட்டு, சிறந்த திட்டத்தினை தேர்ந்தெடுக்கவும்.

	Project X	Project Y
ஆரம்ப முதலீடு	20,000	30,000
எதிர்பார்க்கப்படும் ஆயுட்காலம் (ஆண்டுகளில்)	5	5
எரிமதிப்பு (Scrap)	1,000	2,000

buhக்க வருவாய் தேய்மானத்திற்கு முன்னர் மற்றும் வரி செலுத்திய பின்னர் (Profit Before Depreciation and After Taxes) வருமாறு.

	வருடம் 1	வருடம் 2	வருடம் 3	வருடம் 4	வருடம் 5
திட்டம் I	5,000	10,000	10,000	3,000	2,000
திட்டம் II	20,000	10,000	5,000	3,000	2,000

நிகர தற்போதைய மதிப்பைக் கணக்கிடுதல்

திட்டம் I நிகர தற்போதைய மதிப்பைக் கணக்கிடுதல்			
வருடங்கள்	ரொக்க வருவாய்	நிகர மதிப்பு (ஒரு ரூபாய்க்கு 10%)	நிகர தற்போதைய மதிப்பு
1	5,000	0.909	4,545
2	10,000	0.826	8,260
3	10,000	0.751	7,510
4	3,000	0.683	2,049
5	2,000	0,621	1,242
எரி மதிப்பு (Scrap)	1,000	0.621	621
			24.227

ரொக்க வருவாய்களின் தற்போதைய மதிப்பு 24,227

கழிக்க : ஆரம்ப முதலீட்டின் மதிப்பு 20,000

நிகர தற்போதைய மதிப்பு 4,227

திட்டம் II நிகர தற்போதைய மதிப்பைக் கணக்கிடுதல்			
வருடங்கள்	ரொக்க வருவாய்	நிகர மதிப்பு (ஒரு ரூபாய்க்கு 10%)	நிகர தற்போதைய மதிப்பு
1	20,000	0.909	18,180
2	10,000	0.826	8,260
3	5,000	0.751	3,755
4	3,000	0.683	2,049
5	2,000	0.621	1,242
எரி மதிப்பு (Scrap)	2,000	0.621	621
			34,728

ரொக்க வருவாய்களின் தற்போதைய மதிப்பு 3,728

கழிக்க : ஆரம்ப முதலீட்டின் மதிப்பு 3,000

நிகர தற்போதைய மதிப்பு 4,728

இரண்டு திட்டங்களின் நிகர தற்போதைய மதிப்பை ஒப்பிடும் பொழுது திட்டம் Yல் அதிக நிகர தற்போதைய மதிப்பு உள்ளதால், திட்டம் Y ஐ தேர்வு செய்யலாம்.

எடுத்துக்காட்டு:

ஆரம்ப முதலீட்டின் மதிப்பு ரூ. 60,000

சொத்தின் ஆயுட்காலம் 4 ஆண்டுகள்

எதிர்பார்க்கப்படும் ரொக்க வருவாய்

முதல் வருடம் 15,000

இரண்டாம் வருடம் 20,000

மூன்றாம் வருடம் 30,000

நான்காம் வருடம் 20,000

தள்ளுபடி செய்யப்படக் கூடிய மீள் விரவினைக் காண்க.

வருடம்	ரொக்க வருவாய்	தள்ளுபடி 10%	ரொக்க வருவாய்	தள்ளுபடி 10%	ரொக்க வருவாய்	தள்ளுபடி 10%	ரொக்க வருவாய்	தள்ளுபடி 10%	ரொக்க வருவாய்
1	15,000	.909	13,635	.892	13,380	.877	13,155	.869	13,035
2	20,000	.826	16,520	.797	15,940	.769	15,380	.756	15,120
3	30,000	.751	22,530	.711	21,330	.674	20,220	.657	19,710
4	20,000	.683	13,660	.635	12,700	.592	11,840	.571	11,420
			66,345		63,350		60,595		59,285

இங்கு தள்ளுபடி செய்யப்படக் கூடிய மீள்வரவு 14%க்கும் 15%க்கும் இடைப்பட்டு இருக்கும்.

595

$$14\% + \frac{60595 - 59285}{60595 - 59285} \times 1\%$$

$$60595 - 59285$$

$$= 14.5\%$$

உதாரணம் : ஒரு நிறுவனமானது ரூ.2,00,000 மதிப்புள்ள, ஒரு திட்டத்தில் முதலீடு செய்ய முடிவு செய்துள்ளது. இம்முதலீட்டில் எதிர்பாக்கப்படும் ரொக்க வருவாய் பின்வருமாறு.

வருடங்கள்	ரொக்க வருவாய் (தேய்மானத்திற்குப் பின்னர் ஆனால் வரிவிதிப்பிற்கு முன்னர்)
1	1,00,000
2	1,00,000
3	80,000
4	80,000
5	40,000

தேய்மானத்தினை நேர் கோட்டு முறை அடிப்படையில் (Straight Line Method) 20%மும், வரிவிதிப்பிற்கு 50%ம் ஒதுக்கி கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள முறைகளின் அடிப்படையில் இலாபத்தினைக் கணக்கிடுக.

மூலதனத் திட்டம்

1. முதல் மீட்புக் கால முறை (Pay Back Method)
2. உண்மையான முதலீட்டின் மீதான மீள்வரவு (Rate of Return on Original Investment Method)
3. தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட மீள் வரவு முறை (Discounted Cash Flow Method) கிரய முதல் 10% ஆகக் கொள்க.
4. நிகர தற்போதைய மதிப்பு முறை (Net Present Value Index Method)
5. அக மீள் வரவு முறை (Internal Rate of Return)

ரொக்க வருவாய் கணக்கிடுதல்

வருடங்கள்	நிகர இலாபம் தேய்மானத்திற்குப் பிறகு	வரி	இலாபம் தேய்மானத்திற்கு முன் ஆனால் வரிக்குப் பின்
1	1,00,000	50,000	90,000
2	1,00,000	50,000	90,000
3	80,000	40,000	80,000
4	80,000	40,000	80,000
5	40,000	20,000	60,000

1. முதலீட்டு மீட்புக் கால முறை (Pay Back Period Method) முதலீட்டு மதிப்பு ரூ.2,00,000 த்தில் ரூ.1,80,000 த்தை இரண்டு ஆண்டுகளில் ரொக்க வருவாயின் மூலம் பெறமுடிகிறது. மீதமுள்ள ரூ.20,000 த்தை மூன்றாவது ஆண்டு ரொக்க வருவாயிலிருந்து பெறவேண்டும்.

$$\begin{aligned}
 & 20,000 \\
 & = 2 \text{ ஆண்டுகள்} + \frac{20,000}{80,000} \times 12 \\
 & = 2.25 \text{ ஆண்டுகள்}
 \end{aligned}$$

2. உண்மையான முதலீட்டின் மீதான மீள்வரவு (Rate of Return on Original Investment Method)

வருடங்கள்	நிகர இலாபம் (தேய்மானம் மற்றும் வரி போக)
1	50,000

2	50,000
3	40,000
4	40,000
5	20,000
	2,00,000

40,000

$$= 2 \text{ ஆண்டுகள்} + \frac{\text{-----}}{2,00,000} \times 100$$

2,00,000

$$= 20\%$$

3. தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட மீள்வரவு முறை (Discounted Cash Flow Method)

வருடங்கள்	ரொக்க வருவாய்	தள்ளுபடி மதிப்பு 10%	நிகர மதிப்பு
1	90,000	0.909	81,810
2	90,000	0.826	74,340
3	80,000	0.751	60,080
4	80,000	0.683	54,640
5	60,000	0.621	37,260
			3,08,130

ரொக்க ஓட்ட வருவாயின் தற்போதைய மதிப்பு 3,08,130

கழிக்க : முதலீட்டின் மதிப்பு 2,00,000

நிகர தற்போதைய மதிப்பு 1,08,130

4. நிகர தற்போதைய மதிப்பு அட்டவணைப்படி (Net Present Value Index)

$$= \frac{\text{ரொக்க ஓட்ட வருவாயின் நிகர தற்போதைய மதிப்பு}}{\text{-----}}$$

முதலீட்டின் மதிப்பு

$$= \frac{3,08,130}{2,00,000} = 1.541 \text{ Times}$$

5. அக மீள்வரவு முறை (Internal Rate of Return)

இங்கு சரியா, தவறா (Trial and Error) என்ற முறையில் தள்ளுபடி சதவீதத்தை முயற்சி செய்வோம்.

முதலில் 28% தள்ளுபடி சதவீதத்தில் முயற்சி செய்தல்

வருடங்கள்	ரொக்க வருவாய்	தள்ளுபடி 10%	நிகர ரொக்க ஒட்டம்
1	90,000	0.781	70,290
2	90,000	0.610	54,900
3	80,000	0.477	38,160
4	80,000	0.373	29,840
5	60,000	0.291	17,460
			2,10,650

ரொக்க ஒட்ட வருவாயின் தற்போதைய மதிப்பு 2,10,650

கழிக்க : முதலீட்டின் மதிப்பு 2,00,000

நிகர தற்போதைய மதிப்பு 10,650

தற்பொழுது 30% தள்ளுபடி சதவீதத்தில்

வருடங்கள்	ரொக்க வருவாய்	தள்ளுபடி 10%	நிகர ரொக்க ஒட்டம்
1	90,000	0.769	69,210
2	90,000	0.592	53,280
3	80,000	0.455	36,400
4	80,000	0.350	28,000
5	60,000	0.269	16,140
			2,03,030

ரொக்க ஓட்ட வருவாயின் தற்போதைய மதிப்பு	2,03,030
கழிக்க : முதலீட்டின் மதிப்பு	2,00,000

நிகர தற்போதைய மதிப்பு	3,030

எனவே தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட மீள்வரவு 30% எனக் கொள்ளலாம்.

உதாரணம் : ராவ் லிமிடெட் நிறுவனத்தார் ஒரு புதிய பொறியினை ரூ.3,00,000 மதிப்பிற்கு வாங்க முடிவு செய்துள்ளனர். இப்பொறியின் ஆயுள் ஏழு வருடங்களாகவும் அதன் எரிமதிப்பு ரூ.30,000 ஆகவும் இருக்கும். நடைமுறை முதல் (Working Capital) ரூ.1,00,000 தேவைப்படுகின்றது.

மேலும், வரிவிதிப்பிற்கு முன்னர் பெறப்படக்கூடிய ரொக்க வருவாய் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

1	1,00,000
2	1,00,000
3	1,40,000
4	1,30,000
5	1,10,000
6	1,20,000
7	1,00,000

மேலும் நிறுவனமானது 15% இலாபத்தினை எதிர்நோக்குகிறது. நிகர தற்போதைய மதிப்பின் அடிப்படையில் பொ வாங்குவதா என்பதை ஆராய்க.

வருடங்கள்	ரொக்க வருவாய் (வரி விதிப்பிற்கு முன்)	ரொக்க வருவாய் (வரி விதிப்பிற்கு பின்)	தள்ளுபடி 10%	நிகர மதிப்பு
1	1,00,000	50,000	0.870	43,500
2	1,00,000	50,000	0.756	37,800
3	1,40,000	70,000	0.658	46,060
4	1,30,000	65,000	0.572	37,180
5	1,10,000	55,000	0.497	27,335
6	1,20,000	60,000	0.432	25,920
7	1,00,000	50,000	0.376	18,800
				2,36,595

முதலீட்டின் மதிப்பைக் கணக்கிடல்

முதல் வருடம்

பொறியின் மதிப்பு 3,00,000

நடைமுறை மூலதனம் 1,00,000

4,00,000 x 0.376 = 48,880

3,51,120

நிகர தற்போதைய மதிப்பு

(Net Present Value) = 2,36,595 – 3,51,120

= – 1,14,525

நிகர தற்போதைய மதிப்பு முதலீட்டு மதிப்பினை விடக் குறைவாக உள்ளதால், இப்பொறியினை வாங்குவது நல்லதல்ல.

மூலதனத் திட்டத்திற்குத் தேவைப்படக் கூடிய காரணிகள்

(Data Required for Capital Budgeting Decisions)

பொதுவாக ஒரு குறிப்பிட்ட மூலதனச் செலவு இலாபகரமானதா அல்லது நட்ட மேற்படக் கூடியதா என்பதைக் கண்டறிய சிறந்த மூலதனச் செலவுத் திட்டம் அவசியமாகும். இதற்கு கீழ்க்கண்ட காரணிகள் அவசியம் தேவைப்படுகின்றன.

1. திட்டம் அல்லது சொத்திற்கான ஆரம்ப முதலீடு
2. சொத்தின் ஆயுட்கால மதிப்பீடு
3. எதிர்பார்க்கப்படும் எரி மதிப்பு (Salvage Value)
4. எதிர்பார்க்கப்படும் ரொக்க வருவாய் மதிப்பு
5. தேவைப்படக்கூடிய நடைமுறை மூலதனம்
6. எதிர்பார்க்கப்படும் வாய்ப்புச் செலவுகள் (Opportunity Cost)
7. எதிர்பார்க்கப்படும் குறைந்த அளவு மரபு
8. எதிர்பார்க்கப்படும் ஆண்டுத் தேய்மானம்
9. வரிவிதிப்பு விபரங்கள்
10. நிதி பற்றிய விபரங்கள்

மூலதனச் செலவுத் திட்டத்தை பாதிக்கும் காரணிகள்

(Factors Affecting Capital Budgeting Decisions)

1. விரைவுத் தன்மை (Urgency) சில சமயங்களில் சில சொத்துக்கள் விரைவாக வாங்கப்பட வேண்டியிருக்கும். அச்சமயங்களில் நாம் பல முறைகளைப் பயன்படுத்தி ஆய்வு செய்து கொண்டிருக்க முடியாது. உதாரணமாக, நூல் ஆலையில் திடீரென ஒரு இயந்திரம் பழுதடைந்து விட்டால் உடனடியாக மாற்று இயந்திரம் வாங்க வேண்டி வரும்.

2. நிதி இருப்பு (Availability of Funds) மேலும், மற்றொரு காரணியாக நிதி எவ்வளவு உள்ளது என்பதைக் கூறலாம். பெரிய அளவு தொகை செலவு செய்து இயந்திரங்களை வாங்கும் பொழுது நிதியின் கையிருப்பு, ரொக்கமாக மாற்றும் தன்மை ஆகியவைகளை கவனத்தில் கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

3. நிதியினைப் பயன்படுத்துதல் (Utilisation of Funds) மேலும் நிறுவனத்தில் உள்ள நிதியினை, தேர்ந்தெடுக்கப்படும் திட்டம் முழுமையாகப் பயன்படுத்துமா அல்லது நிதி மேலும் தேவைப்படுமா என்பதைப் பொறுத்தும் மூலதனச் செலவுத் திட்டம் அமைகிறது.

4. வருமான எதிர்பார்ப்பு (Expectation of Earnings) சில நிறுவனங்களின் அதிக வருமானத்தை விட எதில் விரைவாக வருமானம் கிடைக்கிறதோ அத்திட்டத்தை அல்லது நீண்டகால ஆனால் அதிக வருமானம் உள்ள திட்டங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். எனவே, வருமான எதிர்பார்ப்பைப் பொறுத்தும் திட்டத் தேர்வு மாறுபடுகிறது.

5. இழப்புத் தன்மைத் தீர்வு (Risk of Obsolescence) தேர்ந்தெடுக்கப்படும் திட்டங்களில் எவ்வளவு நட்டம் மற்றும் எரிமதிப்பு உள்ளது என்பதைப் பொருத்தும் திட்டத்தேர்வு மாறுபடுகிறது.

6. மறைமுகக் காரணிகள் (Intangible Factors) மேலும், நிறுவனத்தின் நன்மதிப்பு, மேலாண்மையின் திறமை, பணியாளர்களின் திறமை ஆகியவைகளைப் பொறுத்தும் திட்டத் தேர்வு மாறுபடுகிறது.

7. மேலாண்மையின் முடிவு (Management Decisions) மேலும், எவ்வளவு திட்டங்கள் கைவசம் இருந்தாலும் இறுதியாக திட்டத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பது மேலாண்மையின் கையில் தான் உள்ளது.

UNIT – IV

CAPITAL STUTURE THEORIES

மூலதனக் கட்டமைப்பின் பல்வேறு கோட்பாடுகளுக்கான முக்கிய அணுகுமுறைகளை விளக்குக.

மூலதனக் கட்டமைப்புக் கோட்பாடுகள் (Capital Structure Theories)

உத்தமன கடன் சமப்பங்கு கலவை (Optimum debt equity mix) கண்டறிவதற்கு நிதி மேலாளர் மூலதனக் கட்டமைப்பிற்கான அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை கற்றறிந்து இருக்க வேண்டும். மூலதனக் கட்டமைப்புத் தொடர்பாக பல முக்கியக் கோட்பாடுகள் உள்ளன. உத்தம மூலதனக் கட்டமைப்பு இருப்பதை யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை. வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. கடன் சமப்பங்குக் கலவை பங்குதாரர்கள் செல்வத்தின் மீது முக்கிய தாக்குதல்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்ற வாதத்தை சிலர் ஆதரிக்கின்றனர். பங்குதாரர்களின் செல்வத்தை உயர்த்துதல் நிதி கட்டமைப்புக்கு தேவை இல்லை என்பது ஒரு சிலரின் கருத்தாகும்.

பின்வரும் முக்கியக் கோட்பாடுகள் அல்லது அணுகுமுறைகள் மூலதனக் கட்டமைப்பு. மூலதனத்தின் மீதான செலவு மற்றும் நிறுவனத்தின் மதிப்பு (Value of the firm) இவற்றிற்கிடையேயான தொடர்பை விளக்குகின்றது. அவைகளின் முக்கியமானவை பின்வருவனவாகும்.

1. நிகர வருவாய் அணுகுமுறை (Net Income Approach) நிகர வருமான அணுகுமுறை எளிமையாக புரியக் கூடிய வகையில் அளிப்பதற்கு பின்வரும் அணுமானங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

1. நிறுவனம் கடன் மற்றும் சமப்பங்கு என்ற இரண்டு வகையான மூலதனத்தைப் பயன்படுத்துகின்றது. முன்னுரிமைப் பங்குகள் இல்லை.
2. நிறுவனம் 100 சதவிகித சம்பாத்தியத்தை இலாப ஈவாக செலுத்துகின்றது. நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட சம்பாத்தியம் இல்லை. (Retained earnings)
3. நிறுவனத்தின் மொத்த சொத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை மாறுவது இல்லை. மற்றொரு வகையில் கூறினால் முதலீட்டு முடிவுகள் மாறாதது என அனுமானிக்கப்படுகின்றது.
4. நிறுவனத்தின் மொத்த நிதி மாறாமல் இருக்கின்றது. நிறுவனம் அதனுடைய மூலதனக் கட்டமைப்பை கடன் பத்திரங்களை மீட்டு செய்து (Redeeming the Debentures) பங்குகளை வெளியிட்டு அல்லது கடன்களை அதிகம் எழுப்பி மற்றும் சமப்பங்கு மூலதனத்தை குறைத்து மாற்றுகின்றது.

5. நடைமுறை வருவாய் வளருவதாக எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை.
6. வியாபார இடர் மாறாமல் இருக்கின்றது. மூலதனக் கட்டமைப்பிற்கும், நிதி இடருக்கும் தனிப்பட்டதாக இருக்கின்றது.
7. எல்லா முதலீட்டாளர்களும், ஒரே வகையான அக நிகழ்தகவு பகிர்வை (Subjective probability distributions) பெற்றிருக்கின்றனர்.
8. நிறுவனம், நிரந்தர வாழ்வை பெற்றிருக்கின்றது.

நிகரவருவாய் அணுகுமுறை விளக்கம் (Net Income Approach)

இந்த அணுகுமுறை டூரண்ட் (Durand) என்பவரால் தரப்பட்டுள்ளது. இந்த அணுகுமுறைப்படி மூலதனக் கட்டமைப்பு தீர்மானம். நிறுவனத்தின் மதிப்புடன் பொருத்தமானது. மூலதனக் கட்டமைப்பில் மாற்றம் மொத்தம் மூலதனத்தின் மீதான செலவு மற்றும் நிறுவனத்தின் மொத்த மதிப்பில் தொடர்பான மாறுதலை ஏற்படுத்துகின்றது. (A change in the capital structure causes a corresponding change in the over all case of capital as well as the total value of the firm)

இந்த அணுகுமுறைப்படி மூலதனக் கட்டமைப்பில் உயர்க்கடன் இருப்பது உயர்நிதி கருவியாற்றல் (High financial leverage) நிறுவனத்தின் நிதி அடிப்படையில் மூலதனத்தின் வகையில் அமைகின்றது. எவ்வளவு சமப்பங்கு மூலதனம் நிறுவனத்திற்கு உரியது எவ்வளவு கடன் பெற வேண்டும் பிற வகைகளில் எவ்வளவு தொகை எழுப்ப வேண்டும் ஆகியவைகளை திட்டமிட வேண்டியிருக்கின்றது.

நிறுவன நிதியில் இவற்றின் சில தொகுப்புகள் நன்றாக அமைகின்றது. நிதி மேலாளர் அவருடைய நிறுவனத்தின் சரியான மூலதனக் கட்டமைப்பை தீர்மானிக்கிறார். இவர் சாதகமான நிதி இடல் கருவியாற்றலை நன்மையை எடுத்துக் கொள்கின்றார். மூலதனக் கட்டமைப்பை கொள்கை ரீதியாக தேர்ந்தெடுப்பது எளிது. நடைமுறையில் அதை கண்டுபிடித்து செயல்படுத்துவது எளிதானதல்ல.

மூலதனக் கட்டமைப்பை தீர்மானிக்கின்ற காரணிகள் : (Factors influencing capital structure)

மூலதனக் கட்டமைப்பைத் திட்டமிடுதலின் முக்கியப் பிரச்சினை சிறந்த கடன் மற்றும் சமப்பங்குக் கலவையை தேர்ந்தெடுத்தலாகும். பின்வரும் காரணிகள் இதைத் தீர்மானிக்கின்றன.

அகக்காரணிகள் (Internal factors)

1. மூலதனத்தின் மீதானச் செலவு (Cost of capital)
2. இடர்
3. மதிப்பை மங்கவைத்தல் (Dilution of value)

4. மாற்றுகைத் தன்மை
5. உரிமையாளரின் இலாபத்தை அதிகரித்தல் (Increasing owners profit)
6. செயல்முறை கட்டுப்பாடு
7. வருங்கால நெகிழ்வுத் திறன்

புறக்காரணிகள் (External factors)

1. தொழில் நடவடிக்கையின் பொது நிலை
2. வட்டி வீதத்தின் நிலை
3. பிணைய விலை நிலை (Level of stock prices)
4. பணச் சந்தையில் நிதி கிடைப்பது
5. வட்டி மற்றும் இலாப ஈவில் வரிக்கொள்கை

பொதுவானக் காரணிகள் (General factors)

மேலாண்மை மூலதன மூலங்களைப் பொறுத்தவரை சொந்த தீர்மானங்களை எடுக்கின்றன. சில பொதுவான காரணிகள் மூலதனக் கட்டமைப்பை தீர்மானிப்பதில் பங்கு கொள்கின்றன.

1. தொழிலின் அளவு மற்றும் மூலதனத் தேவையின் தன்மை (Character of capital requirements)
2. நிறுவனத்தின் அளவு, வயது மற்றும் வளர்ச்சி (Growth, Age and size of the firm)
3. நடைமுறைத் தன்மைகள்
4. வருவாயின் தொடர்ச்சி (Continuity of earnings)
5. நெகிழ்வுத் தன்மை (Flexibility)
6. பிணையங்கள் சந்தையிடுதல்
7. அரசின் கொள்கைகள்
8. நிதிக் கருவியாற்றல் (Financial leverage)
9. சமப்பங்குகளின் சந்தை விலை
10. நிறுவன வரி விதிப்பு

மூலதனக் கட்டமைப்பை தீர்மானிக்கின்ற காரணிகளாக உள்ளன.

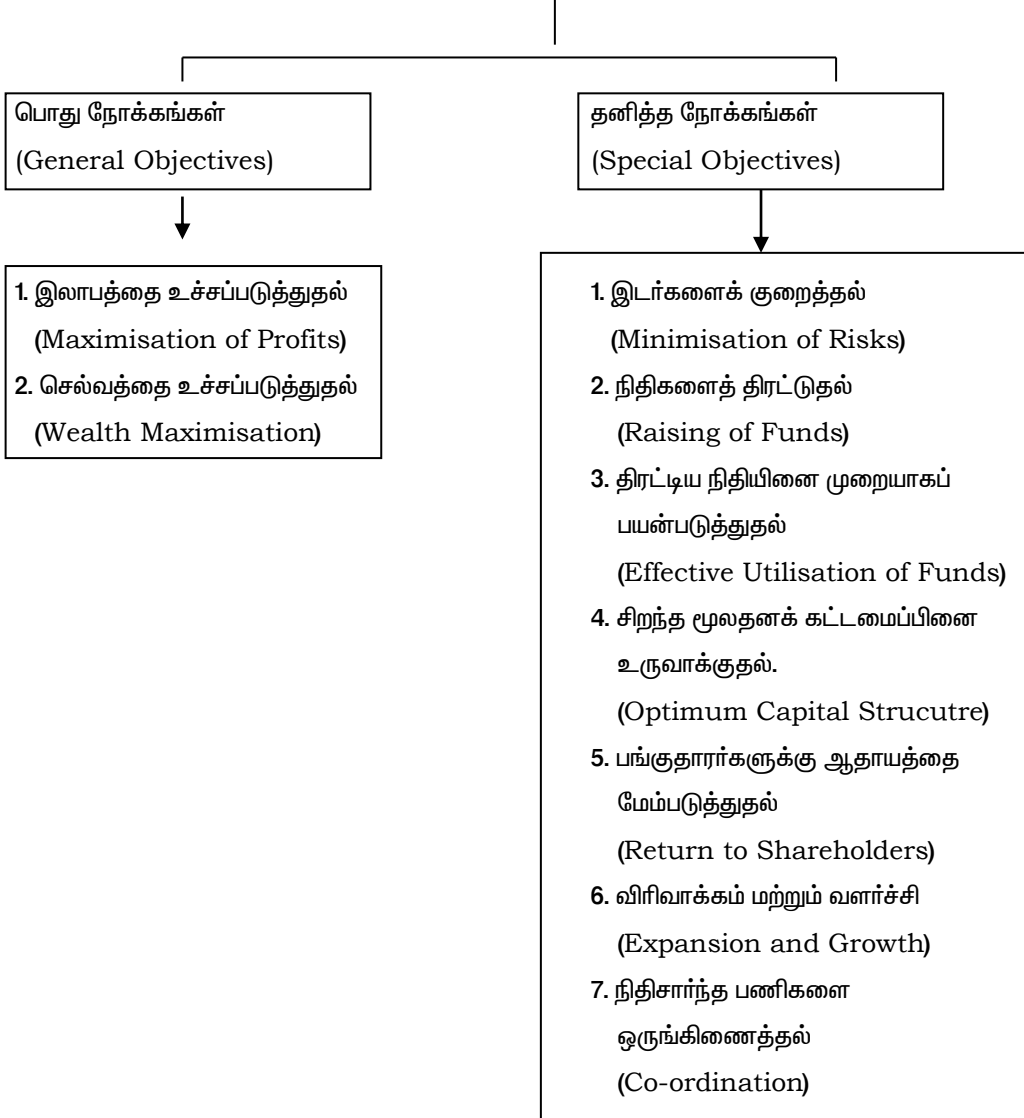
நிதி மேலாண்மையின் நோக்கங்கள் (OBJECTIVES OF FINANCIAL MANAGEMENT/CORPORATE FINANCE)

நிதி மேலாண்மையானது வணிக நோக்கங்களை அடைவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகளான நிதி திரட்டல் மற்றும் அதனை

முறையாக பயன்படுத்துதல் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய மேலாண்மை நடவடிக்கைகளைக் குறிக்கிறது. நிறுவனத்தின் ஸ்திரத் தன்மைக்கும், ரொக்கத் தன்மைக்கும், இலாபத் தன்மைக்கும் நிதி மேலாண்மை இன்றியமையாததாகும். ஒரு நிறுவனத்தில் நிதி மேலாண்மை பல்வேறு நோக்கங்களை ஒரே சமயத்தில் நிறைவேற்ற வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில், நிறுவனமானது அதனுடன் தொடர்பு உடைய பலரின் நலனையும் கருத்தில் கொண்டு செயல்பட வேண்டி உள்ளது. உதாரணமாக, ஓர் நிறுவனமானது பங்குதாரர்கள், நிர்வாகம், பணியாளர், நுகர்வோர் மற்றும் சமுதாயம் உள்ளிட்ட அனைத்துத் தரப்பினரின் எதிர்பார்ப்புகளையும் நிறைவேற்றும் வகையில் செயல்பட வேண்டும். மேலும், நிதி மேலாண்மை பற்றி பின்வருமாறு அறியலாம்.

நிதி மேலாண்மையின் நோக்கங்கள்

Objectives of Financial Management

இவை பற்றி இங்கு விரிவாக ஆய்வோம்.

I. பொது நோக்கங்கள் (General Objectives)

நிதி மேலாண்மையின் முதன்மை நோக்கங்களை நாம் பொது நோக்கங்களாகக் கொள்ளலாம். இதில் இலபத்தினை உச்சப்படுத்துதலும் செல்வத்தை உச்சப்படுத்துதலும் அடங்கும்.

1. இலபத்தை உச்சப்படுத்துதல் (Profit Maximisation)

முந்தைய காலங்களில் வணிக நிறுவனங்கள், இலாபம் தேடும் அமைப்புகளாகக் கருதப்பட்டன. ஏனெனில் நிறுவனத்தின் நிகழ்கால வாழ்வும், வளர்ச்சியும் அதன் இலாபமீட்டும் திறனைப் பொறுத்தே உள்ளன. எனவே, நிதி மேலாண்மை, முதலீடு செய்துள்ள மூலதனத்தினைப் பொறுத்து, நிறுவனத்தின் இலபத்தினை உச்சப்படுத்த வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இந்நோக்கில் பார்க்கும் போது, நிறுவனம் ஈட்டும் இலாபமானது, அந்நிறுவனத்தின் உரிமையாளர்களுக்கு, அவர்கள் செய்துள்ள முதலீட்டிற்கு போதிய வருவாயினை அளிப்பதாக இருக்க இவ்வாறு இலாபம் ஈட்டும் போது, இலாப வீதமானது, அதே தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள பிற நிறுவனங்களின் இலாப வீதத்திற்கு இணையானதாக இருத்தல் வேண்டும். அதனை விடக் குறைந்தால், அதற்கான காரணங்களை கண்டறிந்து குறைகள் அகற்றப்பட வேண்டும்.

நிறுவனம் பல்வேறு நபர்களின் எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்ற வேண்டியுள்ளதால், உச்ச இலாபத்தினை ஈட்ட வேண்டியுள்ளது. ஆனால், நிதி வல்லுனர்கள் உச்ச இலாபம் என்பதற்கு பதில் நியாய இலாபம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதன் பொருள் அத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள நிறுவனங்கள் பொதுவாக ஈட்டும் இலாப வீதம் என்பதாகும்.

இலாபத்தை உச்சப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்கு பின்வரும் காரணங்கள் உள்ளன.

1. பொருளாதாரத் திறனை அளவிடும் கருவி (An Instrument Measuring Economy's Efficiency) இலாபமானது, ஒரு நிறுவனத்தின் பொருளாதாரத் திறனையும், செயல்பாடுகளையும் அளவிடும் கருவியாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே, அதிகபட்ச இலாபம், அதன் தகுதிநிலையை மேம்படுத்துகிறது. இலாபம் ஈட்டும் திறனை வைத்தே நிறுவனங்கள் மதிப்பிடப்படுகின்றன.

2. வளங்கள் பிரித்தொதுக்க முடிதல் (Allocation of Resources) இலாபத்தின் மூலமாக வளங்களை சிறப்பாகப் பிரித்தொதுக்க (Allocation) முடிகிறது. அதாவது இலாபம் அதிகமாக உள்ள இனங்களிலேயே முதலீடு செய்வதால், வளங்கள் (Resources) வீணடிக்கப்படுவதில்லை. மாறாக அனைவரும் விரும்பும் வகையில் இலாபம் ஈட்டுவதிலேயே திருப்பி விடப்படுகிறது. இவ்வாறாக, இலாபமானது வளங்களின் ஒதுக்கீட்டில் முக்கியப் பங்குபற்றுகிறது.

3. உச்ச இலாபமானது சமுதாய நலனைப் பேணுகிறது (Maintains Society's Interest) அதாவது சமூகத்தில் அனைத்துத் தரப்பினரினி எதிர்பார்ப்பையும் அது நிறைவேற்றுகிறது. இதன்படி, பங்குதாரர்களுக்கு அதிகபட்ச பங்காதாயம், கடனீந்தோருக்கு உரிய நேரத்தில் தொகை செலுத்துதல், பணியாளர்களுக்கு அதிக ஊதியம் மற்றும் சலுகைகள், நுகர்வோருக்கு நியாயமான விலையில் சிறந்த தரமுள்ள பொருட்கள், அதிக வேலைவாய்ப்பு போன்ற அனைத்து வகையான நலன்களையும் நிறைவேற்ற உச்ச இலாபம் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது.

எனவே, முடிவெடுத்தலில் இலாபத்திறனை உச்சப்படுத்துதலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது.

இலாபத்தை உச்சப்படுத்துதலில் உள்ள வேறுபாடுகள் (Shortcomings of Profit Maximisation)

மேலே குறிப்பிட்ட பல நன்மைகள் இருப்பினும், இலாபத்தை உச்சப்படுத்தும் நோக்கமானது தற்போது சில காரணங்களால் குறையுடையதாகக் கருதப்படுகிறது. அவை யாவன:

1. உச்ச இலாபம் என்பது நிறை போட்டியின் (Perfect Competition) விளைவாக உருவானதாகும். ஆனால் தற்போதைய நிறை குறை சந்தையில் (Imperfect Modern Market) நிறுவனத்தின் இந்த நோக்கம் முறையானதாக அமையாது என நிதி வல்லுனர்களால் வாதிடப்படுகிறது.

3. இலாபத்தை உச்சப்படுத்துவது என்பது 19-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் உருவானதாகும். அந்தக் காலச் சூழ்நிலையில் வணிக அமைப்புகளின் பொதுவான தன்மையானது, சுயநிதியிடலும் (Self-financing) தனிசொத்தும் (Private Property), தனி தொழில் முனைவும் (Self-entrepreneurship) ஆகும். தனி உரிமையாளரின், ஒரே நோக்கம் தனது தனி பலத்தையும், செல்வத்தையும் மேம்படுத்துவதாக இருந்தது. இதனை அவர்களால், இலாபத்தை உச்சப்படுத்துவதன் மூலம் எளிதாக அடைய முடிந்தது. ஆனால் 20-ம் நூற்றாண்டில், தொழிற்புரட்சி, தகவல் தொடர்பு புரட்சி போன்ற மாற்றங்களால் நிறுவனங்களின் அமைப்பிலும் பெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. தற்போது, வணிகமானது வரையறை பொறுப்புகளுடன், உரிமையும், மேலாண்மையும் பிரிக்கப்பட்டு செயல்படுகின்றது. தற்போதைய வணிகத்தில் முதலானது பங்குதாரர்களாலும், கடனீந்தோராலும் அளிக்கப்பட்டு, தொழில் நிபுணர்களால் (Professionals) கட்டுப்படுத்தப்பட்டு இயக்கப்படுகிறது. மேலும், வணிகத்தில் பணியாளர்கள், நுகர்வோர், அரசு ஆகியோரும் ஈடுபாடு உடையவர்களாக உள்ளார்கள். எனவே,

இவ்வாறான பல தரப்பட்ட ஈடுபாடுகளை நிறைவேற்ற “இலாபத்தை உச்சப்படுத்தும் நோக்கம்” உதவாது, இந்நோக்கமானது, நடைமுறைக்குப் புறம்பானதும், கடினமானதும், முறையற்றதுமாகக் கருதப்படுகிறது.

மேலே குறிப்பிட்ட காரணங்கள் தவிர இலாபத்தை உச்சப்படுத்தும் நோக்கமானது, நடைமுறையில் செயல்பாடுகளை, தரமதிப்பிட (Ranking Alternative Courses of Action) உதவாது. அதாவது, பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் பல நடவடிக்கைகளில் எது சிறந்தது என அறிய இந்நோக்கம் பயன்படுவதில்லை. இதனை பின்வரும் வகையில் பிரிக்கலாம்.

1. தெளிவின்மை (Vague)
2. வருவாயின் நேர அளவு (Timing of Return) புறக்கணிக்கப்படுகிறது.
3. இந்நோக்கம் இடர்களை கருதுவதில்லை. அதாவது, இதில் இடர்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. (Ignores Risk)

இது எப்படி என்பதை இங்கே ஆய்வோம்.

1. தெளிவின்மை (Vague)

நிதிசார்ந்த முடிவுகளை எடுக்கும் போது, இலாபத்தை உச்சப்படுத்துதல் என்பது தெளிவற்றதும் குழப்பத்தை அளிக்கக் கூடியதுமாக உள்ளது. ஏனெனில், இலாபமென்பது, பலரால் பல்வேறு விதமாக விளக்கமளிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, இலாபம் என்பது குறுகியகால இலாபமா அல்லது நீண்டகால இலாபமா, மொத்த இலாபமா அல்லது இலாப வீதமா, வரிக்கு முந்தைய இலாபமா அல்லது மொத்தச் சொத்துக்களின் மீதான இலாபமா அல்லது பங்குதாரர்களின் சமயங்கு மதிப்பின் மீதான இலாபமா என்பது போன்ற முடிவில்லா நிலையில் உள்ளது.

எனவே, இக்காரணத்தால் இலாபத்தை உச்சப்படுத்துதல் என்பது சரியான நோக்கமாக இருக்க முடியாது என நிதி வல்லுனர்கள் கருதுகின்றனர்.

2. வருவாயின் கால அளவு புறக்கணிக்கப்படுதல் (Ignores Timing of Return)

இலாபத்தை உச்சப்படுத்துதலின் முக்கியமான குறை அது வருவாயின் கால அளவினை புறக்கணிப்பதுதான். அது பல்வேறு முதலீட்டுத் திட்டங்களின் (Investment Proposals) கால அளவு வேறுபாட்டின் நன்மைகளை வெளிக்கொணர்வதில்லை. முடிவெடுத்தலுக்காக இலாபத்தை மட்டும் பார்க்கும் போது, ‘அதிக இலாபம் சிறந்தது’ என்ற கொள்கை பின்பற்றப்படுகிறது. ஆனால், இதில் அந்த இலாபம் எப்போது பெறப்படுகிறது என்பது முற்றிலுமாகப் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இது நடைமுறையில் சிக்கலை உருவாக்கும். உதாரணமாக, பின்வரும் இரண்டு திட்டங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

கீழே கண்டுள்ள அட்டவணையில் திட்டங்கள் A மற்றும் B-யின் மொத்த இலாப அளவு ஒரே தொகையாக உள்ளதால், இரண்டையும் சமநிலைத் திட்டங்கள் எனக் கருதலாம். இலாபத்தை உச்சப்படுத்துவது என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையில் இரண்டுக்கும் ஒரே தரவரிசை (Rank) அளிக்கப்படலாம். ஆனால், இரண்டிலும் இருந்து கிடைக்கப் பெறும் வருவாய் ஒரு முக்கியமான கருத்தன் அடிப்படையில் வேறுபடுகிறது. திட்டம் A-யானது ஆரம்பகாலத்தில் அதிக வருவாயையும் திட்டம் B-யானது பிந்தைய காலங்களில் அதிக வருவாயையும் அளிக்கின்றன.

கால அளவு அடிப்படையில் இலாபம்
(Profit on the basis of Time)

விபரம் (Particulars)	திட்டம் (Scheme A) (ரூ.)	திட்டம் (Scheme B) (ரூ.)
காலம் I	25,000	-
காலம் II	50,000	50,000
காலம் III	25,000	50,000
மொத்தம்	1,00,000	1,00,000

எனவே, இவையிரண்டும் சமமானவை அல்ல. முன்கூட்டிப் பெற்றது சிறந்தது என்ற கொள்கை அடிப்படையில் பார்த்தால் திட்டம் A-யானது திட்டம் B-யினை விடச் சிறந்தது என்பதை அறியலாம். வெறும் இலாபம் மட்டுமே நோக்கமாக இருக்கும் போது இக்கருத்துக்கள் கவனிக்கப்படுவதில்லை.

3. இடர்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன (Ignores Risk)

இலாபத்தினை உச்சப்படுத்தும் நோக்கத்தில், பெறப்படுகின்ற வருவாயில் மறைந்துள்ள இடர்கள் கண்டறியப்படுவதில்லை. அதாவது பெறப்படுகின்ற இலாபத்தின் தரங்கள் (Quality) புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில், இதில் இலாப அளவு மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. அதில் உள்ள நிச்சயமற்ற தன்மை (Uncertainty) முதலான இடர்கள் அலட்சியப்படுத்தப்படுகின்றன. பின்வரும் உதாரணம் மூலம் இதனை விளக்கலாம்.

எதிர்நோக்கு இலாபம்
(Expected Profit)

பொருளாதார நிலை (Economic Condition)	இலாபம்	
	திட்டம் (Scheme A) (ரூ.)	திட்டம் (Scheme B) (ரூ.)
வீழ்ச்சிக் காலம் (Recession-Period-I)	10,000	0
சாதாரணக் காலம் (Normal-Period-II)	11,000	11,000
உச்ச வளர்ச்சிக் காலம் (Boom-Period-I)	12,000	22,000
மொத்தம்	33,000	33,000

மேலே உள்ள அட்டவணையில், திட்டம் A மற்றும் திட்டம் B ஆகியவற்றின் மொத்த இலாபம் சமமானதாக உள்ளது. இலாபத்தின் அளவு கொண்டு பார்க்கும் போது, இரண்டும் இணையானதாகவும், எதை வேண்டுமானாலும் தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்றும் எண்ணலாம். ஆனால், அவற்றின் தரத்தினை (Quality) ஆய்வு செய்யும் போது திட்டம் B –யானது அதிக இடருள்ளது என்பதை அறிய முடியும். ஏனெனில் பொருளாதார நிலையைப் பொறுத்து அது அதிக நெகிழ்ச்சியுடையதாக உள்ளதால், அது இடர் மிகுந்ததாக உள்ளது. கால நிலைகளுக்கிடையே அது ஈட்டும் இலாபத்தில் அதிக வேறுபாடு உள்ளது. ஆனால், திட்டம் A-யில், இது போன்ற நிச்சயமற்ற தன்மை இல்லாததால் அது சிறந்ததாகக் கருதப்படும். எனவே, இக்கருத்தின்படியும் இலாபத்தினை உச்சப்படுத்துதல் என்பது குறையுடைய நோக்கமாகவே கருதப்படுகிறது.

செல்வத்தை உச்சப்படுத்துதல் (Wealth Maximisation)

செல்வத்தை உச்சப்படுத்துதல் என்பது மதிப்பினை அதிகப்படுத்துதல் (Value Maximisation) அல்லது நிகர தற்போதைய மதிப்பை உச்சப்படுத்துதல் (Net Present Value Maximisation) எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இது உலகெங்கிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகும். ஏனெனில், இதில் இலாபத்தை உச்சப்படுத்துதலில் உள்ள குறைகள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது இதில் தெளிவு, இடர் தவிர்ப்பு மற்றும் பணத்தின் கால மதிப்பு ஆகிய மூன்றும் நிறைவு செய்யப்படுகின்றன.

ஒரு நிறுவனத்தின் செல்வம் (Wealth) அல்லது நிகர தற்போதைய மதிப்பு (Net Present Worth) என்பது அந்நிறுவனத்தின் மொத்தத் தற்போதைய

மதிப்பிற்கும் (Cross Present Worth) எதிர்காலத்தில் அது பெற விரும்பும் இலாபத்தினை அடைவதற்குத் தேவையான மூலதன முதலீட்டிற்கும் (Capital Investment Required) உள்ள வேறுபாடாகும். ஒரு நிறுவனம், செல்வத்தை உருவாக்கக் கூடிய நிதி நடவடிக்கைகளில் மட்டும் ஈடுபட்டு, பிற நடவடிக்கைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். ஒரு நிறுவனத்தில் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட திட்டங்கள் இருந்து, அதில் ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், எந்தத் திட்டம் அதிக செல்வத்தை உருவாக்குமோ அல்லது அதிகபட்ச நிகர நடப்புக் கால மதிப்பினை காண்பிக்குமோ அதைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

சாதகமான நிகர தற்போதைய மதிப்பினை (Positive Net Present Value) கொண்ட ஒரு நிதி நடவடிக்கை செல்வத்தை உருவாக்குமாதலால், அது விரும்பத்தக்கது ஆகும். அதே சமயத்தில் பாதகமான நிகர தற்போதைய மதிப்பினை (Negative Net Present Value) உடைய நிதி நடவடிக்கை புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும்.

செல்வத்தை உச்சப்படுத்துதல் நோக்கமானது இலாப ஓட்டத்துடன் (Flow of Benefits) இணைந்த இரண்டு அடிப்படைப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு அளிக்கிறது. இதில், பணத்தின் கால அளவும் (Time Value of Money) எதிர் நோக்கும் இலாபத்துடன் இணைந்துள்ள இடரினை சமாளிப்பதில் உள்ள பிரச்சனையும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. எதிர்பார்க்கும், எதிர்கால இலாப ஓட்டத்தினை, சரியான வீதத்தில் குறைத்துக் கொள்வதால் இப்பிரச்சனைகள் சரிக்கட்டப்படுகின்றன. இதில், ரொக்க ஓட்டத்தின் (Cash Flow) அடிப்படையிலேயே இலாபமானது அளவிடப்படுகிறது. நிதி மற்றும் முதலீடு குறித்த முடிவெடுத்தலில் ரொக்க ஓட்டமே முக்கியமானதாகும். வெறும் கணக்கீட்டு இலாபம் (Accounting Profit) மட்டுமே போதாது.

ஒரு நிறுவனத்தின் செல்வத்தை உயர்த்துதல் நோக்கமானது அந்நிறுவனத்தின் உரிமையாளர்களுடைய பொருளாதார நலனை மேம்படுத்தும் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகிறது. அதாவது நிறுவனத்தின் உரிமையாளர்களது நலனானது (Economic Welfare) அந்நிறுவனத்தின் செல்வம் அதிகரிப்பதற்குத் தக்கவாறு உயர்ந்து செல்லும். எனவே, இதன் அடிப்படையில், உரிமையாளர்கள் தமது நுகர்வுத் திட்டங்களை சரிக்கட்டிக் கொள்வார்கள். பங்குதாரர்களைப் பொறுத்தவரை, நிறுவனம் செல்வத்தை உயர்த்தும் போது அதன் பங்கு மதிப்பு சந்தையில் அதிகரிக்கும். செல்வத்தை உச்சப்படுத்துதல் பங்குகளின் சந்தை மதிப்பினை உயர்த்துவதாக அமைகிறது. ஒரு நிறுவனத்தின் பங்கு மதிப்பானது, அதன் சந்தை விலையைப் பொறுத்துக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அந்தச் சந்தை விலையானது அந்நிறுவனத்தின் நிதி சார்ந்த முடிவெடுத்தல் திறனைப் பிரதிபலிப்பதாக அமையும். ஆகவே, ஒரு நிறுவனத்தில், அதன்

நோக்கம் செல்வத்தை உச்சப்படுத்துவதாக இருத்தல், இலாபத்தை உச்சப்படுத்துவதைக் காட்டிலும் சிறந்தது. இதற்காக மேலும் சில காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

1. இலாபம் என்பது, முடிவெடுத்தலின் போது சிறந்த அடிப்படை அல்லது, வழிகாட்டியாக இருக்க முடியாது.
2. இலாபம், காலத்தின் மதிப்பினை கருதாமல் விட்டு விடுகிறது. இதில் காலத்திற்கான முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவதில்லை.
3. இலாபமானது, நிதிசார்ந்த திட்டங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகளுடன் இணைந்துள்ள இடர்களைப் புறக்கணித்து விடுகிறது. இது அவைகளைப் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

II. தனித்த நோக்கங்கள் (Special Objectives)

1. இடர்களைக் குறைத்தல் (Minimisation of Risks) ஒரு நிறுவனமானது, தனது கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலையில் தனது நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது கடுமையான போட்டிகளை சந்திக்க வேண்டியிருக்கலாம். அது தயாரிக்கும் பொருட்களுக்கு தற்காலத்தில் வரவேற்பு இல்லாமல் போகலாம். கடனுக்கு சரக்கு வாங்கிய வாடிக்கையாளர்கள் தொகையினை செலுத்தாமல் போவதால் வராக் கடன் நட்டம் ஏற்படலாம். சரக்குகள் திட்டிப் போகலாம். இயந்திரங்கள் பழுதடையலாம். உரிய காலத்தில் அதனால், தேவையான நிதியினை திரட்ட இயலாது போகலாம். இவ்வாறு பல சிக்கல்கள் நிறைந்த சூழ்நிலையில் வணிகம் நடைபெற வேண்டியுள்ளது. இவ்வகையான இடர்களை முழுமையாக அகற்ற இயலாது போனாலும், நிதி மேலாண்மை மூலம் இவற்றை கணிசமான அளவு குறைத்திட இயலும். ஏனெனில், சரியான நிதித் திட்டமிடல், முதலீட்டுத் திட்டமிடல், அதிகமான இலாபம் தரக்கூடிய ஆனால் அதே சமயத்தில் அதிக இடருள்ள முதலீடுகளைத் தவிர்த்தல் முதலானவை மூலம் இந்த நோக்கத்தினை நிறைவேற்றிட இயலும்.

2. போதுமான நிதியினை நியாயமான செலவில் திரட்டுதல் (Raising of Adequate Funds at Reasonable Costs) நிதி மேலாண்மையின் முக்கிய நோக்கமானது நிறுவனத்திற்குத் தேவையான நிதியினை குறைந்த செலவில் திரட்டுதல் ஆகும். நிறுவனத்திற்குத் தேவையான நிதியினை அது தேவைப்படும் காலத்தில் அளித்திட வேண்டும். ஆனால், அதே சமயத்தில் அந்நிதியினைத் திரட்ட ஆகும் செலவானது மிகக் குறைந்த அளவில் இருத்தல் வேண்டும். இலாபம் தரக்கூடிய எந்த வாய்ப்பையும், நிதிப்பற்றாக்குறையின் பொருட்டு இழந்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது நிதி மேலாண்மையின் முக்கிய நோக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

3. திரட்டிய நிதியினை முழுமையாகப் பயன்படுத்துதல் (Effective Utilisation of Funds) நிறுவனம் தான் திரட்டிய நிதியினை ரொக்கத் தன்மை, இலாபத்திறன், பாதுகாப்பு ஆகிய கொள்கைகளின் அடிப்படையில் சரியான வகையில் (Optimum) பயன்படுத்துதல் வேண்டும். செய்யப்படும் முதலீடு எப்போதும் பாதுகாப்பானதாக இருத்தல் வேண்டும். முதலீடுகளில் ஒரு பகுதி எப்போதும் ரொக்கத் தன்மை (Liquidity) உடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான், நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகளைத் தடையில்லாமல் நடத்திச் செல்ல முடியும். மேலும், உடனடியாகத் தீர்க்க வேண்டிய நிதிசார்ந்த செலவினங்களையும் தீர்த்திட இயலும்.

4. சிறந்த மூலதன அமைப்பினை உருவாக்குதல் (Optimum Capital Structure) நிதி மேலாண்மையின் அடுத்த முக்கிய நோக்கமானது சிறந்த மூலதன அமைப்பினை உருவாக்குவதாகும். ஒரு நிறுவனம் என்னென்ன வகையான ஈடுகளை வெளியிட்டுள்ளது. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் என்னென்ன விகிதத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்பதனையே மூலதன அமைப்பு என்று நாம் கூறுகிறோம். எவ்வளவு தொகைக்குப் பிணையப் பத்திரங்கள் வெளியிடப்படலாம் என்பது பற்றிய முடிவு எடுப்பது மூலதனமிடல் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகும். இது சரிவர அமைந்தால் தான், நிறுவனம் செம்மையாகச் செயல்பட இயலும். எனவே, சிறந்த மூலதன அமைப்பினை உருவாக்குதல் நிதி மேலாண்மையின் முக்கிய நோக்கமாகிறது.

5. பங்குதாரர்களுக்கு ஆதாயத்தினை உயர்த்துதல் (Return to Shareholders) பங்குதாரர்களுக்கான ஆதாயம் அதிகரிக்கப்படவேண்டும். இதனை பங்குச் சந்தையில் நிலவும் நிறுவனத்தின் பங்கு விலையின் மீது அதிக கவனம் செலுத்துவதன் மூலம் அடைய இயலும். ஒரு நிறுவனப் பங்குகளின் சந்தை விலையானது அந்நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகளைப் பொறுத்து அமையும். எனவே, இதில் நிறுவனம் அதிக கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

மேலும், முதலீட்டாளர்களுக்கு, அதிகமான, விரைவான, மற்றும் பாதுகாப்பான வருவாயினை வழங்குதலும் நிதி மேலாண்மையின் நோக்கமாகும். இதனை, நிறுவன நிதிகளை முறையாகவும் மிகவும் சரியான வழியிலும் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அடைந்திட இயலும். மூலதனத்தின் விளைபயன் (Yield on Investment) முதலீட்டாளர்களுக்கு திருப்தி அளிக்கக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.

6. விரிவாக்கம் மற்றும் வளர்ச்சி (Expansion and Growth) நிதி மேலாண்மையின் அடுத்த நோக்கமானது, நிறுவனத்தின் விரிவாக்கம் மற்றும் வளர்ச்சியினை உறுதிப்படுத்துதல் ஆகும். இலாபத்தினின்று ஒரு பகுதியை வளர்ச்சிக்காக ஒதுக்கி வைப்பதன் மூலம், நிரந்தர நிதித் தேவையில் தன்னிறைவு அடைதல் நிதிமேலாண்மையின் தலையாய நோக்கம் ஆகும்.

7. நிதிசார்ந்த நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைத்தல் (Co-ordination of financial Activities) நிதித்துறை நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைப்பதோடு, நிதித்துறையையும் மற்ற துறைகளையும் இணைப்பது நிதி மேலாண்மையின் மற்றொரு நோக்கமாகும். மேலும் நிதிமேலாண்மையின் நோக்கம், நிறுவனத்தின் பொது நோக்கங்களுடன் பொருந்துதல் வேண்டும்.

நிதிமேலாண்மையின் பணிகள்

(FUNCTIONS OF FINANCIAL MANAGEMENT)

ஒரு நிறுவனத்தின் முதன்மை நோக்கமானது அது செயல்படும் இடத்தில் உள்ள வாடிக்கையாளர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களையும் பணிகளையும் உற்பத்தி செய்து அவற்றை விநியோகிப்பதாகும். இந்த நோக்கத்தினை நிறைவேற்ற நிதி திரட்டல், உற்பத்தி, பங்கீடு போன்ற பல்வேறு தொழில் நடவடிக்கைகளை நிறுவனம் மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்த நடவடிக்கைகளைத் திறமையுடன் செய்து முடிக்க திட்டமிடல், கட்டுப்பாடு செய்தல் போன்ற மேலாண்மைப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியதும் அவசியம். ஒரு நிறுவனத்தில் நிதி நடவடிக்கைகளில் திட்டமிடல் மற்றும் கட்டுப்பாடு செய்தல் போன்ற பணிகளைப் புகுத்துவதே நிதிமேலாண்மையின் முக்கிய அம்சமாகும்.

ஒரு நிறுவனத்தில் சீரான, நிதி ஓட்டத்தை (Financial Flow) ஏற்படுத்துவதற்கு நிலை முதலும் நடைமுறை முதலும் (Fixed and Working Capital) தேவையாக உள்ளன. ரொக்கம் கச்சாப் பொருட்களில் முதலீடு செய்யப்பட்டு, அது நிலையான சொத்துக்களால், உருவாக்கப்படும் உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கொண்டு முற்றுப்பெற்ற பொருட்களாக மாற்றப்பட்டு, பின்னர் அவை விற்பனை செய்யப்பட்டு இறுதியில் மீண்டும் ரொக்கமாக மாற்றப்படுவதையே நாம் நிதி ஓட்டம் என அழைக்கிறோம். இதனை பின்வரும் வரைபடத்தின் மூலம் எளிதில் அறியலாம்.

1. முடிவெடுக்கும் பணிகள் (Decision-making Functions)

இதில் பின்வரும் முடிவுகள் அடங்குகின்றன.

1. நிதி திரட்டுதல் முடிவுகள் (Financing Decisions) ஒரு நிறுவனத்தில் நிதி மேலாண்மையின் முக்கியப் பணியாக நிதி திரட்டுதல் குறித்து முடிவெடுத்தலைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு நிறுவனத்திற்குத் தேவைப்படும் மொத்த நிதி எவ்வளவு, அதனை எந்தெந்த மூலங்களிலிருந்து எந்த அளவிற்குத் திரட்டலாம் என்பது குறித்த முடிவெடுத்தல் இப்பணியில் அடங்கும். இவ்வாறு முடிவெடுக்கும் போது, நிதித் திரட்டலுக்கு ஏற்படும் செலவுகள், காலம் ஆகியவைகளையும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

2. முதலீட்டு முடிவுகள் (Investment Decisions) வணிக நிறுவனங்கள், தாம் திரட்டிய நிதியினை பல்வேறு இனங்களில் முதலீடு செய்தல் வேண்டும்.

எனவே, நிறுவனம் செய்ய வேண்டிய முக்கிய முதலீடுகளுக்கான நிதி எவ்வாறு, எந்த அளவு ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்பது குறித்து முடிவெடுத்தல், நிதி மேலாண்மையின் அடுத்த முதன்மைப் பணியாக கருதப்படுகிறது.

3. நடைமுறை முதல் முடிவுகள் (Working Capital Decisions) எந்த ஒரு வணிக நிறுவனத்திற்கும், நிலை முதல் (Fixed Capital) போலவே, நடைமுறை முதலும் மிகவும் அவசியமானதாகும். நிறுவனத்தின் அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவும், பொருட்களை உற்பத்தி செய்ய கச்சாப் பொருட்களை வாங்கி அதனை உற்பத்தி செய்த பிறகு விற்பனைக்குப் பிறகு ரொக்கம் வசூலாவது வரையிலான காலத்திற்கு ஈடுகட்டவும் நிதி தேவைப்படும். இதனையே நாம் நடைமுறை முதல் என்கிறோம். எனவே, இதனைக் குறித்து, அதாவது அதன் அளவு, முறை முதலானவற்றை பல காரணிகளைப் பரிசீலித்த பிறகு முடிவு செய்தல் நிதி மேலாண்மையின் மற்றொரு முக்கியமான பணியாகும்.

4. மூலதனக் கட்டமைப்பு முடிவுகள் (Capital Structure Decisions) நிறுவனம் என்னென்ன வகையான ஈடுகளை வெளியிடலாம். அவைகள் ஒவ்வொன்றும் என்னென்ன விகிதத்தில் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்பது குறித்து முடிவெடுத்தல் நிதி மேலாண்மையின் அடுத்த முக்கியமான பணியாகும்.

5. பங்காதாய முடிவுகள் (Dividend Decisions) நிறுவனத்தின் மொத்த வருவாயில், பங்குதாரர்களுக்குப் பங்காதாயமாக ஒரு பகுதி அளிக்கப்படும். மீதமுள்ள பகுதி, நிறுவனத்திலேயே இருத்தி வைக்கப்பட்டு தொழிலுக்கு மீண்டும் பயன்படுத்தப்படும். இதில் பங்காதாயமாக அளிக்கப்பட வேண்டிய தொகை எவ்வளவு, நிறுவனத்தில் இருத்தி வைக்கப்பட வேண்டிய தொகை எவ்வளவு என்பதை, வருமான வரிச் சரத்துக்களை (பங்காதாய வரி) பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொண்டு முடிவு செய்திடல் வேண்டும். இத்தகைய முடிவு செய்து நிதிமேலாண்மையின் முக்கியப் பணிகளில் ஒன்றாகும்.

2. செயலாண்மை அல்லது மேலாண்மைப் பணிகள்

(Executive Managerial Functions)

நிதி மேலாண்மையின் இப்பணிகளில் பின்வருபவை அடங்கும்.

1. நிதித் தேவைகளைத் திட்டமிடல் (Forecasting of Financial Requirements) இது மேலாண்மைப் பணியில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. நிறுவனம் தனது பொறுப்புகளை உரிய தேதியில் செலுத்திடவும், தன்னிடத்தில் உள்ள நிதியினை உரியவாறு முதலீடு செய்வதன் மூலம் இலாபத்தினை அதிகரிக்கவும், இப்பணியினை மேற்கொள்ளுதல் அவசியமாகிறது.

நிறுவனம் தனது குறுகியகாலத் தேவைகளுக்காகவும், உதாரணமாக அன்றாட நடவடிக்கைகளுக்கான செலவுகள், எதிர்பாராத செலவினங்களுக்காகவும் திடீர் வாய்ப்புகளை பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் மற்றும் தனது நீண்டகாலத் தேவைகளான இயந்திரங்களை மாற்றுதல் அல்லது

புதுப்பித்தல், வணிகத்தை விரிவாக்குதல், பரவலாக்குதல், ஆய்வு மற்றும் மேம்பாடு (Research and Development) மற்றும் இதரத் தேவைகளுக்காகவும் நிதியைத் திட்டமிட வேண்டும். இதனையே நிதித் தேவைகளை திட்டமிடல் பணி என்கிறோம். நிதித்திட்டமிடல் மூன்று அடிப்படை நிலைகளைக் கொண்டுள்ளது.

1. நீண்டகால மற்றும் குறுகிய கால நிதி நோக்கங்களைத் தீர்மானித்தல்.
2. நிதிக் கொள்கைகளை முறைப்படுத்தி அவற்றை விளம்பரப்படுத்துதல்
3. நிறுவனத்தின் கொள்கைகளை விளம்பரப்படுத்துவதற்குத் துணையாக உள்ள வழிமுறைகளை விரிவுபடுத்துதல் முதலானவை.

2. தேவையான நிதியினை திரட்டுதல் (Raising of Necessary Funds) மேற்சொன்னவாறு, நிறுவனமானது தனது தேவைகளுக்கான அதாவது குறுகிய மற்றும் நீண்டகாலத் தேவைகளுக்கான நிதி மூலங்கள் மற்றும் நிதியின் அளவை முடிவு செய்தவுடன் அதனைத் திரட்ட வேண்டிய நடைமுறை செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுவதே இப்பணியாகும்.

3. நிதி தொடர்பான நிபந்தனைகளை பேரம் பேசி முடிவு செய்தல் (Negotiation of Terms of Financing) நிதித் திரட்டலின் போது குறுகியகால நிதித்தேவை கடன் மூலம் பெறப்படுமானால் உதாரணமாக வங்கிக் கடனாகப் பெறப்பட்டால், வங்கி அதிகாரிகளுடன் இது குறித்த நிபந்தனைகளை முடிவுசெய்து, அதற்கான வழிமுறைகளை செயல்படுத்துவது நிதி தொடர்பான நிபந்தனைகளை பேரம் பேசி முடிவு செய்தல் எனப்படுகிறது. இதுவே, பங்குகள் அல்லது கடனீட்டுப் பத்திரங்கள் மூலம் நீண்டகால நிதியினைத் திரட்ட வேண்டியிருந்தால், ஒப்புறுதியாளர்கள், தரகர்கள், வங்கியர், பங்கு மாற்றகம் தொடர்பானவர்கள் ஆகியோருடன் பேரம் பேசி நிபந்தனைகளை முடிவு செய்தலும் இதர சட்ட நடைமுறைகளை நிறைவேற்றுவதும் இதில் அடங்கும்.

4. ரொக்கத்தை மேலாண்மை செய்தல் (Cash Management) நிதி மேலாண்மையின் அடுத்த முக்கியமான பணியானது ரொக்கத்தை மேலாண்மை செய்வது ஆகும். அதாவது நிறுவனம் தனது கடனீந்தோர் முதலாளோருக்கு அளித்திட வேண்டிய தொகையினை போதுமான அளவில் உரிய காலத்தில் கிடைக்கச் செய்தல் ஆகும். அதாவது அதன் நடைமுறைகள், செயல்பாடுகள் ஆகியவைகளுக்குத் தேவையான ரொக்கத்தை அளித்தல் ஆகும். இதனையே நாம் நிறுவனத்தின் ரொக்கத் தன்மை (Liquidity) என்றழைக்கிறோம். இதனை பின்வரும் வரைபடத்தின் மூலம் எளிதாக அறியலாம்.

5. வருவாயை மேலாண்மை செய்தல் (Management of Income) நிறுவனமானது, தனது வருவாயைக் கொண்டு பலதரப்பினரையும் திருப்தி செய்ய வேண்டிய சூழ்நிலையில் உள்ளது. உதாரணமாக, நிறுவன உரிமையாளருக்கு இலாபத்தை நிறுத்தி வைத்து அதனை விரிவாக்கப் பணியில் ஈடுபடுத்துதல்,

பங்குதாரர்கள் இருப்பின் அவர்களுக்கு அதிகபட்சப் பங்காதாயம் அளித்தல் மற்றும் பங்குச் சந்தையில், பங்குகளின் மதிப்பினை அதிகரித்தல், கடனீந்தோருக்கு உரிய தேதியில் வட்டி, அசல் ஆகியவற்றினை முறையாகச் செலுத்துதல், பணியாளருக்கு ஊக்கத் தொகை மற்றும் இதர வசதிகள் அளித்தல், நுகர்வோருக்கு குறைந்த விலையில் பொருட்களை அளித்தல் முதலியன. இவ்வாறான பலதரப்பினரின் எதிர்பார்ப்புகளையும் நியாயமான வகையில் நிறைவேற்ற நிறுவனமானது அதன் வருவாயை சரியாக மேலாண்மை செய்தல் வேண்டும். இது நிதி மேலாண்மைப் பணிகளில் முக்கியமான ஒன்றாகும்.

6. நிதிச் செயல்பாடுகளை மதிப்பீடு செய்தல் (Appraisal of Financial Performance) நிதி மேலாண்மையின் முக்கியப் பணியானது, நிறுவனத்தின் நிதிச் செயல்பாடுகளை தொடர்ந்து ஆய்வு செய்த மதிப்பீடுதல் ஆகும். இதற்கென பலதரப்பட்ட நிதி அறிக்கைகள் உதாரணமாக நிதி ஓட்ட அறிக்கை (Fund Flow Statement) ரொக்க ஓட்ட அறிக்கை (Cash flow Statement). இலாப நட்டக் கணக்கு, இருப்பு நிலைக் குறிப்பு முதலானவை தேவைப்படுகின்றன. மேலும் நிதிசார்ந்த விகிதாச்சார ஆய்வுகளும் (Financial Ratio Analysis) தேவைப்படுகின்றன.

இவ்வகையான அறிக்கைகளிலிருந்து கிடைக்கும் தகவல்களை ஆய்வு செய்வதன் மூலம், நிறுவனத்தின் முதல் திரட்டலுக்கான கொள்கைகள், பங்காதாயக் கொள்கைகள், நிதித் தேவையை முடிவு செய்யக் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகள், சரக்கிருப்பு, இயந்திரத் தளவாடங்கள் முதலானவற்றை மதிப்பிடும் முறைகள் ஆகியவற்றின் திறனை மதிப்பீடு செய்யலாம் . இதுவே, நிதி மேலாண்மையின் தலையாய பணியாகும்.

7. நிதிச் செயல்பாடுகளை அறிவித்தல் (Communication of Financial Information) நிறுவனத்துடன் தொடர்புடைய பலரும் பலதரப்பட்ட தகவல்களை எதிர்பார்க்கின்றனர். நிறுவனத்திற்கு கடன் தரும் கடனீந்தோர், உயர்நிலை மேலாண்மையர், முதலீட்டாளர்கள் போன்ற பலருக்கும் நிறுவனத்தின் நிதி நிலைமை செயல்பாடு போன்றவை குறித்த தகவல்கள் தேவைப்படுகின்றன. இவர்களுக்கு தக்க தகவல்களை உரிய நேரத்தில் அளிக்க வேண்டியது நிதி மேலாண்மையின் பணியாகும். இதன் மூலமாகவே, நிறுவனமானது தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்றிட இயலும்.

3. வழக்கமான அல்லது தொடர் பணிகள் (Routine Functions)

இப்பணிகளானது, ஒரு நிறுவனத்தில் வழக்கமாக தொடர்ந்து நடைபெறும் பணிகளைக் குறிக்கும். இதில் பின்வருபவை அடங்கும்.

1. கணக்கேடுகளை பராமரித்தல் (Record Keeping)
2. நிதி அறிக்கைகளை தயாரித்து, தேவைக்குத் தக்கபடி அளித்தல்.

3. நிறுவனத்தின் கடன்களை மேலாண்மை செய்து நிர்வகித்தல்
4. நிறுவனத்தின் ஈடுகள் மற்றும் இதர காப்புரிமைகள் முதலானவற்றைக் காத்தல்
5. தேவையான தகவல்களை நிறுவனத்தின் பல நிலைகளில் பணிபுரியும் மேலாளருக்கு அளித்தல்.

இவையனைத்தும் நிதி மேலாண்மையின் முக்கியப் பணிகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

4. ஆலோசனைப் பணிகள் (Advisory Functions)

நிதி மேலாண்மைப் பணிகளில் ஆலோசனைப் பணிகளும் அடங்கும். அதாவது, நிதிசார்ந்த செயல்பாடுகள் குறித்த ஆலோசனை அளித்தலை இது குறிக்கிறது. இதில் பொது மேலாண்மையினருக்கு வழங்கப்படும் பின்வரும் ஆலோசனைகள் அடங்கும்.

1. சொத்துக்களை மேலாண்மை செய்தல் (Asset Management) நிலைச் சொத்துக்கள், நடப்புச் சொத்துக்கள், புலனாகும் சொத்துக்கள், புலனாகாச் சொத்துக்கள் முதலான சொத்துக்களின் மேலாண்மை இதில் அடங்கும்.

சொத்துக்களை மேலாண்மை செய்தல் குறித்து ஆலோசனை வழங்குவதில், நிதி மேலாண்மையின் பணிகள் பின்வருமாறு.

1. நிறுவனச் செயல்பாடுகளை திறமையாக அமைக்கத் தேவைப்படும் சொத்துக்களின் மொத்தத் தொகையினை முடிவு செய்தல்.
2. நிறுவனத்தின் நோக்கத்தை வகைகளை
3. சொத்துக்களை வாங்குதல் அல்லது குத்தகைக்கு எடுத்தல், இதில் எது ஆதாயம் என்பதை அறிதல்.
4. சொத்துக்களைப் பயன்படுத்துவதில் வீணாவதை, தவிர்த்தல் குறித்து ஆலோசனை வழங்குதல்.
5. தேவையற்ற நடைமுறைச் செலவுகளை குறைப்பதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்தல்
6. சரியான தேய்மான முறைகளைத் தேர்வு செய்தல் குறித்து ஆலோசனை வழங்குதல்.

2. முதலீடுகளை மேலாண்மை செய்தல் (Investment Management) இதில் நிறுவனம் திரட்டிய மொத்த நிதி மற்றும் நிறுவனம் செய்துள்ள பல்வேறு முதலீடுகள் முதலானவற்றை பொருளாதாரச் சுழற்சி முறைக்கு ஏற்ப மாற்றியமைத்தல், நிர்வகித்தல் போன்றவற்றில் உச்ச மேலாண்மைக்கு தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்கும் பணிகள் அடங்குகின்றன.

நிதிப் பணி அமைப்புமுறையும் வடிவமைப்பும்

(Organisation and Structure of the Finance Function)

வணிக நிறுவனங்களில், நிதிசார்ந்த முடிவுகள் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. எனவே, நிதி நடவடிக்கைகளுக்காக சிறந்த ஓர் நிதிப் பணி அமைப்பினை உருவாக்குதல் அவசியமாகிறது. நிதி நடவடிக்கைகளை கொண்டு செலுத்தும் பொறுப்பானது உச்சநிலை மேலாண்மையினரிடம் (Top Management) உள்ளது. எனவே, நிதிசார்ந்த நடவடிக்கைகளுக்காக ஒரு தனித் துறையை இயக்குநர் அவையின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் அமைக்க வேண்டும். முக்கியமான நிதிக் கொள்கை விஷயங்கள் நிதிக்குழு அல்லது நிதி மேலாளராலும், வழக்கமான நடவடிக்கைகள் கீழ் நிலை அதிகாரிகளாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

நிதி நடவடிக்கைகளை உச்ச நிலை மேலாண்மையின் கீழ் வருமாறு அமைப்பதற்கு பின்வரும் காரணங்கள் உள்ளன.

1. நிறுவனத்தின் வாழ்வு மற்றும் வளர்ச்சிக்கு நிதிசார்ந்த முடிவுகளே முக்கியமானவை. மேலும், நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியில், அதன் நிதிக் கொள்கைகள் நேரடித் தாக்கம் உள்ளவை.
2. ஒரு நிறுவனத்தின் நிலைத் தன்மையினை அதன் நிதிசார்ந்த நடவடிக்கைகளே நிர்ணயிக்கின்றன. நிறுவனத்தில் பல்வேறு நிதி நடவடிக்கைகளை உச்ச நிலை மேலாண்மையாலேயே ஒருங்கிணைத்து செயல்பட வைக்க முடியும்.
3. நிதி நடவடிக்கைகளை மையப்படுத்துவது () நிறுவனத்திற்கு பல சிக்கல்களை அளித்து அதாவது பல செலவுகளைக் குறைத்து, பயனளிக்க கூடியதாக அமைகிறது.

நிதி மேலாண்மையின் அமைப்பு, நிறுவனத்திற்கு நிறுவனம் அவற்றின் தன்மையைப் பொறுத்து வேறுபடும். பெரும்பாலும் இவை, நிறுவனத்தினளவு, வணிகத்தின் தன்மை, நிதி நடவடிக்கைகளின் வகைகள், நிறுவனத்தினுடைய நிதி அதிகாரிகளின் திறன் மற்றும் நிறுவனத்தின் நிதிசார்ந்த கொள்கைகள் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் அமையும். பொதுவாக, பெரிய நிறுவனங்களுடைய நிதிப்பணிகளின் பொறுப்பிலுள்ள அதிகாரிகள், உற்பத்தி மேலாளர், விற்பனை மேலாளர் ஆகியோரின் தன்மையை பெறுகின்றனர். அவர்கள் தலைமை மேலாளரின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளனர். இதிலிருந்து நிறுவனத்திற்கு நிதி நடவடிக்கைகள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பது தெளிவாகும். மேலும், சிறிய நிறுவனங்களில் நிதி அதிகாரிகள் இயக்குநரவை உறுப்பினர்களாகவும் செயல்படுகின்றனர். அவ்வாறு உறுப்பினராக இல்லை எனினும், நிறுவனத்தின் நிதி நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய

அறிவுரை வழங்கவும், கலந்தாலோசிக்கவும் இயக்குநர் அவைக் கூட்டங்களில் நிதி அதிகாரி கலந்து கொள்கிறார்.

பொதுவாக நிதி அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையும் வகையும் நிறுவனத்தின் அளவைப் பொறுத்திருக்கும். பெரிய நிறுவனங்கள் ஒரு நிதித் துணைத் தலைவரையும், நடுத்தர அளவு நிறுவனங்கள் கருவூலர் மற்றும் கட்டுப்பாட்டாளர் ஆகிய இருவரையும் மட்டும் கொண்டுள்ள சிறிய நிறுவனங்களில் கருவூலர் மட்டும் செயல்படுகிறார். சில நிறுவனங்களில் ஒரே நபரே கருவூலராகவும், கட்டுப்பாட்டாளராகவும் செயல்படுவதைக் காணலாம்.

மேலாண்மைப்படி நிலைகளில், நிதி அதிகாரியின் நிலையை, முன்பக்கத்தில் கண்டுள்ள வரைபடத்தின் மூலம் எளிதாக விளக்கலாம். மேலும், அது அவர் செய்ய வேண்டிய பல துணைப் பணிகளையும் குறிக்கிறது.

பெரிய வணிக நிறுவனங்களில் நிதி நடவடிக்கைகள், கருவூலர் பணிகள் மற்றும் கட்டுப்பாட்டாளர் பணிகள் எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக, கீழ்க்காணும் பணிகளை கருவூலர் மேற்கொள்கிறார்.

கருவூலரின் பணிகள் (Functions of Treasurer)

1. நிதித் திட்டமிடல் (Financial Forecasting) இதில் பின்வருபவை அடங்கும்.

1. நிறுவனத்தின் அதிகாரிகளுக்கு நிதி முடிவுகளை அறிவித்தல்.
2. நிறுவனத்தின் நிதி முதலீடு பற்றித் திட்டமிடல்.
3. கடன் தேவைகள் பற்றித் திட்டமிடல்.
4. ரொக்க வரவுகள் மற்றும் செலுத்துகைகள் பற்றி முன்னறிந்து கூறல்.
5. பங்காயதாயம் அளித்தல் பற்றிய அறிவுரை வழங்குதல்.

2. நிதித் தேவைகளை நிறைவேற்றல் (Provision of Finance) நிறுவனத்திற்குத் தேவையான நிதியளவை திட்டமிட்டவுடன், அதனை பெறுவதான வழிமுறைகளை அமைத்து, அவை தொடர்பானவர்களுடன் பேரம் பேசி நிபந்தனைகளை முடிவு செய்து, நிதியினை ஏற்பாடு செய்தல் இதில் அடங்கும்.

3. முதலீட்டாளர்களுடன் உறவு ஏற்படுத்துதல் (Investor Relations) நிறுவனத்தின் ஈடுகளுக்கு ஒரு நிலையான சந்தையின்மைப் பெற, முதலீட்டாளர்களிடையே நல்லுறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளல் இவரது முக்கியப் பணியாகும்.

4. குறுகிய காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல் (Short-term Financing) நீண்டகால நிதித் தேவையை பூர்த்தி செய்தல் போலவே, நிறுவனத்திற்குத் தேவையான குறுகிய கால நிதிகளை பணச் சந்தையிலிருந்து தேவைப்படும் போது பெற ஆவண செய்தல் இதில் அடங்கும்.

5. ரொக்க மேலாண்மை (Cash Managment) இதில் பின்வருபவை அடங்கும்.

1. வங்கிகளில் கணக்குகளைத் தொடங்கி வைப்புகளை வைத்தல்.
2. சில்லறை ரொக்க இருப்பு, வங்கி இருப்பு ஆகியவைகளை மேலாண்மை செய்தல்.
3. உரிய முறைப்படி நிறுவனத்தின் பொறுப்புகளுக்குப் பணம் செலுத்தி அவைகளைத் தீர்த்தல்.
4. ரொக்க நடவடிக்கைகள் பற்றிய பதிவுக் குறிப்புகளை வைத்திருத்தல்

6. கடன் மேலாண்மை (Credit Management) இதில் பின்வருபவை அடங்கும்.

1. வாடிக்கையாளர்களுக்கு வழங்கியுள்ள கடன் சம்பந்தமான இடர் வாய்ப்பினை (Risks) நிர்ணயித்தல்.
2. கடன் வசூல்களை ஒழுங்குமுறையாகக் கையாளுதல்.
3. உடனடியாக கடன்கள் வசூலாவதற்காக ரொக்கக் கழிவு (Cash discount) விற்பனை பேரங்கள் (Terms of Sales) ஆகியவற்றைக் கையாளுதல்.
4. வசூல்கள் (Collections) மேற்கொள்ளல்.

7. ஈடுகளை மிதக்கவிடல் (Floating of Securities) இதில் பின்வருபவை அடங்கும்.

1. நிறுவனத்திற்கு மிகவும் சாதகமான பிணையப் பத்திர வகைகள், கடன் தேவைகள் மற்றும் இவைகளுக்கும் நீண்ட காலத்தில் இவைகளைத் திரும்பச் செலுத்துவதற்கான நிறுவனத்தின் திறமைக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆகியவைகளைப் பரிந்துரை செய்தல்.
2. முதலீட்டு வங்கிகளோடு (Investment Banks) உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்.
3. பொறுப்புரிமையாளர்களை (Trustees) ஏற்பாடு செய்தல்.
4. அரசு ஒழுங்குமுறை விதிகளை கடைப்பிடித்தல்.
5. பிணையப் பத்திரங்களையும், கடன் பத்திரங்களையும் மீட்டல்.
6. பங்குதாரர்களோடு நல்லுறவு ஏற்படுத்துதல் மற்றும் பங்காதாயம் பிரித்துக் கொடுத்தல்.

8. ஆவணங்களில் ஒப்பிடல் (Verification) காசோலைகள், ஒப்பந்தங்கள், குத்தகைகள், கடனுறுதிச் சீட்டுகள், பத்திரங்கள், பங்குச் சான்றிதழ்கள், அடமானங்கள், காசோலை வசூல்கள், மற்றும் நிறுவனத்தின் ஆவணங்களை ஆகியவற்றில் ஒப்பிடல் இதில் அடங்கும்.

9. பாதுகாத்தல் (Safety) நிறுவனத்தின் நிதியையும், பிணையப் பத்திரங்களையும்,

பாதுகாக்க வைத்திருத்தல் பணியினை இது குறிக்கும்.

10. காப்பீடு (Insurance) நிறுவனத்தின் தேவையைப் பொறுத்து காப்பீடு ஏற்பாடு செய்தல் பணியானது இதில் அடங்கும்.

நிதிக்கட்டுப்பாடு அதிகாரியின் முக்கியப் பணிகள்

(Functions of Finance Controller)

நிதிக்கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியின் பணிகள் பின்வருமாறு.

1. மேலாண்மைக் கட்டுப்பாடு (Managerial Control) இதில், கணக்கெழுத்துதல், அடக்கச் செலவினைக் கண்டறிதல், தரநிலைப்படுத்துதல், செயல்முறைகள் ஆகியவற்றை ஒழுங்குப்படுத்துவதன் மூலம் மேலாண்மைக் கட்டுப்பாட்டிற்கு வேண்டிய அடிப்படைச் செய்திகளைத் திரட்டி அளித்தல் ஆகியன அடங்கும்.

2. நிதி அறிக்கைகளைத் தயாரித்தல் (Preparation of Financial) கணக்கேடுகளை சரியான முறையில் வைத்திருத்தல், அகத்தணிக்கை மற்றும் அடக்கச் செலவுக் கட்டப்பாட்டுக் கட்டளையிடுதல் மற்றும் நிதி அறிக்கைகளைத் தயாரித்தல் பணி இதில் உள்ளடங்கும்.

3. நிறுவனத்தின் வரவு செலவுத் திட்டக் கட்டுப்பாடுகள் (Planning and Control) நிறுவனத்தினுடைய வரவு செலவுத் திட்டக் கட்டுப்பாடுகளும், அவைகளின் விளைவுகளும் இப்பணியில் சேரும்.

4. வரி நிர்வாகம் (Tax Administration) வரிக் கொள்கைகளை வகுத்து அலற்றிற்கான நடைமுறைகளை அமைத்தல் மூலம் நிறுவனத்தின் வரிகளை நிர்வகித்தல் இதில் சேரும்.

5. அரசுக்கு அறிக்கை அளித்தல் (Government Reporting) அரசின் பல்வேறு அமைப்புகளுக்கு அளிக்க வேண்டிய அறிக்கைகளை தயாரித்து அளித்தலும், அதனை மேற்பார்வையிடலும் இதில் அடங்கும்.

6. சொத்துக்களைப் பாதுகாத்தல் (Protection of Assets) வணிகச் சொத்துக்களை, அகக் கட்டுப்பாட்டு முறையான காப்பீடு முதலியவற்றின் மூலம் பாதுகாத்தல்.

7. அகத் தணிக்கை (Internal Audit) நிறுவனத்தின் நிதிசார்ந்த நடவடிக்கைகள் தொடர்பான அகத் தணிக்கையினை ஏற்பாடு செய்து, தணிக்கை செய்து முடித்தல், நிதிக்கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியின் முக்கியப் பணியாகும்.

8. ஏனைய கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள் (Other Control Functions) இதில் அடங்கும் பல்வேறு பணிகளாவன பின்வருமாறு.

1. பொதுக் கணக்குகள்- முதன்மைக் கணக்குகள் மற்றும் துணைக் கணக்குகள்- நிறுவனத்தில் நிதிக் கட்டப்பாட்டினை ஏற்படுத்தும் வழிமுறைகளைக் கண்டறிதல், இடாப்புகள், கடனாளிகள் கணக்குகள், செலுத்துகைகள் ஆகியவற்றைச் சோதனையிடல், ரொக்க வரவுகளையும், சொத்துக்களையும் கட்டுப்பாடு செய்தல்; சம்பளப் பட்டுவாடாக் கணக்குகள், இயந்திரத் தொகுப்பு, தளவாடம் ஆகியவைகளின் பதிவேடு, பலவகையான மேலாண்மைப் பணிகளின் அடக்கச் செலவுக் கணக்கீட்டு நடவடிக்கைகள்.
2. வழக்கமான நிதி அறிக்கைகளையும் விவர ஆவணங்களையும் (Statements) தயாரித்து அவைகளை விளக்கிப் பொருள் கூறல்.
3. சரக்கிருப்புக் கட்டுப்பாடு (Inventory Control)
4. புள்ளியல் (Statistics)

மேலே கூறப்பட்டவைகளிலிருந்து கருவூலர் மற்றும் கட்டுப்பாட்டாளரின் பணிகள் தனித்தனியானவைகள் என்றோ, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாதவை என்றோ கருதமுடியாது. சில நிறுவனங்களில், கருவூலரின் பணிகள் ஒரு நபருக்கும் பிரித்தளிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அவைகளைத் தனித் தனியாக தொடர்பேதுமின்றி நிறைவேற்ற இயலாது. எனவே, நிதி மேலாளர்கள் நிதி குறித்த அனைத்துக் கொள்கைகளையும் அறிந்திருத்தல் அவசியம்.

எனவே, பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளின் அடிப்படையில் நிதி மேலாளர்களின் பணிகளாக நாம் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

மூலதன அமைப்புக் கோட்பாடுகள் (THEORIES OF CAPITAL STRUCTURE)

ஒரு கம்பெனியின் மூலதன அமைப்பில் கடன் நிதிக்கும் நிறுவனத்தின் சொந்த நிதி அல்லது பங்கு நிதிக்கும் இடையில் ஒரு சரியான சமநிலையைப் பேணுதல் நிதிக் கொள்கையில் முக்கியம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். கடன் மற்றும் சாதாரணப் பங்கு முதல் ஆகியவற்றிற்கிடையேயான சரியான விகிதத்தை நிறுவனம் கொண்டிருக்க மேலாண்மை கவனம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஜெஸ்டன்பெர்க் (Gestenberg) என்னும் ஆசிரியர் இது பற்றி 1924 ஆம் ஆண்டிலே தன்னுடைய அமைப்பிற்கும் மேலாண்மைக்கம் நிதியிடல் (Financing Organisation and Management) என்னும் நூலில் விவாதித்துள்ளார். அநேகமாக நிதி பற்றி எழுதியுள்ள ஆசிரியர்கள் அனைவரும் இந்தக் கருத்தினை வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

மூலதன அமைப்பு (Capital Structure) என்பது நீண்டகாலப் பொறுப்புகளையும், சாதாரணப் பங்கு முதலையும் மட்டுமின்றிக் குறுகியகாலப் பொறுப்புகளையும் கொண்டதாகும். கடன் முதலை ஒரு நிறுவனத்தில்

உபயோகப்படுத்துவதன் முக்கிய நோக்கம் சாதாரணப் பங்கு மீதான வருவாயைக் கூட்டுவதாகும். கடன் முதல் சாதாரணப் பங்கு மீதான வருவாயைக் கூட்டிய போதிலும் நிறுவனத்தின் நிதி இடர் வாய்ப்பினையும் (Risk) அதிகரிக்கின்றது என்பதும் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். அதாவது கடன் முதலை நிறுவனத்தில் உபயோகப்படுத்துவதால் நிறுவனத்திற்கு நொடிப்பு வாய்ப்பு அதிகமாகின்றது. மேலும் அது சாதாரணப் பங்குதாரர்களுக்குக் கிடைக்கும் வருவாயிலும் மாறுபாடுகளையும் ஏற்படுத்துகின்றது. பெரும்பான்மையான தொழில் நிறுவனங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வரையிலான இடர் வாய்ப்பினை முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க தகுதியைக் கொண்டவைகளாக இருக்கலாம். அவைகள் இடர் வாய்ப்பினை ஏற்றுக் கொள்ளும் தங்களின் சக்திக்கேற்ப, கடன் முதலை தொழிலில் ஈடுபடுத்துகின்றன. இந்த அளவினைத் தாண்டி நிறுவனம் மேற்கொண்டு கடன் முதல் திரட்ட விரும்பினால் முதலீடு செய்வோர், கடன் பத்திரங்களுக்கும், சாதாரணப் பங்குகளுக்கும் குறைவான விலையையே கொடுக்க முன்வருவர். இத்தகைய நிகழ்ச்சி நடைபெறுமானால், நிறுவனத்தின் மொத்த மதிப்பு பாதிக்கப்படுவது மட்டுமின்றி முதல் மீதான செலவும் அதிகமாகும். சுருங்கக் கூறின், நிறுவனத்தின் ஈடுகளின் சந்தை விலையை உச்ச அளவிலும், முதல் மீதான செலவினைக் குறைந்த அளவிலும் வைத்திருக்கக் கூடிய மூலதன அமைப்பே உத்தம அளவு மூலதன அமைப்பு (Optimum Capital Structure) ஆகும்.

மூலதன அமைப்புக் கோட்பாடுகள் (Theories of Capital Structure)

மூலதன அமைப்பு பற்றிய இரண்டு முக்கியக் கோட்பாடுகள் டுராண்ட் (Durand) மோடிக்கலியானி (Modigliani), மில்லர் (Miller) டொனால்ட்சன் (Donaldson), எஸ்ரா சாலமன் (Ezra Solomon), சுவார்ட்ஸ் (Schwartz) ஆகியோரால் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த இரண்டு கோட்பாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன. அவைகளின் சுருக்கம் பின்வருமாறு.

பழமைக் கோட்பாடு (Traditional Theory) என்றழைக்கப்படும் முதல் கோட்பாடு. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுவரை மூலதன அமைப்பில் கடன் முதல் சேர்ந்திருப்பின், அது நிறுவனத்தின் சந்தை மதிப்பை உயரச் செய்வதுடன் முதல் மீதான செலவினையும் குறையச் செய்யும் என்று கூறுகிறது. இருந்த போதிலும் தக அளவு நிலையை அடைந்தவுடன் அதிகமாகத் தொழிலில் புகுத்தப்படும் கடன் முதல் ஆனது நிறுவனத்தின் சந்தை விலையினைக் குறைக்கும். முதல் மீதான செலவினையும் கூட்டும். இக்கருத்தினை ஆதரித்துக் கூறுபவர்களில் எஸ்ரா சாலமன் (Ezra Solomon) முக்கியமானவர் ஆவார்.

இரண்டாவது கோட்பாடு, கடன் முதலை உபயோகப்படுத்துவதன் காரணமாக முதல் மீதான செலவு பாதிக்கப்படுவதில்லை என்று கூறுகிறது.

இக்கருத்தினை ஆதரிப்பவர்களில் மோடிக்லியானியும் (Modigliani), மில்லரும் (Miller) முக்கியமானவர்கள் ஆவர்.

பழமைக் கோட்பாடு (Traditional Theory)

பழமைக் கோட்பாட்டினை ஆதரித்துக் கூறுபவர்களிடையே குறிப்பிடத்தக்க கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஆனால் எச்சரிக்கையோடு கடன் முதல் உபயோகிக்கப்பட்டால் அது நிறுவனத்தில் மதிப்பினை உயரச் செய்து, முதல் மீதான செலவினையும் குறைக்கும் என்று எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். எந்த அளவு மூலதன அமைப்பில் நிறுவனத்தின் மதிப்பு (Value) உச்ச அளவிலும் மூலதனச் செலவு மிகக் குறைவாகவும் உள்ளதோ அந்த அளவு மூலதன அமைப்பையே உத்தம அளவு மூலதன அமைப்பு என்று கூறுகிறோம்.

1. முதலாவது கட்டத்தில் கீழ்க்கண்டவைகளை அறியலாம்.

- 1) கடன் முதலின் அளவினை அதிகரிப்பதால் நிறுவனத்தின் சந்தை மதிப்பு உயருகின்றது.
- 2) கடன் முதல் சேர்க்கப்பட்டவுடன் சாதாரண பங்கு முதல் மீதான செலவு அதிகரிக்கின்றது. ஆனால், சாதாரணப் பங்கு முதல் மீதான செலவு அதிகரிப்பு, குறைந்த செலவிலான கடன் முதல்களை உபயோகிப்பதால், பெறப்பட்ட நிகர வருவாய் வீத அதிகரிப்பினைச் சரிகட்டும் (Offset) அளவுக்கு அதிக வேகத்தில் இருப்பதில்லை.
- 3) கடன் முதல் மீதான செலவு ஒரே அளவாக உள்ளது அல்லது கூடுதல் இருப்பின் சிறிதளவே கூடுகின்றது. இந்தக் காரணிகள் ஒவ்வொன்றும் நிறுவனத்தின் சந்தை மதிப்பு கூடுவதற்கும் சராசரி மூலதனச் செலவு குறைவதற்கும் காரணமாக உள்ளன.

2. இரண்டாவது கட்டத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு கடன் முதலை நிறுவனத்தில் உபயோகப்படுத்திய பின் கடன் முதலின் அளவைக் கூட்டினால், அது நிறுவனத்தின் மதிப்பில் சுமாரான அளவு அதிகரிப்பினையே ஏற்படுத்தும். இதன் விளைவாக முதல் மீதான சராசரிச் செலவு ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் மாறாத அளவிலேயே உள்ளது.

3. இறுதியாக, ஓர் இக்கட்டான (Critical) நிலைக்குப் பின் நிறுவனத்தின் முதல் அமைப்பில் சேர்க்கப்படும் கடன் முதல் நிறுவனத்தின் சந்தை மதிப்பைக் குறையச் செய்வதோடு மூலதனச் செலவினையும் அதிகரிக்கும். இக்கருத்துக்களைக் கீழ்க்காணும் வரைபடத்தில் விளக்கமாகக் காணலாம்.

பழமைக் கோட்பாட்டின் போக்க (Traditional Approach)

- R1 = சாதாரணப் பங்கு முதல் செலவு வளைகோடு
R0 = கடன் முதல் முதல் செலவு வளைகோடு
R2 = சராசரி முதல் செலவு வளைகோடு

இப்பொழுது, முதல் மீதான மொத்த வருவாய் (R) மற்றும் கடன் முதல் மீதான செலவு (R₂) ஆகியவைகளுக்கிடையில் உள்ள தொடர்பு எவ்வாறு முதல் மீதான மொத்தச் செலவைப் பாதிக்கின்றது என்பதைப் பார்ப்போம்.

கீழ்க்காணும் அட்டவணை ஒரு நிறுவனத்தின் கடன் முதல் மீதான செலவு (R₂) நிறுவனத்தின் முதல் மீதான மொத்த வருவாயோடு ஒப்பிடும் பொழுது சிறிதளவாக இருப்பின் சாதாரணப் பங்கு முதல் மீதான வருவாய் அதிகரிக்கின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

முதல் மீதான மொத்த வருவாயும் (R) கடன் முதல் மீதான செலவும் (R₂) வேறுபட்டு இருக்கும் போது கடன் முதலை உபயோகிப்பதால் ஆதாயம் பெறலாம். இதனை பின்வரும் உதாரணம் மூலம் விளக்கலாம்.

நிறுவனங்கள் A, B, C யின் மொத்த மூலதனம், முறையே ரூ.1,000 எனக் கொள்வோம். இதில் கடன் ரூ.500 எனவும் சாதாரணப் பங்கு ரூ.500 எனவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். நிறுவனங்களின் மொத்த வருவாய் முறையே 12%, 8%, 6% எனவும், கடன் முதல் மீதான வட்டி 6% எனவும் எடுத்துக் கொண்டால், அந்நிறுவனங்கள் அடையக் கூடிய ஆதாயமானது பின்வருமாறு அமையும்.

நிறுவனம்	மொத்த முதல் ரூ.	மூலதன அமைப்பு		மொத்த வருவாய் R%	கடன் முதல் செலவு (வட்டி) R ₂ (%)	சாதாரணப் பங்கு வருவாய் ரூ.	ஆதாய வீதம் %
		கடன் ரூ.	சாதாரண பங்கு ரூ.				
A	1,000	500	500	12%	6%	90	50
B	1,000	500	500	8%	6%	50	25
C	1,000	500	500	6%	6%	30	0

இதில் சாதாரணப் பங்கு வருவாய் = $\frac{\text{மொத்த முதல்} \times \text{மொத்த வருவாய்} - \text{கடன் முதல் செலவு}}{\text{மொத்த முதல்}}$

$$A = 1,000 \times \frac{12}{100} = 120 - 500 \times \frac{6}{100} = 120 - 30 = \text{ரூ.}90$$

$$B = 1,000 \times \frac{8}{100} = 120 - 30 = \text{ரூ.}50$$

$$C = 1,000 \times \frac{6}{100} = 60 - 30 = \text{ரூ.}30$$

$$\text{ஆதாய வீதம்} = \frac{\text{மொத்த வருவாய் வீதம்} - \text{கடன் முதல் வட்டி வீதம்}}{\text{மொத்த வருவாய் வீதம்}}$$

$$A = \frac{12-6}{12} = 100 \times \frac{6}{12} = 50\%$$

$$B = \frac{8-6}{8} \times 100 = 25\%$$

$$C = \frac{6-6}{6} \times 100 = 0$$

இந்த உதாரணத்தில், எல்லா நிறுவனங்களும் ஒரே அளவான கடன் முதலைக் கொண்டிருந்த போதிலும், சாதாரணப் பங்கு முதலுக்குக் கிடைக்கின்ற வருவாய் மற்ற இரண்டு நிறுவனங்களிலும் கிடைப்பதைவிட நிறுவனம் 'A'யில் அதிகமாக உள்ளது. இவ்வாறு நிறுவனம் 'A' யில் அதிகமாக வருவாய் கிடைப்பதற்குக் காரணம் கடன் முதல் மீதான செலவுக்கும் (R₂) மொத்த வருவாய்க்கும் (R) உள்ள வித்தியாசமே ஆகும். நிறுவனம் 'A' யில் முதலீடு செய்யும் ஒருவர் மற்ற இரண்டு நிறுவனங்களில் முதலீடு செய்வதற்குக் கொடுக்க விரும்பும் தொகையைவிட அதிகமாகக் கொடுக்கத் தயாராக இருப்பார் எனலாம்.

கடன் முதலுக்கும், சாதாரண பங்கு முதலுக்கும் உள்ள வீதம், மொத்த வருவாய், கடன் முதல் மீதான செலவு ஆகியவைகள் சாதாரணப் பங்கு முதல்

மீதான வருவாயோடு தொடர்புடையன. இதனை மேற்கண்ட உதாரணத்தின் வழியாக பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

பழமைக் கோட்பாட்டின் அனுமானங்கள்

(Assumptions of Traditional Theory)

1. இரண்டு வகையான முதல் மட்டும் திரட்டப்படுதல் வேண்டும். அவை 1. கடனீட்டுப் பத்திரம், மற்றும் 2. சாதாரணப் பங்குகள் ஆகும்.
2. வரி விதிப்பு இருத்தல் கூடாது.
3. இலாப ஈவு விகிதமானது 100% ஆக இருத்தல் வேண்டும்.
4. நிறுவனத்தின் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மொத்தச் சொத்துக்களில் எந்த மாற்றமும் இருத்தல் கூடாது.
5. நிறுவனத்தின் நிதியிடும் முறை நிலையானதாக இருத்தல் வேண்டும்.
6. நடைமுறை இலாபம் (EBIT) அதிகமாவதை எதிர்பார்த்தல் கூடாது.
7. அனைத்து முதலீட்டாளர்களின் எதிர்பார்ப்பும் ஒரே மாதிரியாக இருத்தல் வேண்டும்.
8. நிறுவனம் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றுள்ளதாக இருத்தல் வேண்டும்.

II. நிகர இலாப கோட்பாடு (Net Income Approach)

ஒரு நிறுவனம் கடனீட்டுப் பத்திரங்களின் அளவினை மூலதன அமைப்பில் மாற்றம் செய்யும் அதாவது அதிகரிக்கும் அல்லது குறைக்கும். இதனால் மூலதன அமைப்பு மற்றும் நிதியியல் நெம்புகோலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மூலதனக் கிரயத்தின் மொத்த மதிப்பில் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தும்.

அனுமானங்கள் (Assumptions)

1. கடனீட்டுப் பத்திரங்களை பயன்படுத்துவதால் முதலீட்டாளர்களின் எதிர்பார்ப்பு பாதிக்கப்படுதல் கூடாது. எனவே இங்கு K_e (Equity Capitalisation Rate), மற்றும் K_d (The debt Capitalisation Rate) ஆகிய இரண்டும் நிலையானதாக இருத்தல் வேண்டும்.
2. கடன் மூலதனமாக்கல் விகிதமானது சாதாரணப் பங்குகள் மூலதன மாக்கலை விட குறைவானதாக இருத்தல் வேண்டும். ($K_d < K_e$)
3. நிறுவனத்தில் வருமான வரி விதிப்பு இருத்தல் கூடாது.

இம்முறையில் நிதியியல் நெம்புகோல் (Financial Leverage) மூலதனக் கிரயத்தின் மொத்த மதிப்பினை நிர்ணயிப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. சாதாரணப் பங்குகள் மற்றும் கடனீட்டுப் பத்திரங்களை சரியான அளவு பயன்படுத்தும் பொழுது உத்தம அளவு மூலதன அமைப்பினைப் பெற முடிகிறது.

$$1) \text{ Cost of debt (ki)} = \frac{1}{B} \times \frac{1}{1 - \frac{D_1}{ki}}$$

$$\text{கடன் மதிப்பு Value of debt (B)} = \frac{D_1}{ki}$$

$$2) \text{ சாதாரணப் பங்கின் கிரயம் (Ke)} = \frac{Po}{E_1} + g = \frac{E_1}{Po} + g = \frac{EBIT-1}{S}$$

$$\text{சாதாரணப் பங்குதாரர்களுக்குரிய இலாபம் NI} = \frac{NI}{S}$$

இம்முறையில், சாதாரணப் பங்குகள் மற்றும் கடன்களின் கிரயத்தினை கீழ்க்கண்டவாறு கண்டுபிடிக்கலாம்.

அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்

$$K_o = \frac{B}{B+S} K_i + \frac{S}{B+S} K_e$$

$$K_e = K_o + (K_o - K_i) \frac{B}{S}$$

இதில் :

- S = சாதாரணப் பங்குகளின் மொத்த மதிப்பு
- B = கடன்களின் மொத்த மதிப்பு
- V = நிறுவனத்தின் மொத்த சந்தை மதிப்பு (S+B)
- I = மொத்த வட்டி செலுத்தியது
- NI = சாதாரணப் பங்குதாரர்களின் மொத்த இலாபம்

உதாரணம் : ஒரு நிறுவனத்தில் எதிர்பார்க்கப்படும் நடைமுறை இலாபம் ரூ.1,00,000 ஆகும். இங்கு சாதாரணப் பங்கின் மூலதனமாக்கிய வீதம் (Ke) 10% ஆகவும், ரூ.5,00,00 மதிப்புள்ள 6% கடனீட்டுப் பத்திரங்களும் உள்ளன. நிகர இலாபக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நிறுவனத்தின் மதிப்பைக் காண்க.

நிகர இலாபக் கோட்பாடு (Net Income Approach)

	ரூ.
நிகர நடைமுறை இலாபம் (NOI)	1,00,000
வட்டி செலுத்தியது (5,00,000 x 6%) (kd)	30,000

நிகர இலாபம் சாதாரணப் பங்குதாரர்களுக்கு உரியது (NI)	70,000

70,000 NI

சாதாரணப் பங்குகளின் சந்தை மதிப்பு -----

.10 Ke

= ரூ. 7,00,000

கடனீட்டுப் பத்திரங்களின் சந்தை மதிப்பு

30,000 (kd)

06 d)

= ரூ. 5,00,000

நிறுவனத்தின் மொத்த மதிப்பு (V=S + B) = ரூ. 12,00,000

மொத்த மூலதனக் கிரயத்தினைக் கணக்கிடல்

$$K_o = \frac{NOI}{V} \times 100 = \frac{1,00,000}{12,00,000} \times 100 = 8.33\%$$

அல்லது

$$K_o = k_d \frac{NOI}{V} + K_e \frac{S}{V}$$

$$\begin{aligned}
& \frac{5,00,000}{12,00,000} + \frac{7,00,000}{12,00,000} \\
& = .06 + .10 \\
& = .0250 + .0583 \\
& = 8.33\%
\end{aligned}$$

வரைபட விளக்கம்

எனவே, இம்முறையில் அதிகமான கடனீட்டுப் பத்திரங்களை உபயோகப்படுத்தும் பொழுத நிறுவனத்தில் மதிப்பானது நல்ல முறையில் உயரும். முதல் கிரயத்தின் மொத்த மதிப்பு குறைந்திருக்கும் நிலையிலும் நிறுவனத்தின் மதிப்பில் உயர்ந்துள்ள நிலையிலும் உத்தம அளவு மூலதன அமைப்பினை பெறமுடிகிறது.

III. நிகர நடைமுறை வருவாய்க் கோட்பாடு

(The Net Operations Income Approach)

இக்கோட்பாட்டின்படி, நிறுவனத்தின் சந்தை மதிப்பானது மூலதன அமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்களால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. இம்முறையானது நிகர வருவாய் கோட்பாட்டிற்கு நேர் எதிர்மாறானதாகும். எனவே நிறுவனத்தின் மதிப்பிற்கும் பல்வேறு மூலதன கோட்பாட்டிற்கும் எவ்விதமான தொடர்பும் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது.

அனுமானங்கள் (Assumptions)

1. நிறுவனத்தின் அனைத்து முதலீடுகளும் மூலதனமாக்கப்பட வேண்டும். கடன் பத்திரம் மற்றும் பங்குகள் ஆகியவற்றிற்கிடையேயான வேறுபாடு முக்கியமன்று.
2. மொத்த மூலதனமாக்குதல் விகிதம் (Ko) சந்தையில் பயன்படுத்தப்படல் வேண்டும்.
3. வியாபார இடர் (Business Risk) நிலையாக இருக்குமேயானால் Ko வும் நிலையானதாக இருக்கும்.
4. குறைந்த அளவு வட்டியுள்ள கடன்களைப் பயன்படுத்துவதால் பங்குதாரர்களுக்கு சிக்கல் அதிகமாகின்றது.
5. கடன்-மூலதனமாக்குதல் வீதம் Kd நிலையானதாக இருத்தல் வேண்டும்.
6. நிறுவனத்தில் வருமான வரிவிதிப்பு இருத்தல் கூடாது.

பங்கின் மூலதனக் கிரயத்தைக் கணக்கிடல்

$$\begin{aligned}
& \frac{NOI}{Ke} - \frac{INT}{V-D}
\end{aligned}$$

$$K_e = \frac{NI}{S}$$

மொத்த மூலதன மதிப்பு

$$K_e = K_o + (K_o - K_d) \frac{D}{S}$$

உதாரணம் : ஒரு நிறுவனத்தில் எதிர்பார்க்கப்படும் நிகர நடைமுறை இலாபம் ரூ.1,00,000 இங்கு பங்கு முதல் கிரயம் K_o 10% கடன் ரூ.5,00,000 @ 6% நிகர நடைமுறை வருவாய்க் கோட்பாட்டில் அடிப்படையில் நிறுவனத்தின் சொத்து மதிப்பை கணக்கிடுக.

	ரூ.
நடைமுறை நிகர வருமானம் (NOI)	1,00,000
நிறுவனத்தின் மொத்த மதிப்பு	10,00,000

	.10
கடன் மதிப்பு	5,00,000
பங்குகளின் சந்தை மதிப்பு	5,00,000
பங்குகளின் முதல் கிரயம்	

$$K_e = \frac{NI}{S} = \frac{NOI - INT}{V - D}$$

$$= \frac{1,00,000 - 30,000}{10,00,000 - 5,00,000} = \frac{70,000}{5,00,000}$$

$$= 14\%$$

அல்லது

$$K_e = K_o + (K_o - K_d) \frac{D}{S}$$

$$= .10 + (.10 - .06) \frac{5,00,000}{5,00,000}$$

= 14%

சராசரி மொத்த மூலதனக் கிரயத்தினை கீழ்க்கண்டவாறு கணக்கிடலாம்.

$$K_o = K_d \frac{D}{S} + K_e \frac{V}{S}$$
$$= .06) \frac{5,00,000}{10,00,000} + .14 + \frac{5,00,000}{10,00,000}$$

= 10%

வரைபட விளக்கம்

IV. மோடிக்லியானி மற்றும் மில்லரின் கோட்பாடு (M.M. Hypothesis)

மோடிக்லியானியும் மில்லரும் நிறுவனத்தின் மொத்த சந்தை மதிப்பு மற்றும் முதல் மீதான செலவு ஆகிய இரண்டிற்கும், முதல் அமைப்பிற்கும் தொடர்பேதும் இல்லை என்று கூறுகின்றனர். அவர்களுடைய கூற்று ஏற்றுக் கொள்ளப் படுமாயின் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மூலதன அமைப்பும் மற்றவைகளைவிடச் சிறந்த தன்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது என்று கூறமுடியாது. அவர்களுடைய கருத்து கீழ்க்காணும் அனுமானங்களின் அடிப்படையில் எழுந்தது ஆகும்.

1. எல்லா நிறுவனங்களும் சாதாரணப் பங்கு முதலைக் கொண்டுள்ளன.
2. அந்த நிறுவனங்கள் “சமமான வருவாயைக் கொண்டுள்ள வகைகள்” (Equivalent Return Classes) எனப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு வகையில் உள்ள ஒவ்வொரு நிறுவனமும் ஒரே வகையான இடர் வாய்ப்பினைக் கொண்டுள்ளன.
3. ஒரு குறிப்பிட்ட வகையைச் சேர்ந்த நிறுவனங்களால் வெளியிடப்பட்ட எல்லாப் பங்குகளும் ஒரே அளவான வருவாய் ஈட்டுபவைகளாக உள்ளன. எனவே, அப்பங்குகள் நிறுவனமும் ஒரே வகையான இடர் வாய்ப்பினைக் கொண்டுள்ளன.
4. சந்தையைப் பற்றிச் சரியான செய்திகள் கிடைக்கின்றன. முதலீடு செய்வோர் செய்திகள் அனைத்தையும் பரிசீலித்து செயல்படுபவர்கள். எனவே, நிறைவு சந்தை நிலவுகிறது.

மோடிக்லியானியும் மில்லரும் கொண்டுள்ள அனுமானங்களின்படி, முதல் அமைப்பில் கடன் முதல் உபயோகப்படுத்தப்படுமானால், நிறுவனங்கள் ஒன்றுக்கொன்று செம்மையான பதிலிகள் (Perfect Substitutes) ஆகாது. மேலும், கடன் முடியுமெனினும், வருவாய் பலவாறு சிதறிப் போவதால், அதிகரிக்கப்பட்ட வருவாய் அதிக இடர் வாய்ப்போடு கூடிய ஒன்றேயாகும்

என்றும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். இதன் காரணங்கள் கடன் முதலுக்கும் சாதாரணப் பங்கு முதலுக்கும் உள்ள விகிதங்களை வெவ்வேறாகக் கொண்டுள்ள நிறுவனங்களை ஒன்றுக்கொன்று செம்மையான பதிலிகளாகக் கொள்ள முடியாது.

அடிப்படைக் கோட்பாட்டுப் பிரிவுகள் (Basic Propositions)

திரு. M.M. மில்லரின் மூலதனக் கோட்பாட்டின் முக்கியப் பிரிவுகளாவன பின்வருமாறு:

I. மூலதன அமைப்பிலிருந்து மொத்த மூலதனக் கிரயம் (K_o) மற்றும் நிறுவனத்தின் மதிப்பு (V) ஆகியவை சம்பந்தமில்லாமல் இருத்தல் வேண்டும். இம்முறையில், எதிர்பார்க்கப்படும் நிகர நடைமுறை இலாபத்தினை மூலதனமாக்குவதன் மூலம் நிறுவனத்தின் மொத்த மதிப்பு கணக்கிடப்பட வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

$$V = (S + D) = \frac{X}{K_o} = \frac{NOI}{K_D}$$

இதில்,

$$\begin{aligned} V &= \text{நிறுவனத்தின் சந்தை மதிப்பு} \\ S &= \text{சாதாரணப் பங்குகளின் சந்தை மதிப்பு} \\ D &= \text{கடன்களின் சந்தை மதிப்பு} \\ X &= \text{எதிர்பார்க்கப்படும் நிகர நடைமுறை இலாபம் (EBIT)} \end{aligned}$$

$$K_o = \frac{X}{V}$$

$$K_o = K_e \frac{S}{(S+D)} + K_D \frac{D}{(S+D)}$$

திரு. M.M. மில்லர் அவர்களின் கருத்துப்படி, நிறுவனத்தின் சந்தை மதிப்பானது பல்வேறு நிதிக் கலவையினால் (Financing Mix) பாதிக்கப்படுவதில்லை.

II. அடிப்படையில்லா செயல்முறை (Arbitrage Process) இந்த அடிப்படையில் முதலீட்டாளர் எவ்வித அடிப்படையின்றி சொந்த அல்லது வீட்டு உபயோகத்திற்காக நிதியிடுவதைக் குறிப்பதாகும்.

$$K_e = \frac{X \cdot K_o D}{S}$$

$$K_o = \frac{X}{V}$$

$$x = K_o V = K_o (S+D)$$

$$K_e = \frac{K_o (S+D) - K_o D}{S}$$

$$= \frac{K_o S + K_o D - K_o D}{S}$$

$$= K_o + K_o - K_o \frac{D}{S}$$

இந்த அடிப்படையில் சாதாரணப் பங்கு முதல் கிரயம் (K_e) மற்றும் நிதி இடரினால் பெறும் முனைமமானது சராசரி முதல் கிரயத்திற்கு சமமானதாக இருத்தல் வேண்டும். இந்நிலையில் நிறுவனத்தின் வருவாய் அதிகரிப்பதோடு பங்குகளின் மதிப்பும் கூடும் நிலை ஏற்படுகிறது.

குறைபாடுகள்

1. தனியாட்களும், நிறுவனங்களும் ஒரே மாதிரியான வட்டி அடிப்படையில் கடன் கொடுத்தல் மற்றும் முதலீடு செய்தல் என்ற நிலை இருத்தல் வேண்டும் என்ற அனுமானம் நடைமுறையில் சாத்தியமில்லை.
2. தனியாட்களின் நிதியியல் முறைகள் ஒரு நிறுவனத்தின் நிதியியல் முறைகளுக்கு ஒரு துணையாக இருக்கும் என்று அனுமானம் சரியன்று.
3. மேலும் நடைமுறைச் செலவுகள் நிச்சயமாக இருக்கும். அவ்வாறு இருக்கும் பொழுது இலாபத்தினை உறுதியாக பாதிக்கும்.
4. வரிவிதிப்பு இருத்தல் கூடாது என்பதும் நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாதது.
5. அனைத்து இலாபங்களையும் இலாப ஈவாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாதது.

உத்தம அளவு முதல் அமைப்பிற்கான கோட்பாடுகள் (Theories of Optimum Capital Structure)

இதுவரை ஒரு நிறுவனத்தின் கடன் முதல், கடன் முதல் மீதான செலவு மற்றும் நிறுவனத்தின் மதிப்பு ஆகியவைகளின் மீது என்ன விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது என்பது பற்றிக் கூறும் முற்றிலும் மாறுபட்ட, இரண்டு கோட்பாடுகளைப் பற்றி ஆராய்ந்தோம். இவற்றைத் தவிர, உத்தம அளவு முதல் அமைப்பினை ஏற்படுத்துவதற்கு உதவும் வேறு இரண்டு கோட்பாடுகளைப் பற்றி இங்குக் காண்போம்.

இவைகளில் முதல் கோட்பாடு, வட்டி செலுத்துகைகள், குத்தகைக் கட்டணங்கள், கடன் முதலைத் திரும்பத் தருதல், முன்னுரிமைப் பங்குகள் மீதான பங்காதாயம் ஆகிய நிலையான செலவுகளுக்குப் போதுமான ரொக்கத்தை வைத்திருக்கும் தகுதியை நிறுவனம் பெற்றுள்ளதா என்பதைப் பற்றி ஆராய்கின்றது. இந்தத் தகுதியினைப் பெறுவதற்கு மேலாண்மை, வருங்கால ரொக்க வரவுகளை, நிலையான வருங்காலச் செலவுகளுக்குச் சரியாக பங்கீடு செய்ய வேண்டும். இதனைச் செய்ய, மேலாண்மை நிறுவனத்தின் வருங்கால ரொக்க ஒட்டப் பங்கீட்டினைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும்.

இந்தக் கோட்பாட்டினை ஆதரித்துக் கூறியவர்களில் கார்டன் டொனால்ட்சன் (Gordon Donaldson) முதன்மையானவர் ஆவார். அவர் ரொக்க ஒட்டங்கள் மிகப் பாதகமான நிலைகளில் (Most Adverse Conditions) நன்கு பரிசீலித்துப் பார்க்கப் படவேண்டும் என்று கூறி இக்கோட்பாட்டினைச் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாக ஆக்கியுள்ளார். நிறுவனத்தின் கடன் வாங்கும் சக்தியை நிர்ணயம் செய்ய, ஒவ்வொரு கடன் முதல் அளவிலும் (At each level of debt) நிறுவனத்தின் நிலையான செலவுகளைச் செலுத்தத் தேவையான ரொக்கத்தோடு இந்த ரொக்க ஒட்டங்கள் ஒப்பிப்படவேண்டும். ரொக்கம் இல்லாமல் போகின்ற வாய்ப்பிற்கு இடமில்லையென்றால் நிறுவனம் கடன் முதலைப் பெறுவதற்கான சக்தியை பெற்றுள்ளது என்று அறியலாம். மாறாக, பாதகமான சூழ்நிலைகளில் வருங்கால ரொக்க ஒட்டங்கள் நிலையான செலவுகளுக்குப் போதுமானதாக இருக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இல்லையெனில், மேலாண்மை சம்பந்தப்பட்ட இடர் வாய்ப்பினை ஏற்கத் தயாராக உள்ளதா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டும். இல்லை என்றால் கடன் முதல் குறைக்கப்பட வேண்டும்.

சரியான முதல் அமைப்புப் பற்றிய முடிவினை எடுப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தக் கூடிய இரண்டாவது முறை ஜான் எஃப். சைல்ட்ஸ் (John F. Childs) என்பவரால் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் கூறுகின்றபடி கீழ்க்காணும் ஆறு காரணிகள் ஒரு நிறுவனம் கொள்ளக் கூடிய கடன் முதலின் அளவினை நிர்ணயிக்க வழிகாட்டிகளாக உள்ளன. அவை கடன்

வாங்குவதற்கான காப்பிருப்பு (Borrowing Reserve) நிதிக் காப்பீடு (Financial Insurance) மூலதனச் செலவு (Cost of Capital), கடன் முதல் (Leverage), வரி சேமிப்பு (Tax Savings), மற்றும் மூலதனத் தொகுப்பு (Pools of Capital). எனவே, நிறுவனத்தோடு தொடர்புடைய இடர் வாய்ப்பினை அளந்து அறிந்து அதனோடு உபயோகப்படுத்தக்கூடிய கடன் முதல் அளவினை ஒப்பிட வேண்டும். அவ்வாறில்லையெனில் நிறுவனத்தின் நாணயம் பாதிக்கப்படும்.

ஊக்கப் பங்குகள் (Stock Dividend)

கம்பெனிகள் பங்காதாயத்தை ரொக்கமாகக் கொடுப்பதற்கு பதிலாக பங்காதாயத்திற்கு தகுந்தவாறு பங்குகளை வெளியிடும். இவ்வகைப் பங்குகள் ஊக்கப்பங்குகள் (Stock Dividend) என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

ஊக்கப் பங்குகளை வெளியிடுவதன் நோக்கங்கள்

(Objectives of Issuing Stock Dividend)

1. பங்காதாயம் ரொக்கமாகக் கொடுக்கப்படாமல் பங்குகளாகக் கொடுக்கப்படுவதால் ரொக்க விலை பாதிக்கப்படுவதில்லை. அந்த ரொக்கத்தை வேறு ஏதாவது ஒன்றிற்கு உபயோகப்படுத்த முடிகிறது.
2. அதிகமான பங்குகளை வெளியிடும் பொழுது பங்கொன்றிற்கான இலாப விகிதம் குறையும் வாய்ப்பு ஏற்படுவதால், குறை மூலதனமாக்குதல் (Under Capitalisation) ஏற்பட வாய்ப்பு உள்ளது.
3. அதிகப்படியாக உள்ள உபரி இலாபம் மற்றும் காப்புகளை பங்குகளாக மாற்றி பழைய பங்குதாரர்களுக்கே கொடுக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
4. ஊக்கப் பங்குகளை விற்கும் பொழுது சில பங்குதாரர்கள் தங்களுடைய பழைய பங்குகளை பொதுமக்களுக்கு விற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுவதால், புதிய பங்குதாரர்களைப் பெறும் வாய்ப்பு அதிகமாகிறது.
5. ஊக்கப் பங்குகள் வெளியிடப்படுவதன் மூலம் நிறுவனத்தால் விரிவாக்கத் திட்டம் மற்றும் இயந்திரமாக்குதல் திட்டம் (Expansion and Modernisation) போன்றவற்றை அமுல்படுத்த முடிகிறது.
6. ஊக்கப் பங்குகளை வெளியிடுவதன் மூலம், நிறுவனத்திற்கு கடன் கொடுப்போர் மத்தியில் மதிப்பு உயர்கிறது. இதனால் கடன் பெறும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கும்.
7. மேலும் வரி விலக்கினை உபயோகிக்கவும் ஊக்கப் பங்குகள் வெளியீடு பயன்படுகிறது.

**ஊக்கப் பங்குகளை வெளியிடுவதனால் கிடைக்கும் நன்மைகள்
(Advantages of Stock Dividend)**

1. வெளியிடும் நிறுவனத்தார்க்கு (For the Issuing Company)

- 1) ஊக்கப் பங்குகளை வெளியிடுவதால் ரொக்கத் தன்மையை (Liquidity Position) பாதுகாக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
- 2) நல்ல நிலையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் கம்பெனிகளில் பழைய பங்குதாரர்களுக்கு புதிய பங்குகளைக் கொடுப்பதன் மூலம் அவர்களது மனநிறைவைப் பெற முடிகிறது.
- 3) அதிகப் பங்குகளை வெளியிட்டு பங்காதாய விகிதத்தைக் குறைப்பதன் மூலம் குறை மூலதனமாக்குதலை களைய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
- 4) வெளியில் பங்குகளை வெளியிடுவதன் மூலம் ஏற்படும் அனைத்துச் செலவுகளையும் குறைத்து சிக்கனம் செய்ய முடிகிறது.
- 5) நிதிக்கட்டுப்பாடு மற்றும் நிதிப் பற்றாக்குறையினை சமாளிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

2. பங்குதாரர்களுக்கு (For the Shareholders)

- 1) வரி விலக்கினைப் பெறும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
- 2) அதிகப் பங்குகளை பெறும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
- 3) ஊக்கப் பங்குகளைப் பெறுவதால், பழைய பங்குகளை சந்தையில் விற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
- 4) எதிர்காலத்தில் அதிகப் பங்காதாயம் பெறக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

**ஊக்கப் பங்குகளை வெளியிடுவதனால் உண்டாகும் குறைபாடுகள்
(Shortcomings of Stock Dividend)**

1. கம்பெனிகள் எதிர்காலத்தில் அதிகமான பங்காதாயம் செலுத்த வேண்டியிருக்கும்.
2. கூடுதலான பங்குதாரர்களைப் பெறும் நிலை ஏற்படும்.
3. சில பங்குதாரர்கள் விருப்பமில்லாமல் பங்குகளை ஏற்கும் நிலை உருவாகிறது.

மோடிகிலியானி மில்லர் மாதிரியின் குறைபாடுகள்

(Defects of Modigliani Miller's Model)

1. நடவடிக்கைக் கட்டணம் ஏதும் இருத்தல் கூடாது என்பது நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாத ஒன்றாகும்.
2. வரிவிதிப்பு ஏதும் இருத்தல் கூடாது.
3. எதிர்பாராமல் ஏதும் நடத்தல் கூடாது. பொதுவாக சந்தை என்பதே பல காரணிகளின் அடிப்படையில் எதிர்பாராமல் நடைபெறும் ஒரு மாற்றமாகும்.

நடப்பு முதல் மேலாண்மை

(working Capital Management)

ஒரு வணிகத்தன் நடப்பு முதல் என்பது, அதன் மொத்த முதலிலிருந்து நடப்புச் சொத்துக்களில் முதலீடு செய்யப்பட்ட பகுதியினைக் குறிக்கும். நடப்புச் சொத்துக்களானது அதிக ரொக்கத்தன்மை உடையவை. உதாரணமாக கையிருப்பு ரொக்கம், வங்கியிருப்பு, பெறுதற்குரிய மாற்றுச்சீட்டு, ஏட்டுக் கடன்கள், சரக்கிருப்பு முதலானவை நடப்புச் சொத்துக்களாகும். இவற்றை எளிதில் பணமாக மாற்றலாம்.

நடப்புச் சொத்துக்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட முதல், நடப்பு முதல் என அழைக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் நடைமுறையில், நடப்புச் சொத்துக்களிலிருந்து நடப்புப் பொறுப்புக்களை கழித்தது போக மீதமுள்ள தொகையே நடப்பு முதல் எனப்படுகிறது. நடப்பு முதலுக்கு உதாரணம் கூற வேண்டுமானால், பற்பல கடனீந்தோர், செலுத்துதற்குரிய மாற்றுச்சீட்டு, குறுகியகாலக் கடன்கள், கொடுபட வேண்டிய செலவுகள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இதனை பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

(a) மொத்த நடப்பு முதல் நடப்புச் சொத்துக்களின் மொத்த மதிப்பு
(Gross Working Capital) (Total Value of Current Assets)

இதனை சுழல் முதல் (Circulating Capital) என்றும் அழைக்கலாம். இது நடப்புச் சொத்துக்களில் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ள நிதியினைக் குறிக்கிறது.

LEVERAGE

கருவி ஆற்றல் ஆய்வு (ANALYSIS OF LEVERAGE)

1. கருவி ஆற்றல் என்றால் என்ன? அதன் வகைகளை விளக்குக.

(அல்லது)

நிதிக் கருவியாற்றல், நடைமுறை கருவியாற்றல் விளக்குக.

கருவி ஆற்றல் என்பது, நிலையான செலவு சொத்துக்களை (Fixed Cost Assets) அல்லது நிதியை நிறுவனத்தின் விளைவுகளை அதிகரிக்க

பயன்படுத்துவதை குறிப்பிடுவதற்காக பயன்படுகின்றது. ஒவ்வொரு நிறுவனமும் அதிகம் சம்பாதிக்க முயற்சிக்கின்றது. இந்நோக்கத்தை அடைய குறைந்த செலவில் கிடைக்கும் நிலையான செலவு நிதியை பயன்படுத்துகின்றன. நிலையான செலவு ஒரு கருவியாக அல்லது நெம்புகோலாக உதவி செய்கின்றது.

கருவியாற்றல் உறுதியற்ற இடருடன் (Risk of uncertainty) தொடர்புடையது. அதே சமயத்தில் கிடைக்கக் கூடிய வருவாய் வாய்ப்பை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது.

கருவியாற்றல் அதிகரிப்பு நிச்சயமற்ற விளைவை (Uncertainty of Return) அதிகரிக்கின்றது. அதே சமயத்தில் இடரையும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றது. இடர் என்பது நிறுவனத்தின் நிலையான செலுத்தல்களை (Fixed payment) செலுத்துவதற்கான திறமையுடன் தொடர்புடைய உறுதியின்மையின் அளவாகும். கருவியாற்றலை கணக்கிடுவது என்பது விற்பனை அளவு அல்லது வருமான அளவில் மாற்றங்களுடன் தொடர்புடையது.

கருவியாற்றலின் வகைகள் : (Types of leverage)

கருவியாற்றல் இரு வகைகளாக பிரிக்கப்படுகின்றன. அவை நிதிக்கருவி ஆற்றல் (Financial Leverage) நடைமுறைக் கருவி ஆற்றல் (Operating Leverage) ஆகியவையாகும்.

1. நிதிக்கருவி ஆற்றல் (Financial leverage)

நிதிக் கருவியாற்றல் என்பது, நிலையான செலவு பிணையங்களை பயன்படுத்துவதால் வருவாயில் ஏற்படும் விளைவு ஆகும். நிதிக் கருவியாற்றல் சமப்பங்கு மீது வணிகம் (Trading on equity) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. J.E.Walter என்பவர் கருத்துப்படி மூலதனப்படுத்துகை விளைவு சதவீதத்திற்கு சமப்பங்கு விளைவு சதவிகிதம் நிதிக் கருவியாற்றல் ஆகும். (Percentage return on equity to the percentage return on capitalisation) சாலமன் இஸ்ரா என்பவர் (Solomon Ezra) கருத்துப்படி பங்குதாரர்களின் சமப்பங்கு மீதான நிகர விளைவு விகிதத்திற்கும், மொத்த முதற்படுத்துகை மீதான நிகர விளைவு விகிதத்திற்கும் ஆன விகிதம் நிதிக் கருவியாற்றல் ஆகும். (Weston Holt) வெஸ்டன் ஹோல்ட் என்பவர் மொத்த சொத்திற்கும், மொத்த கடனிற்குமான விகிதம் (Ratio of total debt to total Assets) அல்லது மொத்த கடனிற்கும், நிகர மதிப்பிற்குமான விகிதம் நிதிக் கருவியாற்றல் எனக் கூறுகின்றோம்.

நிதிக் கருவியாற்றல் அளவை பின்வரும் சமன்பாட்டின் மூலம் கணக்கிடலாம்.

நிதிக் கருவியாற்றல் = நடைமுறை இலாபம் (or) EBIT

EBIT – வட்டி or EBT

EBIT = (Earnings before interest and tax)

EBT = (Earnings before tax)

சாதகமான மற்றும் பாதகமாக நிதிக் கருவியாற்றல் : (Favourable and unfavourable financial leverage)

நிதிக் கருவியாற்றல் பங்குதாரர்கள் பார்வையில் சாதகமாக அல்லது பாதகமாக இருக்கலாம். விற்பனையும், வரி மற்றும் வட்டிக்கு முன்பான வருவாயும் அதிகரிக்கின்ற பொழுது கருவியாற்றல் சாதகமாக இருக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. ஏனெனில் இது ஒரு பங்கிற்கான இலாப ஈவு (Dividend Per Share) DPS மற்றும் பங்கிற்கான சந்தை விலை ஆகியவற்றை உயர்த்துகின்றது.

இதற்கு மாறாக விற்பனையும், வட்டி மற்றும் வரிக்கு முன்பான வருவாயும் குறைகின்ற பொழுது, கருவியாற்றல் பாதகமாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் ஒரு பங்கிற்கான வருவாய், ஒரு பங்கிற்கான இலாப ஈவு, ஒரு பங்கின் சந்தை மதிப்பு ஆகியவற்றை வீழ்ச்சியடையச் செய்கின்றது.

இதன் மூலம் கருவியாற்றல் சாதகமாக அல்லது பாதகமாக செயல்பட்டு விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. நிறுவனங்கள், நிதி நிறுவனங்களை உத்தம அளவுக்கு பயன்படுத்தினால் வருவாய் பெருகும். இதற்கு மாறாக உயன் கடன் நிதியிடல் (High debt financing) நிறுவனத்தின் வருவாயைக் குறைக்கின்றது என்பதை நிரூபிக்க முடிகின்றது.

ஒரு வெற்றிகரமான நிதி கருவியாற்றல் உயர் இலாபத்தைத் தருகின்றது. நிறுவனங்கள் நிதிக் கருவியாற்றலை செலவை விட அதிக வருவாய் பெறும் போக்கில் பயன்படுத்துகின்றது. இதனால் சமப்பங்கு மூலதனத்தின் மீதான விளைவு அதிகரிக்கின்றது.

நடைமுறைக் கருவியாற்றல் : (Operating leverage)

நடைமுறைக் கருவியாற்றல், விற்பனை அளவு தொடர்பு இல்லாமல், நிறுவனம் சமாளிக்கும் நிலையான நடைமுறைச் செலவு இருக்கின்ற பொழுது நிகழ்கின்றது. (Operating leverage occurs where a firm has fixed operating cost that must be met regardless of volume of sales)

விற்பனை மதிப்பில் மாற்றம், நிறுவனத்தின் நடைமுறை இலாபத்தில் பரவலான ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்படுத்துகின்ற பொழுது நடைமுறைக் கருவியாற்றல் கிடைக்கின்றது. நிலையான செலவை மாற்றிய பிறகு விற்பனை மாறுதல் சதவிகிதம் அதிகமாக இருந்தால் நடைமுறை கருவியாற்றல் ஏற்படுகின்றது.

நடைமுறைக் கருவியாற்றலை John J. Hampton பின்வருமாறு கூறுகின்றார். உற்பத்தி, வருவாய் மாற்றம், வட்டி மற்றும் வரிக்கு முன்பான வருவாயில் உயர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினால் நடைமுறைக் கருவியாற்றல் ஏற்படுகின்றது. (Operating leverage exists when changes in revenues produce greater changes in EBIT)

Solomon Eara கருத்துப்படி விற்பனையுடன் விகிதாசாரமற்ற நிலையில் நடைமுறை இலாபம் மாறும் போக்கு நடைமுறைக் கருவியாற்றல் ஆகும். (Operating leverage is the tendency of the operating profit to vary disproportionately with sales)

நடைமுறைக் கருவியாற்றல் அளவு பின்வருமாறு அளவிடப்படுகின்றது. இது செலவுக் கட்டமைப்பில் நிலையான செலவின் அடிப்படையில் அளவிடப்படுகின்றது. நடைமுறைக் கருவியாற்றல் இலாப-நட்ட சரிசம ஆய்வு அல்லது செலவு-அளவு, இலாப ஆய்வு அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

நடைமுறைக் கருவியாற்றல் கணக்கிடுவதற்கான சமன்பாடு

நடைமுறைக் = வழங்கல் (விற்பனை-மாறுகின்ற செலவு)

கருவியாற்றல் = நடைமுறை இலாபம் (வழங்கல்-நிலையான செலவு)

Operating leverage = Contribution (sales variable cost)

Operating profit (Contribution-fixed cost)

விற்பனை வருவாயில் ஏற்றத்தாழ்வுகள், நடைமுறை இலாபத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்படுத்துகின்ற பொழுது நடைமுறைக் கருவியாற்றல் கிடைக்கின்றது. உயர் நடைமுறைக் கருவியாற்றல் உயர் இடர் நிலைமை (Risky situation) ஏற்படுத்துகின்றது. ஏனெனில் பாதுகாப்பு குறைவாக (Margin of safety) இருக்கின்றது. குறைவான நடைமுறை கருவியாற்றல் இதற்கு மாறாக உயர் விற்பனையில் ஏற்றத்தாழ்வுக்கு எதிரான உயர் பாதுகாப்பை மேலாண்மைக்கு அளிக்கின்றது.

நிதிக் கருவியாற்றல் மற்றும் நடைமுறைக் கருவியாற்றல் இணைந்த விளைவு (Compained effect of financial leverage and operating leverage)

நிதிக் கருவியாற்றல் மற்றும் நடைமுறைக் கருவியாற்றலின் இணைந்த விளைவு நிறுவனத்தின் மீதான பின்னிய விளைவை அளவிடுகின்றது. இந்த விளைவின் அளவை நிதிக் கருவியாற்றல் மற்றும் நடைமுறைக் கருவியாற்றலைப் பெருக்கி அளவிடலாம். இதற்கான சமன்பாடு

$$\begin{array}{ccc} C & OP & C \\ \text{---} & X & \text{---} \\ OP & PBT & PBT \end{array} = \text{---}$$

C = Contribution (Sales-Variable cost)

OP = Operating profits (Contribution –Fixed cost)

PBT = Profit Before Tax

நிதிக் கருவியாற்றல் மற்றும் நடைமுறைக் கருவியாற்றலின் இணைச் செயலை (Combined leverage) ஒரு அனுமானிக்கப்பட்ட உதாரணத்தின் மூலம் பின்வருமாறு கணக்கிடலாம்.

$$C = 3,600$$

$$OP = 3,000$$

PBT = 2,600 என வைத்துக் கொள்வோம். சமன்பாட்டின் படி இணைந்த விளைவு

$$\begin{array}{ccc} 3,600 & 3,000 & 36 \\ \text{---} & X & \text{---} \\ 3,000 & 2,600 & 26 \end{array} = \text{---} \text{ அல்லது } 1.385$$

வருவாயில் பத்து சதவிகித அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு வரிக்கு முன்பான இலாபத்தில் 13.87 சதவிகித அதிகரிப்பு அல்லது குறைவை ஏற்படுத்துகின்றது.

இரண்டு கருவியாற்றலின் இணைந்த விளைவு, இடரின் அளவைத் தீர்மானிக்கின்றது.

இரு கருவியாற்றலின் இணைந்த விகிதம் அதிகமாக இருந்தால் இடரும் அதிகமாக இருந்தது. இரண்டு கருவியாற்றலும் சரியாக இணைந்தால் நிறுவனத்திற்கு நன்மை தருவதாகும்.

நிதிக் கருவியாற்றல் மற்றும் நடைமுறைக் கருவியாற்றல் பயன்படுத்துவதன் முக்கியத்துவம் (Importance of using financial leverage and operating liverage)

நிதி மேலாண்மைக்கு நிதிக் கருவியாற்றல் ஒரு முக்கியமான கருவியாகும். இது கவனமாகப் பயன்படுத்தினால் பங்குதாரர்களுக்கான விளைவு அதிகரிக்கும். சமப்பங்கு மீதான வர்க்கத்தின் வரம்புகளில் கவனம் செலுத்தாமல் இருந்தால் நிறுவனம் அழிவுக்கு உள்ளாகும். அல்லது நிறுவனம் செயல்படுவது அபாயகரமானதாக இருக்கும். கருவியாற்றல் காரணி அதிகமாக இருந்தால் சமப்பங்கு மீதான விளைவு அதிகமாக இருக்கும்.

நிறுவன மேலாண்மை அடிக்கடி உயரளவு கருவியாற்றலை பின்பற்றுகின்றது. இது போட்டி சந்தையில் இடரை ஏற்படுத்துகின்றது. இந்நிறுவனங்களில் நடைமுறைக் கருவியாற்றல் குறைந்த பங்களிப்பாலும், உயர்ந்த நிலையான செலவாலும் அதிக அளவில் இருக்கின்றது. இதனால் பாதுகாப்பு ஓரம் (Margin of safety) குறைவாக இருக்கின்றது. இவ்வாறான சூழ்நிலையை நிறுவனம் கூடுமானவரை தவிர்க்க வேண்டும். நிதிக் கருவியாற்றல் மேல் கட்டமைப்பு போன்றது. எனவே திடமான அடித்தளம் தேவைப்படுகின்றது. இந்த அடித்தளம் குறைந்து நடைமுறைக் கருவியாற்றலால் கிடைக்கின்றது.

சரிசமமான மூலதன கட்டமைப்பை வடிவமைக்க நிதி கருவியாற்றல் மற்றும் நடைமுறை கருவியாற்றலுக்கு உரிய கவனம் செலுத்த வேண்டும். உயர் நிதிக் கருவியாற்றலை அதிகம் சார்ந்து நடைமுறைக் கருவியாற்றலுக்கு உரிய கவனம் செலுத்தாவிட்டால் ஒரு சார்புடைய (Lopsided) மூலதனக் கட்டமைப்பு ஏற்படும். சரிசமமான மூலதனக் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்த நிதி மற்றும் நடைமுறை கருவியாற்றலுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டி உள்ளது.

மேலாண்மைக்கு சரிசம கட்டமைப்பை நிறுவனம் உருவாக்க கருவியாற்றல் முக்கிய கருவியாகும்.

பங்கின் மீதான தாக்கம் (Trading on Equity Leverage)

பங்கின் மீதான தாக்கம் என்பது பங்குதாரர்களின் இலாபத்தினை அதிகரிக்கும் நோக்கத்துடன் நிலையான சொத்துக்கள் அல்லது நிலையான நிதியினைப் பயன்படுத்துவதாகும். எந்த ஒரு நிறுவனமும் முழுமையாக பங்கு முதலை மட்டுமே பயன்படுத்திச் செயல்பட முடியாது. ஏனெனில், முழுமையான பங்கு முதல் என்று வரும்பொழுது அதிகப்படியான பங்குதாரர்களையும் பெறுவதோடு கட்டுப்பாட்டையும் இழக்க நேரிடும். மேலும், கடன் மூலம் நிதி பெற்று வியாபாரம் நடத்தும் பொழுது, கடனிற்குச் செலுத்த வேண்டிய வட்டியினை விட அதிக இலாபம் பெறும் பொழுது மீதமுள்ள இலாபம் பங்குதாரர்களுக்குச் சென்றடைகிறது. சுருக்கமாக கூறினால் நிலையான நிதி மூலங்களைப் பயன்படுத்தி உரிமையாளர்கள் பங்கு மதிப்பினை உயர்த்துவதாகும்.

தாக்கத்தின் வகைகள் (Types of Leverage)

1. நடைமுறையினால் ஏற்படும் பங்கின் மீதான தாக்கம் (Operations Leverage)

நடைமுறையினால் ஏற்படும் பங்கின் மீதான தாக்கம் என்பது வரி மற்றும் வட்டி செலுத்துவதற்கு முன்னர் உள்ள இலாபத்தில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கும், விற்பனையில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கும் இடையேயுள்ள உறவாகும். சுருங்கக் கூறின், இது பங்களிப்பு மற்றும் நடைமுறை இலாபம் ஆகியவற்றிற்கிடையேயுள்ள உறவு முறையைக் குறிக்கிறது.

$$\begin{aligned}
& \text{பங்களிப்பு} \\
& = \frac{\text{நடைமுறை இலாபம்}}{\text{Operating Profit}} \\
& \text{(Contribution)} \\
& = \frac{\text{\% of change in EBIT}}{\text{\% of Change in Sales}} \\
\text{DOL} & = \frac{\Delta \text{ EBIT}}{\Delta \text{ Sales}} \\
& = \frac{\text{EBIT}}{\text{Sales}} \\
& = \frac{\text{Contribution}}{\text{Sales}} \\
\text{DOL} & = \frac{\text{Contribution}}{\text{EBIT}} \quad \text{அதாவது} \quad \frac{\text{பங்களிப்பு}}{\text{நடைமுறை இலாபம்}}
\end{aligned}$$

உதாரணம் :

		ரூ.
விற்பனை	(1,00,000x8)	8,00,000
கழிக்க : மாறுபடும் செலவுகள்	(1,00,000x4)	4,00,000

பங்களிப்பு (Contribution)		4,00,000
கழிக்க : நிலையான செலவுகள்		2,80,000
நடைமுறை இலாபம்		1,20,000
	1,00,000 (8-4)	
DOL =	-----	
	1,00,000 (8-4) – 2,80,000	
	4,00,000	
	----- = 3.33	
	1,20,000	

உதாரணம்: ஒரு நிறுவனம் 1,000 அலகுகளை உற்பத்தி செய்ய முடிகிறது. தற்போதைய உற்பத்தி அளவானது 600 அலகுகளாகும்.

விற்பனை விலை(அலகு ஒன்றிற்கு) ரூ.15, உற்பத்தி மற்றும் விற்பனை 600 அலகுகள், அலகு ஒன்றிற்கு மாறும் செலவுகள் ரூ.9, நிலையான செலவுகள் ரூ.600.

நடைமுறை நெம்புகோலினை (Operating Leverage) கணக்கிடுக.

விற்பனை	(600 x 15)	= 9,000
கழிக்க : மாறுபடும் செலவுகள்	(600x4)	8,400

பங்களிப்பு (Contribution)		3,600
கழிக்க : நிலையான செலவுகள்		600
நடைமுறை இலாபம்		3,000
	பங்களிப்பு (Contribution)	
=	-----	-----
	நடைமுறை இலாபம்	EBIT)
= 3,600		
-----	= 1.2	
3000		

மேலே கண்ட உதாரணத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கும் பொழுது விற்பனையில் ஒரு மடங்கு மாற்றம் ஏற்படும் பொழுது இலாபத்தில் 1.2 மடங்கு மாற்றம் ஏற்படுகிறது. வியாபாரம் அதிகரிக்கும் பொழுது இலாபம் அதிகரிக்கும் ஆனால் அதே சமயம் வியாபாரம் 1 மடங்கு குறையுமேயானால், இலாபமும் 1.2 மடங்கு குறையும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

2. நிதியியல் நெம்பு கோல் (Financial Leverage)

இது வரி மற்றும் வட்டி செலுத்துவதற்கு முன் உள்ள இலாபத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களினால் (EBIT) பங்கொன்றின் மீதான வருவாயில் (EPS) ஏற்படும் மாற்றத்தைக் குறிப்பதாகும்.

$$DFL = \frac{\% \text{ of Change in EPS}}{\% \text{ of Change in EBIT}}$$

$$= \frac{\Delta \text{ EPS}}{\text{EPS}}$$

$$\begin{aligned}
 & \text{EPS} \\
 = & \frac{\Delta \text{EBIT}}{\text{EBIT} - \text{INT}} \\
 \text{DFL} = & \frac{\text{EBIT}}{\text{EBIT} - \text{INT}} = \frac{\text{EBIT}}{\text{PBT}} \\
 & \frac{Q(S-V) - F}{Q(S-V) - F - \text{INT}}
 \end{aligned}$$

இதில்

S	=	Sales	- விற்பனை
F	=	Fixed Cost	- நிலையான செலவுகள்
V	=	Variable Cost	- மாறும் செலவுகள்
INT	=	Interest	- வட்டி
Q	=	Quantity	- அலகுகள்

உதாரணம் : ஒரு நிறுவனம் ரூ.10,00,000 நிதி திரட்ட முடிவு செய்துள்ளது. இந்நிறுவனத்தின் வட்டி மற்றும் வரி செலுத்துவதற்கு முன் உள்ள இலாபம் (EBIT) ரூ.1,60,000 ஆகும். இந்நிறுவனம் பங்கு முதல் மற்றும் கடனாக கீழ்க்கண்டவாறு திரட்ட முடிவு செய்துள்ளது.

	சாதாரணப் பங்குகள்	கடன்
I	9,00,000	1,00,000
II	6,00,000	4,00,000
III	4,00,000	6,00,000

பங்கின் சந்தை விலையானது ரூ.25 ஆக உள்ளது. கடன் அளவு ரூ.5,00,000 த்திற்கு மேல் செல்லும் பொழுது ரூ.20 ஆக குறைந்து விடுகிறது. வட்டி விகிதமானது கீழ்க்கண்டவாறு உள்ளது.

1. upto Rs. 1,00,000 – 8%
2. 1,00,000–5,00,000 – 12%
3. Above 5,00,000 – 18%

வரி விதிப்பானது 50% ஆகும். பங்கு ஒன்றின் மீதான வருவாயினை கண்டுபிடி.

	1,00,000	4,00,000	6,00,000
	கடன்	கடன்	கடன்
EBIT	1,60,000	1,60,000	1,60,000
கழிக்க: வட்டி	8,000	48,000	1,08,000
	-----	-----	-----
PBT	1,52,000	1,12,000	52,000
கழிக்க : வரி விதிப்பு	76,000	56,000	26,000
	-----	-----	-----
	76,000	56,000	20,000
பங்குகளின்			
எண்ணிக்கை	36,000	24,000	20,000
பங்கு ஒன்றின்			
மீதான வருவாய்	2.11	2.33	1.33

நிதியியல் மற்றும் நடைமுறை நெட்புகோல் இணைப்பின் மூலம் ஏற்படும் மாற்றம் (Combined Leverage)

$$DCL = DOL \times DFC$$

$$DFL = \frac{\% \text{ of Change in EBIT}}{\% \text{ of Change in Sales}} \times \frac{\% \text{ Change in EPS}}{\% \text{ of Change in EBIT}}$$

$$DCL = \frac{\% \text{ Change in EPS}}{\% \text{ of Change in Sales}}$$

UNIT - V

Working Capital

நிறுவனத்தின் நிதிச்சுழல்

மொத்த நடப்பு முதலானது நிதிசார்ந்த கருத்து (Financial Concept) ஆகும்

(b) நிகர நடப்பு முதல் நடப்புச் சொத்துக்கள்-நடப்புப் பொறுப்புக்கள்
(Net Working Capital) (Current Assets- Current Liabilities)

நிகர நடப்பு முதலானது கணக்கியல் கருத்து (Accounting Concept) ஆகும்.

ஒரு நிறுவனத்தின் இலாபம் ஈட்டும் தன்மையினை நிர்ணயிப்பதில் நடப்பு முதல் மேலாண்மை முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. எனவே, நடப்பு முதலைத் திட்டமிடுதல் மீதும் கட்டுப்பாடு செய்தல் மீதும் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

நடப்பு முதலின் வகைகள் (Kinds of Working Capital)

நடப்பு முதலை மொத்த நடப்பு முதல், நிகர நடப்பு முதல் என வகைப்படுத்தினாலும், அதில் காலத்தைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லையாதலால், நடப்பு முதலைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துதல் நலன் பயக்கும்.

1. நிலை அல்லது நிரந்தர நடப்பு முதல்

(Fixed or Permanent Working Capital)

ஒரு வணிகத்தில், குறைந்தபட்ச அளவு கச்சாப் பொருட்கள் சரக்கிருப்பு, பகுதி முடிக்கப்பட்ட பொருட்கள், முற்றிலும் முடிக்கப்பட்ட பொருட்கள் போன்றவற்றை வைத்திருக்கவும் மற்றும் சம்பளம், கூலி, வாடகை, வட்டி போன்றவற்றை செலுத்திடவும் நிரந்தர நடப்பு முதல் தேவைப்படுகிறது.

நிலை நடப்பு முதலின் தன்மைகள் (Features of Fixed Working Capital)

1. இது நிலையான சொத்துக்களைப் போலல்லாமல், நிரந்தர நடப்பு முதல் ஒரு வகையான சொத்திலிருந்து மற்றொரு சொத்திற்கு தொடர்ந்த மாறிக் கொண்டேயிருக்கும்.
2. நிறுவனம் வளர்ச்சியடையும் போது, நிலை நடப்பு முதலின் அளவும் பெருகும்.

இதனை, (a) துவக்க கால நடப்பு முதல் எனவும், (b) வழக்கமான நடப்பு முதல் எனவும் இருவகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

(a) துவக்க கால நடப்பு முதல் (Initial Working Capital) தொழில் துவங்கியவுடன், நிறுவனத்திற்கு கச்சாப் பொருட்கள் மற்றும் உதிரியாகங்கள் வாங்க, கூலி, சம்பளம் போன்றவற்றைச் செலுத்த அதிக நடப்பு முதல் தேவைப்படும். ஏனெனில், துவக்கத்தில் பொருள் அறிமுகக் கட்டத்தில்

(Introduction Stage) இருப்பகதால் விற்பனை குறைவாகவே இருக்கும். மேலும், வங்கியரும் இதர கடனீந்தோரும் நிறுவனத்தின் செயல்திறனை சிறிது காலம் கவனித்து, அதன் பின்னரே கடன் வழங்க முன்வருவர். ஆதலால், இக்காலத்தில், நிறுவனத்திற்கு அதிக அளவு நடப்பு மூலதனம் தேவைப்படும். பிறகு விற்பனை அதிகரித்தது ரொக்கம் சுழலு ஆரம்பித்தவுடன் இதன் தேவையின் அளவு குறையும்.

(b) வழக்கமான நடப்பு முதல் (Normal Working Capital) இது நடப்புச் சொத்துக்களுக்கும் நடப்புப் பொறுப்புகளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டுத் தொகையினைக் குறிக்கும். இந்த நடப்பு முதலானது, நிறுவனத்திற்கு மிகவும் அவசியமானதாகும். குறைந்தபட்ச சரக்கிருப்பு வைத்திருத்தல், அதாவது கச்சாப் பொருள், எரி பொருள் (Fuel), உதிரிபாகங்கள், பகுதி முடிக்கப்பட்ட பொருட்கள் முழுவதும் முடிக்கப்பட்ட பொருட்கள் ஆகியவற்றை குறைந்தபட்ச அளவு வைத்திருக்க நிறுவனத்திற்கு இம்முதல் தேவைப்படுகிறது. அப்பொழுதுதான், நிதிச் சுழலானது எவ்விதத் தடையுமின்றி செயல்படும்.

2. மாறும் நடைமுறை முதல் (Variable Working Capital)

ஒரு வணிகத்தில், இத்தகைய மாறும் முதலின் அளவு, முதல் எப்பொழுது, என்ன காரணத்திற்காகத் தேவைப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்து அமையும். இது குறிப்பிட்ட பருவங்களில் மட்டும் தேவைப்படும் கச்சாப் பொருட்களுக்காகவும் அல்லது வேறு ஏதேனும் சிறப்புக் காரணங்களுக்காகவும் இருக்கலாம். இதன் அடிப்படையில் இதனை (a) பருவகால நடப்பு முதல் என்றும், (b) சிறப்பு நடப்புமுதல் எனவும் வகைப்படுத்தலாம்.

(a) பருவகால நடப்பு முதல் இது, பருவகாலங்களைப் பொறுத்த நிதித் தேவையினை பூர்த்தி செய்யப் பயன்படுகிறது. இது, குறிப்பிட்ட பருவங்களில் மட்டும் கிடைக்கக்கூடிய கச்சாப் பொருட்களை, உதாரணமாக பருத்தி, கரும்பு போன்றவற்றை வாங்குவதற்கோ அல்லது குறிப்பிட்ட பருவத்தில் மட்டும் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யவோ உதாரணமாக கம்பெனி துணிகள், தேவைப்படும்.

(b) சிறப்பு நடப்பு மூலதனம்— இது நிறுவனத்தில் எதிர்பாராத விதமாக ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளைச் சமாளிப்பதற்குத் தேவைப்படும் முதலாகும். உதாரணமாக, திடீரென நிறுவனத்தின் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளுக்கு தேவை மிகவும் அதிகரித்தல், நிறுவனத்திற்கு பெரிய ஒப்பந்தம் அல்லது பெரிய அளவு சரக்காணை ஏதேனும் கிடைத்தல், போன்ற சூழ்நிலையில் நடப்புச் சொத்துக்களில் அதிக முதலீடு செய்ய வேண்டிய நிலை உருவாகும். அதே போல, பணவீக்க காலம், பணியாளர் வேலைநிறுத்தம், கதவடைப்பு போன்ற சூழ்நிலைகளில் இத்தகைய முதல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

நடப்பு மூலதனத்தின் நோக்கங்கள் மற்றும் முக்கியத்துவம்

(Objectives and Importance of Working Capital)

வணிக நிறுவனங்கள் போதிய நடப்பு மூலதனம் வைத்திருக்க வேண்டியது அவசியம். நடப்பு மூலதனம், போதுமான அளவு இல்லையெனில், நிறுவனம் செயல்படுவதில் சிரமம் ஏற்படும். உறுதியான நடப்பு மூலதன அடிப்படையினை ஏற்படுத்தி, தொழிலுக்குத் தேவையான காலத்தில் ரொக்கம் கிடைக்கச் செய்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில், நிறுவனங்கள் சில ஆண்டுகளில் தோல்வி அடையும் நிலை உருவாகிவிடும். நடப்பு மூலதனத்தின் முக்கிய நோக்கங்களாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

1. நடப்பு மூலதனம், ஒரு தொழிலை தொடர்ந்து நடத்திச் செல்ல உதவியாக இருக்கிறது. இதனால் நிறுவனம் ஆற்றல் மிகுந்த நிலைத்தன்மையைப் பெறுகின்றது. இது தொழில் நொடிப்பு நிலை அடையாமல் காத்திட உதவுகிறது.
2. நிறுவனம், செய்த முதலீட்டின் மேலான வருவாயினை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. இதனை நிறுவனத்தின் உற்பத்தித் திறனை அதிகரிப்பதன் மூலமாக அடைய முடியும். நடப்பு முதல், நிறுவனத்தின் உற்பத்தித் திறனை அதிகரிப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது.
3. உற்பத்திக்கான கச்சாப் பொருள், உதிரிபாகங்கள், முதலானவற்றை வாங்குவதால் ஏற்படும் செலவுகளுக்கு உடனடியாக தொகை செலுத்த முடிகிறது. இது நிறுவனத்தின் நாணயத்தையும் செல்வாக்கையும் உயர்த்துகிறது.
4. கொள்முதல் முதலானவற்றிற்கு உரிய தேதியில் பணம் செலுத்துவதால் ரொக்கத் தள்ளுபடி உள்ளிட்ட பல நன்மைகளை பெற முடிகிறது. இது, நிறுவனத்தின் இலாபத்தினை கூட்டுவதாக அமைகிறது.
5. தொகை செலுத்துவதில் நாணயம் ஏற்படுவதால், வங்கி முதலானோரிடமிருந்து, பருவகாலக் கடன்கள் பெறுவது எளிதாகிறது.
6. போதுமான நடப்பு மூலதனம் இருந்தால், தொழிலின் நெருக்கடி காலங்களை சமாளித்திட இயலும்.
7. நிறுவனத்தில் போதிய நடப்பு மூலதனமிருந்தால், இலாபத்தினை இதற்காகத் தொழிலில் இருத்தி வைக்காமல், பங்குதாரர்களுக்கு முறையாக உரிய காலத்தில் பங்காதாயத்தை வழங்கிட முடியும். இது பங்குகளின் சந்தை மதிப்பை உயர்த்தும். மேலும், எதிர்காலத்தில் நிறுவனத்தின் விரிவாக்கப் பணிகளுக்கு நிதி தேவைப்படும் போது மூலதனச் சந்தையில் எளிதாக நிதி திரட்ட இயலும். ஏனெனில், இத்தகைய நிறுவனங்களுக்கு முதலீட்டாளர் ஆதரவு உண்டு.

மேலே குறிப்பிட்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், நிறுவனத்தில் போதிய நடைமுறை முதல் இருக்குமாறு செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

நடப்பு மூலதனத்தை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்

(Factors Governing Working Capital)

ஒரு நிறுவனம் போதிய நடப்பு மூலதனம் வைத்திருத்தல் அதன் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிவதாகும். எனவே, நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான நடப்பு மூலதன அளவினை பின்வரும் காரணிகளைக் கொண்டு நிர்ணயம் செய்யலாம்.

1. தொழிலின் தன்மை
2. தொழிலின் அளவு
3. உற்பத்திப் பொருளின் தன்மையும் மதிப்பும்
4. உற்பத்தி செய்து முடிக்க ஆகும் அளவு
5. உடல் உழைப்பு அல்லது இயந்திர மயம்
6. பெருமளவு கச்சாப் பொருள் ஆகியவற்றை இருப்பு வைத்திட வேண்டிய தேவை
7. நடப்பு முதல் திருப்ப வீதம்
8. கொள்முதல் மற்றும் விற்பனை நிபந்தனைகள்
9. ரொக்கத் தேவைகள்
10. பருவகால மாற்றங்கள்
11. வங்கித் தொடர்புகள்
12. வளர்ச்சி மற்றும் விரிவாக்கம்

இக்காரணிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இங்கே ஆய்வோம்.

1. தொழிலின் தன்மை- பொதுவாக உற்பத்தி நிறுவனங்களைக் காட்டிலும் வியாபார நிறுவனங்களுக்கு அதிக நடப்பு மூலதனம் தேவைப்படும் வங்கித் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள நிறுவனங்களுக்கு அதிக நடைமுறை முதல் தேவைப்படும். போக்குவரத்து, மின்சாரம் ஆகியவற்றை அளிக்கும் பொதுப் பயன்பாட்டு நிறுவனங்களுக்கு நடப்பு மூலதனம் குறைந்த அளவில் தான் தேவைப்படும். ஏனெனில், இத்தகைய நிறுவனங்களில் பெரும்பான்மையான முதலீடு நிலையான சொத்துக்களில் தான் செய்யப்படும். எனவே, தொழிலின் தன்மையானது, நடப்பு முதலின் அளவினை நிர்ணயிக்கக்கூடிய அடிப்படைப் காரணியாகும்.

2. தொழிலின் அளவு-தொழிலின் அளவும், ஒரு நிறுவனத்தின் நடப்பு மூலதன அளவினை நிர்ணயிக்கும் காரணியாகச் செயல்படுகிறது. சிறிய அளவு

நிறுவனங்களுக்கு குறைந்த அளவிலும் பேரளவு நிறுவனங்களுக்கு அதிக அளவிலும் நடப்பு முதல் தேவைப்படும்.

3. உற்பத்திப் பொருளின் தன்மையும் மதிப்பும்—ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய கச்சாப்பொருள்களின் மதிப்பு அதிகமாகவும், மொத்த உற்பத்திச் செலவில் அதன் விகிதம் அதிகமாகவும் இருந்தால், அந்நிறுவனத்திற்கு தேவையான நடப்பு மூலதனம் அதிகமாக சர்க்கரை ஆலைத்தொழில், பருத்தி நெசவுத் தொழில் ஆகியவைகளில் கச்சாப் பொருட்கள் முக்கியப் பங்கு வகிப்பதன் காரணமாக நடப்பு மூலதனம் மிகவும் தேவைப்படும். இதற்கு மாறாக, ஒரு நிறுவனத்தின் கச்சாப் பொருட்கள் மிகவும் மலிவாகவும் விலை குறைந்தும் இருந்து மொத்தச் செலவில் அவற்றின் விகிதம் குறைவாக இருந்தால், அந்நிறுவனத்திற்கு குறைந்த அளவு நடப்பு முதலே போதுமானதாகும்.

4. உற்பத்தி செய்து முடிக்க ஆகும் கால அளவு —ஒரு நிறுவனத்தில் உற்பத்தி செய்து முடிக்க ஆகும் சராசரி கால அளவு, அதாவது உற்பத்தி தொடங்கியது முதல் பிறகு அது முடிவடைவது வரையிலான கால அளவு நடப்பு மூலதனத்தின் அளவினை நிர்ணயிக்கும் முக்கியக் காரணியாகும். இக்கால அளவு நீண்டதாக இருப்பின், பகுதி முடிக்கப்பட்ட பொருட்களின் இருப்பு, உற்பத்தியின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் இருக்கும். ஆகவே, தேவைப்படும் நடப்பு மூலதனத்தின் அளவும் அதிகமாக இருக்கும். உற்பத்திக்கால அளவு குறுகியதாக இருப்பின், நடப்பு மூலதனம் குறைவாக இருந்தால் போதும்.

5. உடல் உழைப்பு அல்லது இயந்திரமயம் — நிறுவனங்களில், அனைத்து நடவடிக்கைகளும் இயந்திரமயமாக்கப்பட்டிருந்தால், குறைந்த அளவு நடப்பு முதல் இருந்தால் போதுமானது. இத்தகைய நிறுவனங்களில் நிலையான மூலதனத்தின் விகிதம் அதிகமாக இருக்கும். ஏனெனில் நிலைச் சொத்துக்களில் அதிக முதலீடு இருக்கும். ஆனால், உடல் உழைப்பு அதிகமாக உபயோகப்படுத்தப்படும் தொழில் நிறுவனங்களில் நடப்பு முதல் அதிகமாகத் தேவைப்படும்.

6. பெருமளவு கச்சாப் பொருள் ஆகியவற்றை இருப்பு வைத்திட வேண்டிய தேவை—நிறுவனங்களில், கச்சாப் பொருட்களையும், உற்பத்தி முடிவுற்ற பொருட்களையும் பெரிய அளவில் இருப்பதாக வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் பெரிய அளவில் நடப்பு மூலதனம் தேவைப்படும். உதாரணமாக, சிமெண்ட் வாங்க வேண்டியனவாகவும் இருப்பதால், அவைகளை இருப்பில் வைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. மேலும் பருவகால உற்பத்தித் தொழில்களில், உற்பத்தி செய்த பொருட்களைப் பருவம் அல்லாத காலங்களில் சேமித்து வைக்க வேண்டிய அவசியம்.

7. நடப்பு முதல் திருப்ப வீதம் —ஒரு நிறுவனத்தின் நடப்பு முதல் அளவினை, அதன் நடப்பு முதல் திருப்ப வீதம் கொண்டு நிர்ணயம் செய்யலாம். ஒரு நிறுவனத்தில், நடப்புச் சொத்துக்களில் முதலீடு செய்யப்பட்ட தொகை ஒரு

வருடத்தில் எத்தனை முறை உற்பத்திப் பொருட்களை விற்பனை செய்வதன் மூலம், ரொக்கமாகத் திரும்பப் பெறப்பட்டு மறுபடியும் நடப்புச் சொத்துக்களில் முதலீடு செய்யப்படுகிறது என்பதனையே நடப்பு முதல் திரும்பம் என்கிறோம். விற்பனை வேகமாக நடந்தால், திரும்ப வீதம் அதிகமாக இருக்கம். இவ்வாறு நடப்பு முதல் திரும்ப வீதம் அதிகமாக இருப்பின், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு சிறிய நடப்பு மூலதனத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு பெருமளவில் தொழில் நடத்தலாம். விற்பனை மந்தமாக நடந்தால், நடப்பு மூலதனம் பெருமளவில் தேவைப்படும்.

8. கொள்முதல் மற்றும் விற்பனை நிபந்தனைகள் –ஒரு நிறுவனம் தான் செய்யும் கொள்முதலுக்கு உடனடி ரொக்கம் செலுத்தியும், கடனுக்கு விற்பனை செய்தும் வருமானால் பெருமளவில் செய்து ரொக்கத்திற்கு விற்பனை செய்தால் அதற்கு அதிகமான அளவில் நடப்பு மூலதனம் தேவையில்லை. கடன் வழங்கும் கால அளவும் நடப்பு மூலதனத்தின் அளவைப் பாதிக்கும். எனவே, கொள்முதல், விற்பனை நிபந்தனைகள் ஆகியனவும், ஒரு நிறுவனத்தின் நடப்பு மூலதன அளவினை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக அமைகின்றன.

9. ரொக்கத் தேவைகள் –ஒரு நிறுவனத்தில், சம்பளம், கூலி, வாடகை, வரி, வட்டி போன்ற செலவுகளுக்குத் தொகை அளிப்பதற்காக ரொக்கம் தேவைப்படும் இவ்வாறு தேவைப்படும் ரொக்கத்தின் அளவு, அந்நிறுவனத்தின் நடப்பு முதல் அளவினை நிர்ணயம் செய்யக்கூடியதாக அமைகிறது. ஒரு நிறுவனத்திற்கு ரொக்கம் அதிகமாகத் தேவைப்பட்டால் நடப்பு மூலதனத்தின் அளவும் அதிகமாக இருக்க வேண்டும்.

10. பருவகால மாற்றங்கள் –ஒரு நிறுவனத்தின் நடப்பு மூலதன அளவினை நிர்ணயிப்பதில் பருவகால மாற்றங்களும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. உதாரணமாக, சர்க்கரை, எண்ணெய் உற்பத்தி போன்ற தொழில்களில், குறுகிய பருவகாலங்களில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து பருவம் அல்லாத காலங்களுக்கும் அவைகள் கிடைக்கும்படி செய்ய அவைகளைச் சேமித்து வைக்க வேண்டியுள்ளது. ஆகையால், நடப்புச் சொத்துக்களில் அதிகமான அளவு பணம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை முடக்கப்படுகிறது. எனவே, இவ்வாறான தொழில்களுக்கு நடப்பு முதல் அதிகமாகத் தேவைப்படும்.

11. வங்கித் தொடர்புகள் –ஒரு நிறுவனம், வங்கிகளுடன் நல்லுறவு கொண்டிருந்து அதனால் கடன் வசதிகளை தேவையான வளர்ச்சி வீதமும் அதன் நடப்பு மூலதன அளவினை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக விளங்குகிறது. வளர்ச்சி வீதம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க அதற்குத் தேவைப்படும் நடப்பு மூலதன அளவும் அதிகரிக்கும்.

நடப்பு முதல் மேலாண்மையின் பரப்பு

(Scope of Working Capital Management)

நிறுவனங்களுக்கு நடப்பு முதல் இன்றியமையாததாகையால் அதனை மிகவும் கவனத்தடன் மேலாண்மை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நடப்பு முதல் மேலாண்மையில் உள்ளடங்கும் இனங்களை பின்வரும் வரைபடத்தின் மூலம் அறியலாம்.

நடப்பு முதல் மேலாண்மையில், கடனாளிகள் மேலாண்மை, ரொக்க மேலாண்மை மற்றும் சரக்கிருப்பு மேலாண்மை ஆகியவை அடங்கும். இம்மூன்றும், முக்காலியின் மூன்று கால்களைப் போன்றதாகும். இதில் எந்த ஒன்றின் மேலாண்மை சரியில்லாவிடினும், நிறுவனத்தின் இலாபத்தின் பாதிப்படையும்.

இம்மூன்றினையும் மேலாண்மை செய்வது குறித்து ஒன்றின் பின் ஒன்றாக இங்கே காண்போம்.

I. ரொக்க மேலாண்மை (Cash Management)

எல்லா நிறுவனங்களும், அவைகள் எந்த அளவினதாக, எந்த வகையினதாக அல்லது எந்த இடத்தில் இருந்தாலும், ரொக்க தொகைகளை பின்வரும் மூன்று நோக்கங்களுக்காகத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. அவை 1. தொழில் நடவடிக்கைகள், 2. முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை மற்றும் 3. ஊக வணிக நடவடிக்கை.

தொழில் நடவடிக்கைகளுக்காக வைக்கப்பட்டுள்ள ரொக்கம், தொழிலின் சாதாரண ரொக்கத் தேவைகளுக்காக வைக்கப்பட்டுள்ளது. அநேகமாக, எல்லா நிறுவனங்களிலும் உள்வரும் மற்றும் வெளிச்செலும் ரொக்க ஓட்டங்கள் முன்கூட்டியே அறியக் கூடியவைகளாக இருந்த போதிரலம், சில நிறுவனங்களின் ரொக்க ஓட்டங்கள் முன்கூட்டி அறியமுடியாதவைகளாக உள்ளன. இந்த ரொக்க ஓட்டங்களுக்கும், அசாதாரணமான ரொக்கத் தேவைகளுக்கும் முன்னெச்சரிக்கையாக வைக்கப்பட்டுள்ள ரொக்க இருப்புகளும் கடன் வாங்கும் பணமும் உதவுகின்றன. முன்னெச்சரிக்கையாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் ரொக்கத்தின் அளவு, நிறுவனம் இடர் வாய்ப்பினை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய சக்தியோடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் மேலாண்மை, இடர்வாய்ப்பினை ஏற்றுக் கொள்வதை வெறுக்கக் கூடிய ஒன்றாக இருப்பின், அது வைத்திருக்கும் முன்னெச்சரிக்கை ரொக்கத் தொகையின் அளவு, இடர்வாய்ப்பினை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக உள்ள ஒரு நிறுவனம் வைத்திருக்கும் முன்னெச்சரிக்கை ரொக்கத் தொகையைவிட அதிகமாக இருக்கும். இவ்வாறு முன்னெச்சரிக்கையாக வைக்கப்பட்டுள்ள ரொக்கத் தொகைகளின் மீதான வருவாய் இழப்பு ஓரளவுக்கு ஈடுகட்டும் பொருட்டு, மேலாண்மை, பொதுவாக அத்தொகைகளில் பெரும் பகுதியைக் குறுகிய காலக் கடன் பத்திரங்களில்

முதலீடு செய்யும். ரொக்கமானது ஊக வாணிக நோக்கத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருந்தால், அது நிறுவனம் இலாபகரமான சந்தர்ப்பங்களின் மூலம் நன்மையை அடைவதற்கு உதவி செய்யும். எடுத்துக்காட்டாக, எதிர்பார்க்கப்படும் விலை ஏற்றத்திலிருந்து நன்மையை அடையும் நோக்கத்துடன் மேலாண்மை, அதிக அளவிலான ரொக்க இருப்பை வைத்திருக்கலாம்.

ரொக்க இருப்பை பாதிக்கும் காரணிகள்

(Factors Influencing Cash Balance)

தொழில் நடவடிக்கைகளுக்கு தேவையான ரொக்க இருப்பின் அளவு முன்கூட்டியே அறியக்கூடிய ஒன்றாகும். அந்த இருப்பின் அளவு பலவகையான காரணிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. நிறுவனத்தின் நாணய நிலைமை நிறுவனத்தின் கடனாளிகளின் தகுதி நிலை, சரக்குக் கணக்குகளின் இருப்புகள், தொழில் நிறுவனத்தின் தன்மை, இடர்வாய்ப்பைப் பொறுத்தமட்டில் மேலாண்மையின் நோக்கு ஆகியவைகள் சில முக்கியமான காரணிகள் ஆகும்.

நிறுவனத்தின் நாணயத் தன்மை, அதன் ரொக்க இருப்பினை இரண்டு வகைகளில் பாதிக்கிறது. முதலாவதாக, நிறுவனத்தின் நாணயத் தன்மை சிறப்பாக இருப்பின், அவசரத் தேவைகளுக்காக பெருமளவில் ரொக்க இருப்பினை வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இரண்டாவதாக, தனக்குத் தேவையான சரக்குகளைக் கடனுக்கு வாங்குவதன் மூலம் நிறுவனம் பெறமுடியுமானால் அது வைத்திருக்க வேண்டிய ரொக்க இருப்பின் அளவு குறைவாக இருந்தால் போதும். எப்படியெனில், நிறுவனம் தன் வாடிக்கையாளர்களுக்குக் கொடுத்துள்ள கடன் பேரங்களையும் தான் பெற்றுள்ள கடன் பேரங்களையும் ஒத்துப்போகும் படி செய்ய முடியும்.

கடனாளிகளிடமிருந்து கடன்களை வசூல் செய்ய நிறுவனத்திற்கு ஆகும் காலத்தில் அளவும், தேவையான ரொக்க இருப்பின் அளவினைப் பாதிக்கிறது. மேலும், அது நிறுவனத்தில் இடப்பட்டுள்ள நடப்பு முதலைக் குறைக்கிறது. சுருங்கக்கூறின், அதிக நாட்களுக்குக் கடன் வசதியை ஒரு நிறுவனம் அளிக்குமானால், அதன் ரொக்கப்புரள்வு குறைவாக இருக்கும்.

ஒரு நிறுவனத்தின் சரக்கிருப்பின் அளவும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அதனிடத்தில் இருக்க வேண்டிய ரொக்கத்தின் அளவினைப் பாதிக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, இரண்டு நிறுவனங்களில் ஒன்று, ஒன்றிரண்டு மாதங்களுக்கான சரக்கிருப்பினையும், மற்றொன்று, ஒரு மாதத்திற்கான சரக்கிருப்பினையும் தன்னகத்தே எப்போதும் வைத்திருக்குமானால், முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட நிறுவனம் தன்னுடைய சரக்கிருப்பில் இரண்டு மடங்கு முதலீடு செய்து வைத்திருப்பதால், சரக்குக் கொள்முதலுக்கு நிதியிடுவதற்கு வசதியாகப் பெருமளவிலான ரொக்க இருப்பு வைத்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

ஒரு நிறுவனத்தின் பொருளுக்கு உள்ள தேவை அது வைத்திருக்க வேண்டிய ரொக்க இருப்பின் அளவை நிச்சயமாகப் பாதிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, நிச்சயமற்ற தேவையைக் கொண்டுள்ள ஒரு நிறுவனத்தைவிட அதிக அளவிலான ரொக்க இருப்பினைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியம். பொதுப் பயன் நிறுவனங்களின் பொருள்களுக்கு எப்போதும் ஒரே சீரான தேவை உள்ளது. மாறாக, ஆடம்பரப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் நிறுவனங்களின் பொருள்களுக்குள்ள தேவை மிகப் பெருமளவில் சீரற்றதாக இருக்கும்.

ரொக்க இருப்பினைப் பாதிக்கக் கூடிய மற்றொரு காரணி, சொத்துக்களுக்கும், விற்பனையின் அளவிற்கும் உள்ள தொடர்பாகும். நிலையான சொத்துக்களோடு ஒப்பிடுகையில், பெருமளவிலான விற்பனையைக் கொண்டுள்ள நிறுவனங்கள், பெருமளவில் ரொக்க இருப்பினை வைத்திருக்க வேண்டியது அவசியம். இதற்குக் காரணம் சரக்கிருப்புகளிலும், கடனாளிகளிலும் முதலீடு செய்யப்பட்ட பெரும் தொகைகள் ஆகும். இருந்த போதிலும், ரொக்கத் தேவைகள் விற்பனைக்கு நேர் விகிதத்தில் கூடுவதில்லை. விற்பனை அதிகரிக்கும் பொழுது ரொக்க இருப்பும் அதிகரிக்கின்றது. ஆனால் குறைந்த அளவில்தான் அதிகரிக்கின்றது என்பது விதி ஆகும். இதுவரை குறிப்பிடப்பட்ட காரணிகள் ஒவ்வொன்றும் எந்த அளவுக்கு ரொக்க இருப்பின் அளவினை நிர்ணயிக்கிறது என்று தீர்மானிப்பது மிகவும் கடினம். ஆனால், மேற்கண்ட எடுத்துக்காட்டுகள், பலவகையான தொழில்களும், பல அளவிலான ரொக்க இருப்புகளைத் தேவையானக் கொண்டுள்ளன என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இறுதியாக, பழமையில் பற்றுக் கொண்டுள்ள ஒரு மேலாண்மை, அவ்வாறல்லாத ஒரு மேலாண்மையைவிட அதிக அளவிலான ரொக்க இருப்பினை வைத்திருக்கும் பழமை விரும்பி மேலாண்மை, மற்ற நிறுவன மேலாண்மைகளைவிட தன் சொத்துக்களை எளிதில் ரொக்கமாகும் தன்மையில் வைத்திருக்க விரும்புவதால், திறமை குன்றிய ஒரு நிறுவனமாகத்தான் அது செயல்படமுடியும். தன்னுடைய நடப்பு முதலைத் திறமையாகத் திட்டமிடுகின்ற ஒரு நிறுவனம், திட்டமிடாத ஒரு நிறுவனத்தை விடக் குறைந்த அளவு பழமையில் விருப்பம் கொண்டதாக இருக்கும். இதிலிருந்து திட்டமிடல் ஒரு நிறுவனத்தைத் தன்னுடைய ரொக்கத் தேவையை மிகவும் சரியாக முன்கூட்டி அறிய உதவுகின்றது என்பது விளங்கும். அதனால் அதிக ரொக்கம் வைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உறுதியற்ற தன்மை நீக்கப்படுகிறது.

நிறுவனத்தின் அனைத்துச் செலவினங்களையும் செலுத்தவும் அதே சமயம் தேவைக்கு அதிகமாக ரொக்கம் வியாபாரத்தில் முடங்கிக் கிடப்பதை தவிர்ப்பதற்காகவுமே ரொக்க மேலாண்மை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. சுருங்கக்

கூறின் உத்தம அளவு ரொக்கத்தை வியாபாரத்தில் திறமையான அளவில் செயல்படுத்துவதே ரொக்க மேலாண்மை எனப்படும்.

ரொக்க மேலாண்மையின் நோக்கங்கள்

1. நிறுவனத்தின் செலவுகளை சந்திப்பதற்கு ரொக்க மேலாண்மையானது இன்றியமையாததாகும்.
2. இது உத்தம அளவு ரொக்க இருப்பை வைத்திருப்பதற்கும் ரொக்க வரத்தை தீர்மானிப்பதற்கும் தேவைப்படுகிறது.

எவ்வாறு, சிறந்த ரொக்க மேலாண்மையை கையாளலாம்.

1. ரொக்கத் தேவைகளைத் திட்டமிடல்-முதலாவதாக, நிறுவனம் தனது ரொக்க ஓட்டங்களை ஆராய்ந்து தனது ரொக்கத் தேவை எவ்வளவு என்பதை தீர்மானிக்கிறது. உதாரணமாக, விற்பனை மீதான ரொக்கம், செலுத்த வேண்டிய செலவினங்கள் போன்ற பெறுதல் செலுத்தல்களை ஆராய்ந்த ரொக்கத் தேவையை திட்டமிடுகிறது.

2. ரொக்க ஓட்டத்தை கட்டுப்படுத்துதல்-ரொக்கஓட்டத்தை கட்டுப்படுத்தி நிறுவனம் திறமையான முறையில் செயல்படவேண்டும். இம்முறையில் நிறுவனம் கடனாளிகளிடமிருந்து மிக விரைவில் விற்பனைத் தொகையை வசூலிப்பதும் செலுத்தல்களை தாமதித்து செலுத்தலும் நிறுவனத்திற்கு ரொக்க இருப்பை அதிகரிக்க வழி செய்கிறது.

3. உபரி ரொக்கத்தை உற்பத்தி வழியில் பயன்படுத்துதல்-நிறுவனம் தனது தேவைக்கு உபரியாக உள்ள தொகையை விரைவில் ரொக்கமாக மாற்றக்கூடிய முதலீடுகளில் முதலீடு செய்ய வேண்டும். உபரித் தொகையை உற்பத்தி முறையில் பயன்படுத்தாமல் முடக்கி வைத்திருப்பது நிறுவனத்திற்கு இழப்பேயாகும்.

ரொக்க இருப்பு வைத்திருப்பதின் நோக்கம் (Motives for Holding Cash Balances)

1. நடவடிக்கைகளுக்கான நோக்கம்-வியாபார நிறுவனம் அதனுடைய தினசரி வியாபாரச் செலவினங்களைச் சந்திக்கத் தேவையான ரொக்கத்தை வைத்திருக்க வேண்டும். தேர்ந்த உற்பத்தி நடவடிக்கைகளுக்கு ரொக்கமானது அவசியமான ஒன்றாகும்.

2. முன்னெச்சரிக்கையான ரொக்க இருப்பு -வியாபார நிறுவனம் எதிர்காலத்தில் ஏற்படும் நட்பம் அல்லது இழப்பு மற்றும் அவசர ரொக்கத் தேவை ஆகியவற்றை சமாளிக்கவும் எதிர்பாராத இழப்புகளை சந்திக்கவும் இத்தொகையை வைத்து இருக்கின்றது.

3. ஊக வாணிக இருப்பு-நிறுவனம் தனது ஊக வாணிபத்திற்காக இவ்வகை இருப்பினை மேற்கொள்கிறது மேலும், தனக்கு சாதகமான

சூழ்நிலையில் அதாவது, விலை குறைவு காலத்தில் அதிகமான பொருள்களை வாங்கி பிறகு விலை உயர்வு காலத்தில் நல்ல விலைக்கு விற்று அதிக இலாபம் ஈட்ட இவ்வகையான தொகை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

4. முதலீடுகளுக்கான இருப்பு –இவ்வகையான ரொக்கமானது பின்வரும் தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

1. நிறுவனத்தின் அன்றாடச் செயல்முறைச் செலவுகளை சமாளிப்பதற்கு.
2. ரொக்கத்தன்மையை உடைய காப்புகளை உருவாக்குவதற்கு
 - (1) தொடர்ச்சியான செலவுகளை சமாளிப்பதற்கு
 - (2) அதிகளவிலான பெரும் செலவினங்களை சந்திப்பதற்கு
 - (3) அதிகமான நீண்டகால முதலீடுகளில் முதலீடு செய்வதற்கு
 - (4) எதிர்பாராத விதமாக ஏற்படும் ரொக்க ஓட்டத்தை சமாளிப்பதற்கு
3. வங்கிகளுக்கிடையேயான உறவுமுறையை பாதுகாப்பதற்கு
4. நிறுவனத்தின் முதலீட்டு வளத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கு
5. உபரியாக உள்ள தொகையை நல்ல உற்பத்தி முறையில் பயன்படுத்துவதற்கு

ரொக்க மேலாண்மையின் நன்மைகள் (Advantages of Cash Management)

1. நிறுவனத்தின் தேவைக்கு அதிகமான ரொக்கமிருந்தால், அது நிறுவனத்தை நட்டத்திற்கு உட்படுத்துவதற்கு வழிவகுக்கிறது. மாறாக, நிறுவனம் போதுமான அளவு ரொக்கத்தை பெற்றிராமல் இருந்தால், நிறுவனத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய வருவாய் குன்றுவதற்கும் வாய்ப்புண்டு. எனவே, நிறுவனம் ரொக்க மேலாண்மையில் ஈடுபட்டு நிறுவனத்தை சீராக நடத்திச் செல்ல முடிகிறது.
2. ஒரு திறமையான ரொக்க மேலாண்மையின் மூலம் நிறுவனம் உத்தம அளவு நடைமுறை மூலதனத்தைப் பின்பற்றி ரொக்கப் பற்றாக்குறை, தற்காலிக முதலீடு போன்றவற்றைத் தவிர்த்து நிறுவனத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவுகிறது.
3. மனித உடம்பிற்கு எவ்வாறு இரத்தமானது அத்தியாவசியமானதாக உள்ளதோ அது போன்று வியாபார நடவடிக்கைகளுக்கு ரொக்கம் அவசியமான ஒன்றாகும். மேலும், இந்த ரொக்கமானது தொடர்ந்து சீரான முறையில் இயங்கவேண்டும். மாறாக ஏதேனும் ஒரு சூழ்நிலையில் ரொக்கம் தடைபட்டால், நிறுவனம் செயல்பாடு குன்றி மூடப்படுவதற்கு வாய்ப்புகள் உருவாகின்றன. எனவே, சீரான ரொக்க மேலாண்மையை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

4. நிறுவனம் முதன் முதலாக தன்னிலைப் படுத்துவதற்கு ரொக்கம் தேவைப்படுகிறது. நிறுவனம் நன்கு இயங்குவதற்கும் தமது பொறுப்பை செலுத்துவதற்கும் ரொக்க மேலாண்மை பயன்படுகிறது.
5. ரொக்க மேலாண்மை எதிர்கால ரொக்கத் தேவையை நிர்ணயிப்பதோடு தொடர்பு உடையதாகும்.
6. ரொக்க மேலாண்மை இருப்பு நிலை குறித்து மாறுபட்ட தொடர்பு உடையதாகும். இலாப நட்டக் கணக்கில் ரொக்க வரத்தானது தோன்றுவது கிடையாது.

ரொக்க முன்கணிப்பு (Cash Forecast)

நிறுவனத்திற்கு எதிர்காலத்தில் தேவைப்படக்கூடிய ரொக்கத்தை ரொக்க முன்கணிப்பின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. நிறுவனத்தின் எதிர்கால வரவு செலவுகளை கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு ரொக்கத்தின் தேவை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இந்த ரொக்கக் கணிப்பின் மூலம் நிறுவனத்தின் எதிர்கால இடையூறுகளை சமாளிக்க இயலும்.

ரொக்க முன்கணிப்பின் நோக்கங்கள் (Objectives of Cash Forecase)

1. நொடிப்பு நிலையை தவிர்க்கிறது- நிறுவனம் எதிர்காலத்திற்கு தேவையான ரொக்கத்தை முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்வதால் எதிர்கால இடையூறுகளில் இருந்து தன்னை சமாளித்துக் கொள்கிறது. இதனால் நொடிப்பு நிலையில் இருந்து நிறுவனத்தைக் காக்க முடிகின்றது.

2. வழக்கமான தவறை தவிர்க்கிறது- நிறுவனம் போதுமான அளவு ரொக்கத்தை முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்வதால், நிறுவனம் எந்த சூழ்நிலையிலும் தனது செலுத்தல்களை காலதாமதித்து செலுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படுவதில்லை. இதனால் இது போன்ற தவறுகள் ஏற்படக் கூடிய சூழ்நிலைகள் உருவாவது இல்லை.

3. மேலாண்மைக் கட்டுப்பாட்டிற்கு உதவுகிறது-ரொக்க முன்கணிப்பானது ரொக்க வரத்துக்களை சீர் செய்து சீரான முறையில் ரொக்க நகர்வினை ஏற்படச் செய்கிறது. இதனால் ரொக்க மேலாண்மையானது ரொக்க வரத்தை ஒழுங்குபடுத்தி நிறுவனத்தை கட்டுப்படுத்த உதவுகிறது.

4. கடன் கொடுப்பதற்கு நம்பிக்கையை உருவாக்குகிறது- நிறுவனம் அடிக்கடி ரொக்க முன்கணிப்பை பின்பற்றுவதனால் கடன் கொடுப்பவருக்கு நம்பிக்கையை உருவாக்கி மேலும் அவரிடம் நிதி வசதியைப் பெற வழி வகுக்கிறது.

5. மூலதனத்தின் பயன்பாட்டு முக்கியத்துவம் -நிறுவனம் தனது மூலதனத்தையுமே உபரி ரொக்கத்தையும் எவ்வளவு தூரம் தனது உற்பத்தி முறையில் பயன்படுத்த முடியுமோ அந்தளவிற்கு பயன்படுத்த வேண்டும்.

நிறுவனம் பெற்றுள்ள உபரி ரொக்கம் மற்றும் மூலதனம் இரண்டையும் சேர்த்து உற்பத்தி முறையில் பயன்படுத்தத் தேவையான கடைசி எல்லை வரை பயன்படுத்த வேண்டும்.

6. ரொக்க பெறுதல்களையும் ரொக்கச் செலுத்தல்களையும் முன்கணிக்கிறது- நிறுவனம் இந்த ரொக்க முன்கணிப்பு மூலமே தனது எதிர்காலச் செயல்பாடுகளுக்குத் தேவையான ரொக்கப் பெறுதல்களையும் ரொக்கச் செலுத்தல்களையும் திட்டமிட முடிகிறது.

7. ரொக்க மூல ஆதாரங்களை முன்கூட்டியே அறிகிறது-நிறுவனம் தனக்குத் தேவையான காலத்திற்கு ரொக்க மூல ஆதாரங்களையும் முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இதன் மூலம் நிறுவனம் தனது நடவடிக்கைகளை துரிதப்படுத்த இயலும்.

8. ரொக்க உபரியை உற்பத்தி முறையில் பயன்படுத்த ஏதுவாகிறது- எதிர்பாராத வகையில் ஏற்படும் ரொக்க உபரியை உற்பத்தி முறையில் பயன்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை அந்தக் குறிப்பிட்ட கால ரொக்க முன்கணிப்பு மூலம் நிறுவனத்தால் அறிய இயலுகிறது.

9. உறுதி நிலையை தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க உதவுகிறது- நிறுவனமானது தனது உறுதி நிலையை தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பதற்கு இந்த ரொக்க முன்கணிப்புத் திட்டம் பாதுகாக்கின்றது.

ரொக்க முன்கணிப்பின் வகைகள் (Types of Cash Forecasting)

குறுகியகால ரொக்க முன்கணிப்பையும், நீண்டகால ரொக்க முன்கணிப்பையும் கீழ்காணும் இரு முறைகளிலும் தயாரிக்கலாம்.

1. பெறுதல் மற்றும் செலுத்தல் முறை-இம்முறைப்படி செலுத்தல்களும், பெறுதல்களும் முன்கூட்டியே முடிவு செய்யப்படுகின்றன. அதாவது, ரொக்கப் பெறுதல்களான கடனாளிகளிடமிருந்து பெற்ற வசூல், ரொக்க விற்பனை, நிலைச் சொத்துக்கள் விற்பனையில் பெற்ற தொகை, பங்காதாயம் மற்றும் வருவாய்கள் இதில் அடங்கும். மூலப்பொருள் வாங்குவதற்காக செய்த செலவு, நிலைச் சொத்துக்களை வாங்குதல், மேலும் நிறுவனத்தின் அன்றாடச் செலவினங்கள், வாடகை, வரி விளம்பரச் செலவுகள், பங்குதாரர்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய பங்காதாயம் போன்றவை செலுத்துதலில் அடங்கும். ஆகவே, பெறுதல்கள் செலுத்தல்கள் மூலம் நிறுவனத்தின் நிதித் தேவைகளையும் நிதி உபரியையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். பெறுதல்களில் காலதாமதம் ஏற்பட்டு நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டால், கடன் வாங்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு நிறுவனமானது தள்ளப்பட்டு விடுகிறது. மாறாக பெறுதல்கள் அதிகமாக இருக்கும் போது பயனுள்ள முதலீடுகளில் அவற்றை முதலீடு செய்ய வேண்டும். இம்முறைப்படி நிறுவனம் தனக்குத் தேவையான தொகையை முன்கூட்டியே கணக்கிட முடிகிறது.

2. சரிக்கட்டப்பட்ட நிகர வருவாய் முறை – இம்முறைப்படி, நிதி கிடைக்கும் வழிமுறைகளும் நிதியைச் செலவு செய்யும் முறையினங்களும் கணக்கிடப்படுகின்றன. இதனை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன.

- 1) ரொக்க ஆதாயங்கள்/ரொக்க வழிமுறைகள்
- 2) ரொக்கத்தைப் பயன்படுத்தும் முறைகள்
- 3) சரிக்கட்டப்பட்ட ரொக்க நிலை

1. ரொக்க ஆதாயங்கள்/ரொக்க வழிமுறைகள்-நிறுவனமானது நிதி கிடைக்கும் இடங்களை தெரிவு செய்து தனது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறது. இந்த நிதி ஆதாரமானது வெளியிலிருந்து பெறும் கடனாகவோ அல்லது வருவாயாகவோ இருக்கலாம்.

2. ரொக்கத்தைப் பயன்படுத்தும் முறைகள்-மேற்கண்ட விதத்தில் ரொக்கத்தைப் பெற்ற நிறுவனமானது அதனை பயனுள்ள முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்வதைத்தான் ரொக்கத்தைப் பயன்படுத்தும் முறை என்கிறோம். பெற்ற ரொக்கத்தை நிறுவனம் முதலீடு செய்யவோ அல்லது வேறு வகையில் வருவாயை பெறவோ பயன்படுத்தலாம்.

3. சரிக்கட்டப்பட்ட ரொக்க நிலை –சரிக்கட்டப்பட்ட ரொக்க வருவாய் மூலம் நிறுவனம் தனது எதிர்காலத்திற்குத் தேவையான ரொக்கத்தை தீர்மானிப்பதுடன் அத்தகைய ரொக்கத்தை தன்னால் உருவாக்க முடியுமா என்பதையும் தீர்மானிக்கிறது. அந்நிறுவனம் தனக்குத் தேவையான ரொக்கத்தை உருவாக்க முடியவில்லை என்றால் நிறுவன கடன் வாங்குதல் (அ) பங்கு வெளியிடுதல் ஆகியவற்றிற்கு ஈடுபட வேண்டும்.

ரொக்க இருப்பு மேலாண்மை (Management of Cash Balance)

நிதியின் கால மதிப்புக் கோட்பாடு உடனடியாகப் பெறப்பட்ட ஒருருபாயின் மதிப்பு, சிறிது காலம் தாழ்த்திப் பெறப்படும் ஒரு ரூபாயைவிட அதிகமானது என்று கூறுகின்றது. மற்றவைகளில் மாற்றம் ஏதும் இல்லாத போது, மேலாண்மை, நிறுவனத்தின் உள்வரும் ரொக்க ஓட்டத்தை வேகப்படுத்துவதற்கும் வெளிச் செல்லும் ரொக்க ஓட்டத்தைத் தாமதப்படுத்துவதற்குமான கொள்கைகளை மேற்கொள்ளும் அதே நேரத்தில் தன்னுடைய கடன் பொறுப்புகளைத் திரும்பக் கொடுப்பதிலும் தவறக்கூடாது. ஒரு வாடிக்கையாளர் பணம் செலுத்துகின்ற நாளுக்கும், நிறுவனத்தின் உபயோகத்திற்கு நிதி கிடைக்கின்ற நேரத்திற்கும் இடையிலான காலத்தைக் குறைப்பதற்குக் கீழ்க்காணும் பல முறைகள் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. அவை,

1. பூட்டுப்பெட்டி முறை
2. திரட்டும் வங்கி முறை

3. செலுத்துகைகள் சிறப்புக் கையாளல் முறை

4. உத்தம ரொக்க நிலையை நிர்ணயித்தல்

1. பூட்டுப்பெட்டி முறை-பூட்டுப் பெட்டி முறையை உபயோகப்படுத்துவதன் மூலம் நிதி இடம் பெயர்வதற்கு ஆகக் கூடிய காலத்தை மேலாண்மை குறைக்கின்றது. இந்த முறையில் வாடிக்கையாளர்கள் வசிக்கும் பகுதிகளில் உள்ள அஞ்சல் நிலையங்களில், நிறுவனம் அஞ்சல் பெட்டிகளை ஏற்படுத்துகின்றது. வாடிக்கையாளர்கள் நிறுவனத்தின் அலுவலகங்களுக்குப் பதிலாக அந்த அஞ்சல் பெட்டிகளுக்குத் தங்கள் செலுத்துகைகளை அனுப்புகிறார்கள். இதனால், நிதி இடம் பெயர்வதில் பல நாட்கள் சேமிக்கப்படுகின்றன. அங்குள்ள, நிறுவனத்துடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டுள்ள வங்கிகள் தினமும் அஞ்சல்பெட்டிகளில் உள்ள காசோலைகளைச் சேகரித்து அவைகளை வசூல் செய்து, அன்றைய வசூல் தொகையைத் தந்தி அனுப்பீடு மூலம் நிறுவனத்தின் வங்கிக்கு அனுப்பி வைக்கின்றன. இந்த முறையில் பணம் இடம் பெயர்வதில் வீணாகக்கூடிய பல நாட்கள் தவிர்க்கப்படுவதால், நிறுவனம் தன்னுடைய ரொக்க இருப்பினை மிகவும் பயனுள்ள முறையில் உபயோகப்படுத்த முடியும்.

2. திரட்டும் வங்கி முறை-இரண்டாவது முறையான திரட்டும் வங்கி முறையிலும் இவ்வாறே நிதி இடம் பெயர்வதில் ஆகக் கூடிய கால அளவு குறைக்கப்படுகின்றது. இம்முறையில், பெரும்பாலான வாடிக்கையாளர்கள் வசிக்கக்கூடிய பகுதிகளின் அருகில் நிறுவனம், ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வசூல் நிலையங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. இந்த நிலையங்கள் வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து வரவேண்டிய பாக்கித் தொகைகளை வசூல் செய்து உடனடியாக அவைகளை அவ்விடத்தில் உள்ள வங்கிகளில் செலுத்தி விடுகின்றன. ஒரே சீரான கால இடைவெளியில், அவ்விடத்திற்குத் தேவையான தொகைக்கு மேல் உள்ள பணம், தந்தி மூலம் திரட்டும் வங்கிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றது. தந்தி மூலம் அனுப்பப்படுவதில், காசோலைகள் மூலம் அனுப்பப்படுவதை விடப் பணம் வேகமாக அனுப்பப்படுகிறது.

3. செலுத்துகைகளை சிறப்புக் கையாளல் முறை- இம்முறையில், நிறுவனம் சில சிறப்பு வசூல் முறைகளைக் கையாளுகின்றது. இந்த முறையில் வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து பணத்தை வசூல் செய்யத் தனித் தூதுவர்களை அல்லது விமான அஞ்சல் முறையை நிறுவனம் உபயோகிக்கின்றது. இந்த முறைகள் குறைந்த அளவிலான வாடிக்கையாளர்கள் ஒரு பகுதியில் இருக்கும் பொழுது அல்லது வசூலிக்க வேண்டிய தொகை பெருமளவில் இருக்கும் பொழுது உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

நிதி செலுத்துவதில், பயன்தரத்தக்க மற்றும் கட்டுப்பாடு செய்யத்தக்க முறைகளைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் தேவையான ரொக்கத் தொகையின் அளவினை நிதி மேலாண்மையர் குறைக்க முடியும். இதனைப் பெறுவதற்கு

உபயோகப்படுத்தப்படும் முறைகள், சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு மாறுபட்டவைகளாக இருப்பினும், முக்கிய நோக்கம், செலுத்துகைக் காலங்களைத் தவணை நாள்களோடு பொருந்தும்படி செய்வதேயாகும். தவணை நாள்களுக்குப் பிறகும் செலுத்துகைகளைத் தாமதப்படுத்தக் கூடிய எந்த முறையும் நல்ல ஒரு முறையன்று; எனவே, அதனைச் செயல்படுத்தக்கூடாது.

4. உத்தம ரொக்க நிலையை நிர்ணயித்தல்- நிறுவனம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தேவைப்படும் ரொக்கத்தை சமாளிப்பதற்கு ஒரு குறைந்தபட்ச ரொக்கயிருப்பை நிலையாக வைத்திருக்க வேண்டும். மூலப்பொருள்கள் வாங்குவதற்கும், கடனீந்தோருக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையை செலுத்துவதற்கும், அன்றாடச் செலவுகளை சமாளிப்பதற்கும், பங்காதாயம் செலுத்தவும் ரொக்க இருப்பு தொகை அவசியம். எனவே, இவ்வகையில் தேவைக்கும் அதிகமான ரொக்க இருப்பை விரைவில் பணமாக மாற்றக் கூடிய வகையில் முதலீடு செய்ய வேண்டும்.

வரவு செலவுத் திட்டம்-திட்டமிடல் முறையாக

(Importance of Cash Budge)

ரொக்க வரவு செலவுத் திட்டமானது பின்வரும் காரணங்களால் நிறுவனங்களுக்கு இன்றியமையாததாகிறது.

1. ரொக்க வரவு செலவுத் திட்டமானது பற்றாக்குறையாகவுள்ள ரொக்கத் தொகையினை வெளிப்படுத்துவதுடன், நிதியிடுதல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தகுந்த நேரம் எது என்பதனையும் காட்டுகிறது. இதன் மூலம் இரண்டு நன்மைகள் பெறப்படுகின்றன. முதலாவதாக, தேவையான பொழுது வேண்டிய நிதி கிடைப்பதுடன், கையில் உபயோகமில்லாமல் பணம் முடங்கிக் கிடக்கும் நிலையும் தவிர்க்கப்படுகின்றது. இரண்டாவதாக, நிதியினை மிகவும் சாதகமான தோற்றுவாய்கள் மூலம் திரட்டுவதற்குப் போதுமான காலம் மேலாண்மைக்குக் கிடைக்கிறது.

2. ரொக்க வரவு செலவுத் திட்டம், எப்பொழுது ரொக்கம் தேவைக்கு மேல் இருக்கும். எவ்வளவு இருக்கும் என்பதனைக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய ஒரு செய்தி கிடைப்பதால், அதிக அளவில் ரொக்கத் தன்மையுடன் கூடிய சொத்துக்களை வைத்திருப்பதால் உண்டாகக் கூடிய தீமைகளைத் தவிர்க்க மேலாண்மையால் முடிகிறது. இவ்வாறு ஏற்படும் தீமைகளில் மிக முக்கியமான ஒன்று முதலீட மீதான வருவாயில் ஏற்படும் குறைவு ஆகும். இது மறுபடியும் முதல் மீதான செலவினை மிகப் பாதகமான முறையில் பாதிக்கின்றது. அதிக அளவிலான ரொக்கம் உள்ளது என்ற செய்தி, குறுகிய கால முதலீட்டுத் திட்டங்களைத் தயாரித்து, அதன் மூலம் நிறுவனத்தின் மொத்த வருவாயைக் கூட்டுவதற்கு மேலாண்மையைத் தூண்டுகிறது.

3. ரொக்க வரவு செலவுத் திட்டம் எவ்வளவு காலத்திற்கு நிதி தேவையாக உள்ளது என்பதையும் வெளிக்காட்டுகிறது. இதனால், மேலாண்மை நிதித் தேவையோடு கடன் தவணை நாள்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடிகிறது. தேவைக்கும் குறைவான காலத்திற்கு நிதி திரட்டப்படுவதால் அநேக சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. உடனடியாகக் கடன் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும். அல்லது புதிய கடன் பெறப்பட வேண்டும் என்பது கண்டயிப்படுகின்றது. இதனால் புதிய கடன் பெறுவதற்கான பேரத்தில் ஈடுபட மிகக் குறைவான காலமே கிடைக்கின்றது. எனவே, திட்டமிடுவதற்குப் போதுமான காலம் கிடைக்காததால், பெறக்கூடியதை விடக் குறைவான சாதகம் கொண்ட பேரங்களையே நிறுவனம் அடைய முடியும்.

4. ரொக்க வரவு செலவுத் திட்டமானது, எவ்வளவு காலத்திற்கு நிதி தொழில் நடவடிக்கைகளில் உபயோகப்படுத்தப்படும் என்று அறியவும், நிதி திரட்டுவதற்குச் சிறந்த தோற்றுவாய் எது என்பதனை முடிவு செய்யவும் உதவுகின்றது. வரையறையற்ற கால அளவிற்கு நிதி உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டியிருந்தால், மேலாண்மை நீண்டகால நிதித் தோற்றுவாய்களை நாடும். மாறாக, நிதி மிகக் குறுகிய காலத்திற்கே தேவைப்பட்டால் மேலாண்மை குறுகியகால நிதிகளையே பயன்படுத்தும்.

5. ரொக்க வரவு செலவுத் திட்டம் ரொக்க நிலையைக் கட்டுப்பாடு செய்வதற்குச் சிறந்த அடிப்படையினைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இதற்காக ஒரு வரவு செலவு அறிக்கையினை தயாரிக்க வேண்டியது அவசியம். உண்மையான வரவு செலவுகளை, எதிர்பார்க்கும் வரவு செலவுகளோடு ஒப்பிடுவதனையே வரவு செலவு அறிக்கை என்று குறிப்பிடுகிறோம். இரண்டிற்கும் வேறுபாடு இருப்பின், வருங்காலத்திற்கான வரவு செலவுத் திட்டத்தில் திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். பயன் தரத்தக்க வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பெற வேண்டுமானால், திருத்தங்கள் செய்யப்படுவதற்கு முன், மேலாண்மை வேறுபாடுகளை முற்றிலும் ஆய்வு செய்ய வேண்டும். இந்த ஆய்வு, வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் பயனற்ற கொள்கைகள் தாம் என்று வெளிக்காட்டுமானால், கொள்கையைத் திருத்தியமைப்பதற்கான நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். மாறாக, வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் பயனற்ற வரவு செலவுத் திட்ட முறைதான் என்று தெரியவருமாயின், அந்த முறையை மேம்பாடு செய்து அல்லது அந்த முறையை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் நபருக்குச் சரியான வழியைக் காட்டி வேறுபாடு நிகழ்வதைத் தடுக்க வேண்டியது அவசியம்.

II. கடனாளிகள் மேலாண்மை (Receivable Management)

நடப்பு முதலில் முதலீடு செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு ரூபாயும் நிறுவனத்தின் நிகர மதிப்பினைக் கூட்டுவதற்கு உதவவில்லையெனில், அவ்வகையான முதலீட்டினை மேற்கொள்ளக்கூடாது. கடனாளிகளில் முதலீடு செய்யப்பட்ட முதல் மற்ற சொத்துக்களில் செய்யப்பட்டது போன்ற ஒரு முதலீடே ஆகும். அதாவது, இந்த வகையான முதலீடு செய்வதில் முதலீட்டுச் செலவும் தொடர்பு

கொண்டுள்ளது. விற்பனை செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு விற்பனை ரூபாயின் மதிப்பும், அவைகள் உடனடியாகப் பெறப்பட்டால், காலம் தாழ்த்திப் பெறப்பட்டதைவிட அதிகமாக இருக்கும். இதன் விளைவாகக் கடன் கொள்கைகளைத் தீர்மானம் செய்யும் பொழுது செலவு மற்றும் கால மதிப்பு, ஆகிய இரண்டினையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

பொதுவான, கடனாளிகள் முதலீட்டில் உண்டாகக் கூடிய அதிகரிப்பு, கீழ்க்காணும் பல காரணங்களால் ஏற்படுகிறது. அவைகள்,

1. விற்பனை அதிகரிப்பு
2. ரொக்கத் தள்ளுபடியின் அளவு
3. கடன் அளிக்கப்படும் கால அளவு மற்றும்
4. செலுத்தத் தவறிய கடனாளிகள் கணக்குகளின் மதிப்பு ஆகியன.

விற்பனை அதிகரிப்பு, நிறுவனக் கடன் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்பட மாட்டாது. ரொக்கத் தள்ளுபடிகள், ஒரு நிறுவனத்தின் முதல் செலவை நேரடியாகப் பாதிக்கின்றன.

கடனாளிகள் மேலாண்மையின் நோக்கங்கள்

(Objectives of Receivables Management)

1. விற்பனையை விரிவாக்குதல்— நிறுவனம் ரொக்க விற்பனையை மட்டுமே மேற்கொண்டால் தனது விற்பனையை அதிகரிக்க முடியாது. வாடிக்கையாளர்கள் பெரும்பாலும் நிறுவனத்திடம் கடன் மூலம் சரக்கைப் பெறுவதையே விரும்புகின்றனர். ஆதலால் நிறுவனம் ரொக்க விற்பனையை மட்டுமே பின்பற்றி போட்டியாளர்களிடமிருந்து தனது விற்பனையை உயர்த்திக் கொள்ள முடியாது. எனவே, கடன் விற்பனையின் மூலமே நிறுவனம் அங்காடியில் தனது பொருளுக்கான விற்பனையை அதிகப்படுத்த முடியும்.

2. இலபாத்தை உச்சப்படுத்தல்—கடன் விற்பனையின் மூலம் நிறுவனத்திற்கு ஏற்படும் செலவுகளைக் காட்டிலும் (அதாவது, வசூல் செலவு, நிர்வாகச் செலவுகள், சட்டச் செலவுகள்) கடன் விற்பனையின் மூலம் ஈட்டும் இலாபம் அதிகமாக இருக்கும் நோக்குடன் கடனாளர் மேலாண்மை அமைய வேண்டும்.

கடனாளர் அளவை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்

(Factors Determining the size of Receivable)

1. கடன் வசூல்— நிறுவனம் கடன் விற்பனையில் ஏற்படும் செலவுகளையும் இடர்பாடுகளையும் சமாளிக்க தனியொரு கடன் வசூல் துறையை ஏற்படுத்த வேண்டுமேயானால் அந்நிறுவனத்தின் கடனாளிகளின் அளவு அதிகமாக இருக்கும். அதனால் நிறுவனம் அதிகமான கடனாளர்களைப் பெற்றிருந்தால் மட்டுமே தனியாளர் கடன் வசூல் துறையை ஏற்படுத்த இயலும்.

2. நிறுவனத்தின் செயல்முறை திறமை- நிறுவனத்தின் செயல்முறை திறமை என்பது இங்கு அதனுடைய கடன் கொள்கையையும் கடன் வசூலிக்கும் திறமையையும் பொறுத்துள்ளது. (எ.கா) பேரளவு உற்பத்தி நிறுவனங்கள் கடன் கொள்கையும் கடன் வசூலிக்கும் திறமையையும் பெற்றிருப்பதால் ஓரளவிற்கு அதிகமான அளவு கடனாளர்களை பெற்றிருக்கும்.

3. வசூல் கொள்கைகள்- நிறுவனம் தனது கடந்த காலக்கடன் கொள்கை, வசூல் முறை போன்றவற்றின் அடிப்படையில் தனது கடனாளிகளின் அளவை நிர்ணயிக்கிறது. எனவே, நிறுவனம் கெடுபிட்யான வசூல் கொள்கையை பின்பற்றுவதன் மூலம் தனது நிதி நெருக்கடியை சமாளிக்கலாம்.

4. கடன் கிடைக்கும் தன்மை-கடனாளியின் அளவு நிறுவனத்திற்கு கிடைக்கும் கடன் வழிமுறையை பொறுத்தும் அமையும். எப்படியெனில் நிறுவனமானது ரொக்கக் கொள்முதல் மட்டுமே செய்வத என்பது சாத்தியமற்ற ஒன்று. ஆகையால் நிறுவனம் கடன் விற்பனையில் ஈடுபட்டு கடனாளர்களை உருவாக்குகின்றன. நிறுவனத்திற்கு கடனானது கிடைக்காத பட்சத்தில் நிறுவனம் கடன் விற்பனையில் ஈடுபடுவது என்பது இயலாத ஒன்றாகும்.

5. இலாபம்- நிறுவனத்தின் இலாப அளவைப் பொறுத்து கடனாளிகளின் அளவு அதிகமாகவோ, அல்லது குறைவாகவோ இருக்கும். நிறுவனம் கடன் விற்பனையில் பெறுகின்ற இலாபமானது கடன் விற்பனையில் ஏற்படுகின்ற செலவினங்களான நிர்வாக செலவுகள், வசூல் செலவுகள், மற்ற இதர செலவுகள் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருந்தால், அதிகமான கடன் விற்பனை செய்யமுடியும்.

6. கடன் கொள்கைகள்- நிறுவனம் கடன் விற்பனையில் தாராளக் கொள்கையை பின்பற்றுமேயானால் அதனுடைய கடனாளிகளின் அளவு அதிகமாக இருக்கும். மாறாக நிறுவனம் கெடுபிட்யான கொள்கையை பின்பற்றினால் குறைவான அளவு கடனாளரைக் கொண்டிருக்கும். எனவே, நிறுவனத்தின் கடன் கொள்கையைப் பொறுத்தும் கடனாளரின் அளவு அமையும்.

7. வாடிக்கையாளரின் செலுத்தும் தன்மை- கடனாளரின் விற்பனைத் தொகையை திருப்பிச் செலுத்தும் தன்மையைப் பொறுத்து நிறுவனத்தின் கடனாளர் அளவு அமையும் அதாவது, நிறுவனம் தனது கடன் விற்பனை மீதான தொகையை கடனாளர் திருப்பி செலுத்துவதைப் பொறுத்து கடனாளருக்கு கடன் விற்பனை செய்கின்றது.

8. அங்காடி நிலை- நிறுவனம் புதியதாக அங்காடியில் இடம் பெற வேண்டுமாயின் கடன் விற்பனையை கையாளுவது விற்பனை மேம்பாட்டு உத்தியாக உள்ளது. எனவே நிறுவனம் தனது போட்டியாளர்களுக்கு ஈடாக தனது விற்பனையை உயர்த்துவதற்கு கடன் விற்பனை வசதியை மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

9. கடனின் கால அளவு – நிறுவனத்தில் கடனாளர் அளவு, நிறுவனம் அனுமதிக்கும் கடனின் கால அளவு, வட்டி வீதம் போன்றவற்றைப் பொறுத்து அமையும். மேலும், நிறுவனம் தனது போட்டியாளர்களைக் காட்டிலும் நல்லதொரு கடன் கொள்கையை பின்பற்றுமேயானால் அதிகமாக அளவு கடனாளர்கள் அமைவார்கள்.

10. விற்பனை அளவு– நிறுவனத்தின் கடன் விற்பனையைப் பொறுத்து அதனுடைய கடனாளர் எண்ணிக்கை அமையும். நிறுவனம் அதிகமான அளவு கடன் விற்பனையை மேற்கொண்டிருந்தால் அதிகமான கடனாளரையும், குறைவான கடன் விற்பனையை மேற்கொண்டால் குறைவான கடனாளரையும் பெறமுடியும்.

கடனாளர்களை மேலாண்மை செய்வதற்கு ஆகும் செலவுகள்

(Cost of Maintaining the Receivables)

நிறுவனம் கடன் விற்பனையின் மூலம் கடனாளர்களை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றது. இதனால் நிறுவனம் தான் பெற்றுள்ள கடனாளர்களைப் பராமரிப்பதற்காக செலவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. இதனால் நிறுவனத்திற்கு பல்வேறு செலவுகள் ஏற்படுகின்றன.

1. கடனாளர்களுக்கான நிதியைப் பெறுதல்– நிறுவனம் கடன் விற்பனை மூலம் ஒரு தொகையை கடனாளர் மீது முடக்கி வைக்கிறது. மற்றும் அத்தொகைக்குரிய வட்டியும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. அதாவது, நிறுவனம் கடன் விற்பனை மீதான தொகையை திரும்பப் பெறும் வரை நிறுவனத்தின் பணமானது கடனாளர் கையில் முடங்கி இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே, கடனாளர் மீது முடங்கியுள்ள தொகைக்குப் பதிலாக நிறுவனம் பல்வேறு வழிகளில் நிதியை தேட வேண்டியுள்ளது. அவை பின்வருமாறு அமையலாம்.

- 1) நிறுவனம் தக்க வைத்துள்ள இலாபம்
- 2) பங்குதாரர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் தொகை
- 3) கடனாகப் பெறப்படும் தொகை

2. நிர்வாகச் செலவுகள்– நிறுவனம் கடனாளர்களை மேலாண்மை செய்யும் போது கடனாளர்களுக்காக மேற்கொள்ளும் செலவு இனங்களை அதாவது வசூல் செலவுகள், வராக்கடன், சட்டமுறை செலவுகள் போன்றவற்றை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

3. வசூல் செலவுகள்– நிறுவனம் அனுமதித்த கால கெடுவுக்குள் கடனாளர்கள் தமது தொகையை திருப்பி செலுத்த தவறினால் நிறுவனம் சில வசூல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிவரும். அதாவது, கடனாளர்களுக்கு நினைவுக் கடிதம் அனுப்புதல் அல்லது கடன் விற்பனையை

மேற்கண்ட முகமை மூலம் வசூலை மேற்கொள்ளுதல், சட்டமுறை செலவுகள் போன்ற செலவுகள், வசூல் செலவுகளில் அடங்கும்.

சிறந்ததொரு கடனாளர் மேலாண்மைக்குப் பின்பற்றப்பட வேண்டிய வழிமுறைகள்

(Steps to be Taken for Good Receivables Management)

நிறுவனம் திறமையானதொரு கடனாளர் மேலாண்மையை பின்பற்றுவதற்கு கீழ்க்காணும் வழிமுறைகளை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

1. கடன் விரிவாக்கக் கொள்கைகள்-கடன் விரிவாக்கக் கொள்கைகள் என்பன கடனின் கால அளவு, அல்லது தவணைக் கடன் வழி, மற்றும் கடன் தகுதிகள் இம்மூன்றையும் நிர்ணயிப்பதாகும்.

a) கடனின் கால அளவு (அ) தவணை- நிறுவனம் கடன் விற்பனை செய்யும் போது கடன் விற்பனைக் கால அளவை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். நிறுவனமானது தனது கடன் விற்பனை மீதான தொகையை எளிதில் திரும்ப பெற கடனாளர்களுக்கு ரொக்க கழிவை அளிக்கிறது. உதாரணமாக ஒரு நிறுவனம் தனது கடன் வாடிக்கையாளர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கெடு விதிக்கின்றதெனில் அந்த வாடிக்கையாளர் அந்த காலக்கெடுவிற்கு முன் தான் செலுத்த வேண்டிய பணத்தை செலுத்துவதற்கு நிறுவனம் அவருக்கு ரொக்கக் கழிவு அளிக்கலாம்.

b) கடன் வழி- நிறுவனம் கடனாளரின் நிதி நிலைமை கடன் தொகையை திரும்பி செலுத்தும் திறன், அந்தஸ்து போன்றவற்றின் அடிப்படையில் தனது விற்பனைத் தொகையின் அளவை நிர்ணயிக்கிறது. மேற்கண்ட மூன்று சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து நிறுவனம் பல்வேறு வகையான கடன் விற்பனை அளவை ஒவ்வொரு கடனாளருக்கும் நிர்ணயிக்கிறது.

c) கடன் தகுதிகள்/தரம்- நிறுவனம், கடன் விற்பனை செய்வதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட கடன் தரத்தை நிர்ணயிக்கிறது. இக்கடன் தரமானது கடனாளிகளின் நிதி நிலைமை, திரும்பி செலுத்தும் பண்பு போன்றவற்றைப் பொறுத்து நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. இந்தக் கடன் தர அளவிற்கு மட்டுமே நிறுவனம் கடன் விற்பனை செய்யமுடியும்.

2. கடன் வசூல் கொள்கைகள்-இந்தக் கடன் வசூல் கொள்கையானது இரண்டாம் நிலையில் இடம் பெறுகின்றது. நிறுவனம் தனது கடனாளர்களுக்காக அளித்த காலக்கெடுவிற்குள் அவர்களிடமிருந்து கடன் விற்பனைத் தொகையை வசூல் செய்ய வேண்டும். மாறாக, நிறுவனம் அனுமதிக்கப்பட்ட காலக்கெடுவுக்குள் வசூலிக்க முடியவில்லையெனில் நிறுவனம் விரைவான வசூல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். கடனாளர் உரியகாலத்தில் பணம் செலுத்தத் தவறுகின்ற பொழுது நிறுவனம் கீழ்க்காணும் நடவடிக்கைகளை அவசியமாகப் பின்பற்றல் வேண்டும்.

- 1) நினைவூட்டும் கடிதம்
- 2) சிறப்புடன் கடன் வசூல் முகமை
- 3) நேரடிப் பார்வை

மேற்கண்ட நடவடிக்கைகளைப் பின்பற்றி வசூலை மேற்கொள்ளலாம். மாறாக நிறுவனம் கடன் தொகையை வசூலிக்க முடியவில்லை என்றால், வராக்கடன் நட்டத்திற்கு நிறுவனம் உள்ளாக நேரிடும்.

3. கடன் கட்டுப்பாட்டு செயல்முறை-இது கடனாளர் மேலாண்மையில் மூன்றாவது இடத்தை பெற்றுள்ளது. நிறுவனம் தனக்குத் தேவைப்படும் போது கடன் வசூல் மற்றும் கடன் அளிப்பு செய்திகளை சேகரிக்க வேண்டும். ஏனெனில் இதன் மூலமாகவே வராக்கடன் மூலம் ஏற்படும் இழப்பினை அறிய இயலும். இவ்வாறாக வராக்கடன் அளவு அதிகமாகிக் கொண்டே செல்லும் போது அதற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்து அதற்கான தீர்வு முறைகளை ஏற்படுத்தி வராக்கடன் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

கடன் மதிப்பீடு (Credit Evaluation)

நிறுவனம் வாடிக்கையாளர்களின் நிதி நிலையை நன்கு ஆராய்ந்த கடன் விற்பனையை மேற்கொள்ள வேண்டும். மேலும் நிறுவனமானது அனைத்து வாடிக்கையாளர்களையும் ஒரே மாதிரியாக மதிப்பீடு செய்ய இயலாது. வாடிக்கையாளர்களின் கடன் மதிப்பீடு வாடிக்கையாளர்களுக்கு இடையே ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடும். ஆகையால் நிறுவனம் கடன் விற்பனை செய்யும் முன் தனித்தனியாக வாடிக்கையாளர்களைப் பற்றி நன்கு கடன் மதிப்பீடு செய்த பின்னரே கடன் விற்பனை செய்ய வேண்டும்.

நிறுவனம் கடன் மதிப்பீட்டு முறையை ஒவ்வொரு கடனாளருக்கும் கீழ்க்காணும் முறைப்படி பின்பற்ற வேண்டும்.

கடனாளிகளுக்கான தகவல்களை சேகரித்தல்- நிறுவனம் கடன் விற்பனையில் இறங்கும் முன் கடனாளர்களுக்கு அனுமதிக்கும் கால அளவை நன்கு முடிவு செய்ய வேண்டும். மேலும் கடனாளிகளுக்கு ஆகும் செலவினத்தையும் கடந்த ஆண்டுகளில் கடனாளர் திருப்பி செலுத்தாமல் போனதால் ஏற்பட்ட வராக்கடனின் அளவையும் சேகரிக்க வேண்டும். மேலும், வசூல் செலவினங்களான நிர்வாகச் செலவுகள், கடன் தகவல் சேகரிப்புச் செலவினங்கள் போன்றவற்றையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறாக கடனாளர்களின் மேல் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ள தொகைக்கான செலவினை நன்கு ஆராய்ந்து கடன் கொள்வனவை மேற்கொள்வதே மிகவும் சிறந்ததாகும்.

கடன் தகவல்களை கீழ்க்காணும் ஆதாரங்களின் மூலம் நிறுவனம் பெற முடியும்.

1. நிதி நிலையறிக்கை-வாடிக்கையாளரினுடைய கணக்கேடுகளின் மூலம் அவர்களின் நிதி நிலைமையையும், இலாபகரத் தன்மையையும், வியாபார முன்னேற்றத்தையும் அறிய இயலும் நிதி நிலை அறிக்கைகளாக இலாப நட்டக் கணக்கையும் இருப்பு நிலைக் குறிப்பையும் நிறுவனம் கடன் வழங்கும் முன் நன்கு ஆராய வேண்டும். மேலும் தணிக்கை செய்யப்பட்ட நிதி நிலை அறிக்கை நிறுவனத்திற்கு சிறந்ததொரு ஆதாரமாக அமையும். எனவே வாடிக்கையாளருடைய நிதி நிலை அறிக்கையில் உள்ள விற்பனை, இலாபம், கடன், பங்காதாயம் நிறுவனத்தின் கடந்த கால வளர்ச்சி போன்ற முடிவுகளின் பேரின் கடன் விற்பனை செய்வதற்கான முடிவினை நிறுவனம் தீர்மானிக்கலாம்.

2. வங்கி மேற்கோள்கள்-வாடிக்கையாளரின் வங்கியரிடமிருந்து அவரின் தொழில், நிதி நிலைமை, தொழில் முன்னேற்றம், வியாபார நடவடிக்கைகள் போன்றவை தொடர்பான தகவல்களைச் சேகரிக்க இயலும். மேலும் சில வங்கிகள் இதற்கென தனியானதொரு கடன் தகவல் அளிப்பு மையத்தை நிறுவியுள்ளன. நிறுவனம் தனக்கு தேவையான வாடிக்கையாளரின் வியாபார நடவடிக்கைகளைப் பற்றி அறிதற்கு வங்கிகள் நேரடியாகவோ, அல்லது விற்பனையின் மூலமாகவே கடன் விற்பனை செய்பவருக்கு உதவுகின்றன. மேலும், நிறுவனம் தனது வாடிக்கையாளரைப் பற்றி வங்கியரிடம் சேகரித்த தகவல்களையும் மிகவும் நம்பகமான முறையில் பாதுகாக்க வேண்டும்.

3. வியாபார மேற்கோள்கள் -இவ்வகையான செய்திகளை நிறுவனம் தனது வாடிக்கையாளரிடம் தொடர்பு கொண்டுள்ள நபர்கள் மற்றும் நிறுவனத்திடம் இருந்தும் பெறுகிறது. இவ்வகையில் பெறும் தகவல்களுக்கு எந்தவிதமான கடன் தகவல்கள் சேகரிப்புச் செலவும் கிடையாது. இவ்வகையில் பெறப்படும் தகவல்கள் மிகவும் நம்பகமானவைகளாகும். எனவே, வியாபார மேற்கோள்கள் மூலம் பெறப்படும் தகவல்கள் நிறுவனத்திற்கு எளிய முறையில் உதவுகின்றன.

4. கடன் அறிக்கைக் குழு- இவ்வகையான குழு அமைப்புகள் கடன் தகவல் அளிப்பதற்கான சிறப்பு அமைப்பாக அமைக்கப்படுகின்றன. எனவே, இந்நிறுவனத்திடம் மிகவும் குறுகிய காலத்தில் எந்தவொரு வாடிக்கையாளர் பற்றிய வியாபார நிலைமையையும் எளிதில் பெறமுடியும். மேற்கூறிய இருமுறைகளான வங்கி மேற்கோள்கள் மற்றும் வியாபார மேற்கோள்கள் மூலம் கிடைக்கக் கூடிய தகவல்கள் கூட தவறானதாக சில சமயங்களில் அமைய வாய்ப்புண்டு. ஆனால் கடன் அறிக்கைக் குழுவிடம் இருந்து பெறக்கூடிய தகவல்கள் மிகவும் உண்மையானவைகளாக அமையும். இந்தியாவிலும் மற்ற வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளிலும் இவ்வகையான அமைப்புகள் சிறந்த முறையில் செயல்பட்டு வருகின்றன. மேலும் இவ்வகையான அமைப்புகள் வியாபார கட்டமைப்புகளுடனும் வர்த்தகக் கழகங்களுடனும் சேர்ந்து தனது

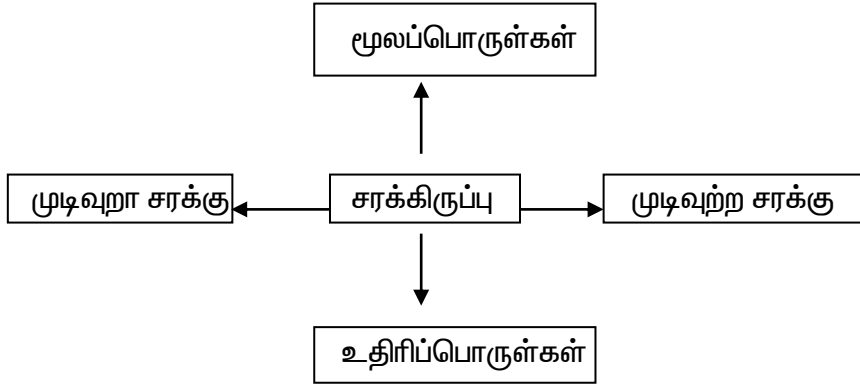
உறுப்பினர்களுக்குத் தேவையான சிறந்த கடன் தகவல்களை தேவைப்படும் போது அளித்து வருகின்றன.

5. கடன் புலனாய்வு-கடன் தகவல்களைப் பெற்றபின் செய்யவேண்டிய அடுத்த செயல் கடன் புனலாய்வாகும்.

III. சரக்கிருப்பு மேலாண்மை (Inventory Management)

பெரும்பான்மையான நிறுவனங்களில், நடப்புச் சொத்துக்களில் மிகவும் பெரியது சரக்கிருப்பு ஆகும். எனவே, சரக்கிருப்பித் திட்டமிடலும், அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தி மேலாண்மை செய்தலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

சரக்கிருப்பு என்பதன் பொருளை பின்வரும் வரைபடத்தின் மூலம் எளிதாக அறியலாம்.

சரக்கிருப்பு மேலாண்மை என்பது ஒவ்வொரு நிறுவனத்திற்கும் முக்கியமான ஒன்றாகும். நிறுவனம் தனது உற்பத்தியை கவனத்தில் கொண்டு எவ்வளவு மூலப்பொருள்கள் வாங்க வேண்டும் என்பதையும் அம்மூலப் பொருள்களை குறைவான விலையில் பெறுகின்ற திறனையும், சரக்கிருப்பு மேலாண்மை எனலாம். மேலும், சரக்கிருப்பு மேலாண்மையின்படி,

1. என்ன கொள்முதல் செய்வது?
2. எவ்வளவு கொள்முதல் செய்வது?
3. எந்த இடத்திலிருந்து கொள்முதல் செய்வது?
4. மூலப்பொருள்களை எங்கு சேமிப்பது?

போன்ற விபரங்களை ஆராய்ந்து திறமையான முறையில் மேலாண்மை செய்வதே சிறந்த சரக்கிருப்பு மேலாண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும் உற்பத்தி மேலாளர் மூலப்பொருள்களை கொள்முதல் செய்வதில் சிக்கன நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதுடன் உற்பத்தியின் தேவையறிந்தும் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். அதாவது மூலப்பொருள்களை தேவைக்கு அதிகமாகவோ, அல்லது குறைவாகவோ கொள்முதல் செய்யக் கூடாது. எனவே, உற்பத்தியின் தேவைக்கு

ஏற்ப உத்தம அளவு கொள்முதலை மேற்கொள்வதே சரக்கிருப்பு மேலாண்மையாகும்.

சரக்கிருப்பு மேலாண்மையின் முக்கிய நோக்கங்கள்

(Objectives of Inventory Management)

1. மூலப் பொருள்களின் தொடர்ச்சியான அளிப்பு –சரக்கிருப்பு மேலாண்மையின் முக்கிய நடவடிக்கை மூலப் பொருள்களைக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அல்லது குறிப்பிட்ட காலத்தில் கொள்முதல் செய்வதாகும். மேலும் உற்பத்தியைப் பாதிக்காத வகையில் மூலப்பொருள்களை தொடர்ச்சியாக கொள்முதல் செய்து உற்பத்திக்கு அளிப்பதற்கு சரக்கிருப்பு மேலாண்மை பெரிதும் உதவுகின்றது.

2. உபரி சரக்கையும், குறைவான சரக்கையும் தவிர்த்தல் –நிறுவனம் உற்பத்தியின் தேவைக்கேற்ப மூலப் பொருள்களை வாங்குவதால், நிறுவனத்தின் நிதி தேவையற்ற சரக்கில் முடக்கப்படுவது தவிர்க்கப்படுகிறது. அதே சமயம் தேவைக்குக் குறைவான கொள்முதலை மேற்கொண்டால் உற்பத்தி பாதிக்கப்படும். எனவே, சரக்கிருப்பு மேலாண்மையானது நிறுவனத்தின் தேவையறிந்து செயல்பட்டு பயன்விளைவிக்கின்றது.

3. கொள்முதலின் அளவு– நிறுவனம் தனது முதலீட்டை சரக்கிருப்பின் மீது அதிகமாக முதலீடு செய்யாமலும் மாறாக குறைவாக முதலீடு செய்யாமலும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சரக்கின் பேரில் அதிகமான முதலீட்டை மேற்கொண்டால், நிறுவனத்தின் நிதி தேவையற்ற முறையில்/வகையில் முடங்கியிருப்பதாகப் பொருள்படும். மேலும் குறைவான முதலீட்டை சரக்கிருப்பில் மேற்கொண்டால், உற்பத்தி பாதிக்கும் வகையிலும் அமையும். எனவே, நிறுவனத்தின் உற்பத்தியை நன்கு கவனித்து தேவையான அளவு சரக்குகளை மட்டுமே கொள்முதல் செய்ய நிறுவனம் முன்வர வேண்டும்.

4. சிக்கன அளவு கொள்முதல் வசதியை பெறமுடிகிறது– சரக்கினை கொள்முதல் செய்யும் போது சிக்கன அளவு கொள்முதல் முறையை பின்பற்றுவதால் விலையில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை தவிர்த்து பேரளவு நட்டத்தை தவிர்க்க முடிகிறது.

5. ஆணையிடுகை செலவையும், பொருளைக் கொணர்வதற்கான செலவையும் குறைத்தல்–நிறுவனமானது சிக்கன அளவு கொள்முதலை மேற்கொள்வதால் தனது ஆணையிடுகை செலவையும், பண்டகக் காப்பு செலவையும் இறக்கு செலவையும், சரக்கு கொணர்வதற்கான செலவையும் ஓரளவிற்குக் குறைக்க முடியும்.

சரக்கிருப்பை பாதிக்கும்/நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்

(Factors Affecting Inventory)

1. கால இடைவெளி- நிறுவனமானது தனக்குத் தேவையான சரக்கினை கொள்முதல் செய்த பிறகு அது எவ்வளவு காலத்திற்கு நிறுவனத்தின் உற்பத்தித் தேவையினை பூர்த்தி செய்கின்றது என கணக்கிட வேண்டும். கொள்முதல் செய்யப்பட்ட காலத்திலிருந்து நிறுவனத்தின் தேவையினை அது பூர்த்தி செய்கின்ற காலம் வரை இடைப்பட்ட காலமே கால இடைவெளி எனப்படுகிறது. கால இடைவெளியைப் பொறுத்து நிறுவனத்தின் சரக்கின் தேவை அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ இருக்கும்.

2. இருப்புச் சரக்கிருப்பின் மீது முதலீடு செய்யும் தொகையின் அளவு - நிறுவனம் சரக்கின் மீதான அடக்கவிலையைப் பொறுத்து தனது சரக்கிருப்பை அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ வைத்திருக்கும். (எ.கா) நிறுவனத்தின் முதலீடு சரக்கிருப்பில் அதிகமாக இருந்தால் குறைவான சரக்கிருப்பும் சரக்கின் விலை அடக்கச் செலவு ஆகியவை குறைவாக இருந்தால் நிறுவனத்தின் சரக்குக் கொள்முதலின் அளவு அதிகமாகவும் இருக்கும்.

3. மறு ஆணையின் அளவு-ஒவ்வொரு முறையும் நிறுவனம் கொள்முதல் ஆணையை மேற்கொள்ளும் போது எவ்வளவு சரக்கிற்கு ஆணையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதே மறு ஆணை அளவாகும். இந்த மறு ஆணை அளவானது பொருளின் கால இடைவெளி அளவையும் உற்பத்தித் தேவையின் அளவையும் பொறுத்து அமையும். எனவே, இதற்கேற்றார்போல் நிறுவனம் தனது சரக்கிருப்பை வைத்திருக்க வேண்டும்.

4. இருப்புகள்- நிறுவனம் பின்பற்றும் இருப்பு முறையின் அடிப்படையில் அதற்கு சரக்கு அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ தேவைப்படும் மேலும் நிறுவனம் பாதுகாப்பு இருப்புமுறை, ஒதுக்கு இருப்பு, உபரி இருப்பு போன்ற முறைகளின் அடிப்படையில் தனது சரக்கிற்கான தேவையை நிர்ணயித்துக் கொள்கிறது.

5. மூலப்பொருள்களின் விலை- நிறுவனத்திற்கான சரக்கின் தேவையானது பொருளின் விலையைப் பொறுத்து மாறுபடுகின்றது. அதாவது மூலப்பொருள் மலிவான அல்லது சாதகமான விலையில் கிடைக்குமாயின் நிறுவனம் அதிகமான கொள்முதலை மேற்கொள்ளும் மாறாக, மூலப்பொருள்களில் விலை அதிகமாயிருந்தால், தனக்குத் தேவையான அளவு கொள்முதலை மட்டுமே மேற்கொள்ளும்.

6. சேவை நிலை-மூலப்பொருளின் பயன்பாட்டுத் தன்மையைப் பொறுத்தும் அதனைக் கையாளும் எளிய முறையைப் பொறுத்தும் நிறுவனம் தனது தேவையினை சேவை நிலையின் மூலம் நிர்ணயிக்கிறது. கீழ்வரும் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து தனது சரக்கிற்கான தேவையின் அளவை அது நிர்ணயிக்கிறது.

1. வாடிக்கையாளர் விடுத்த ஆணையின் கால அளவைப் பொறுத்து.
2. வாடிக்கையாளர்களுக்கு உற்பத்திப் பொருளை அளிக்க வேண்டிய கால அளவை பொறுத்து.
3. மறுஆணையின் பேரில் சரக்கு கொள்முதல் செய்யும் கால இடைவெளியைப் பொறுத்து.

மேற்கண்டவற்றைப் பொறுத்து நிறுவனம் தனது சரக்கிற்கான தேவை அளவை நிர்ணயிக்கின்றது.

7. சரக்கிருப்புக் கழிவு- நிறுவனம் கொள்முதல் செய்து வருகின்ற சரக்கு தற்பொழுது புழக்கத்தில் இல்லாத சூழ்நிலையில் உற்பத்தியின் போது மிதமாகின்ற/வீணாகின்ற கழிவுப் பொருள்களின் மதிப்பை பொறுத்து தனது இருப்பை நிர்ணயித்துக் கொள்ளும்.

8. வட்ட விகித அளவு-விற்பனையாளர் நிறுவனத்திற்கு அளிக்கக்கூடிய வட்ட விகிதத்தின் அடிப்படையில் சரக்கிருப்பின் அளவு அமையும். மேலும் நிறுவனம் மொத்தக் கொள்முதலைச் செய்யும் போது விற்பனையாளர் ஓரளவு அளிக்கின்ற வட்ட விகிதத்தைப் பொறுத்தும் கொள்முதலின் அளவு அமைகின்றது.

9. மேலாண்மையின் முன்கூட்டி அறியும் திறன்-சரக்கிருப்புகளின் ஓட்டத்தைத் தடை செய்யக் கூடிய வேலை நிறுத்தம், தேவையில் ஏற்படும் பெரும் மாற்றம் ஆகியவற்றை முன்கூட்டி அறிவதற்கு மேலாண்மை கொண்டுள்ள திறமையும் சரக்கிருப்புகளின் அளவினை நிர்ணயிக்கின்றது. அதாவது, இத்தகைய சக்திகளால் ஏற்படக்கூடிய கேடுகளை முடிந்த அளவு சரியாக முன்கூட்டி அறியக்கூடிய திறமையைக் கொண்டுள்ள மேலாண்மை, அவைகளைப் பற்றி அதிகப் பயம்கொள்ளாது குறைந்த அளவு சரக்கிருப்புகளையே வைத்திருக்கும். மாறாக, மேலாண்மை அவைகளை அறுதியிட்டு அறியமுடியவில்லையெனில், பெருமளவில் சரக்குகளை வைத்திருக்க வேண்டிவரும்.

10. நிறுவனத்தின் கணக்கு முறை-ஒரு நிறுவனத்தின் கணக்கெழுதும் முறையும் சரக்குகளின் மீதான முதலீட்டின் அளவினைப் பாதிக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, விலைவாசி உயர்ந்து கொண்டே போகின்ற பொழுது, கடைசியாக வந்த சரக்கு முதலில் வெளிச் செல்ல வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலான அடக்கச் செலவுக் கொள்கையை நிறுவனம் உபயோகத்தில் கொண்டுள்ள பொழுது, முதலில் வந்த சரக்கு முதலில் வெளிச் செல்ல வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலான அடக்கச் செலவுக் கொள்கை செயலில் உள்ள போது இருப்பதை விட சரக்கிருப்புகளின் மீதான முதலீட்டின் அளவு குறைவாக இருக்கும். விலைகள் குறைகின்ற பொழுது இதற்கு நேர்மாறானவைகள் நிகழும்.

குறைந்தளவு சரக்கிருப்பு வைத்திருப்பதன் விளைவுகள்

(Effects of Holding Low Inventory)

1. சேவை நிலையை நிலைப்படுத்த முடியாமை- நிறுவனம் தேவைக்கு குறைந்தளவு சரக்கிருப்பு வைத்திருப்பதனால் அடிக்கடி வாடிக்கையாளரின் தேவையை பூர்த்தி செய்ய இயலாமல் போகிறது. ஏனெனில் வாடிக்கையாளர்களுக்கு பொருள் தேவைப்படும் காலத்தில் நிறுவனத்தில் தனக்கு தேவையான அளவு சரக்கு இல்லாமல் இருப்பதால் வாடிக்கையாளரை திருப்திப் படுத்த இயலாது. மேலும் வியாபாரத்தில் உற்பத்தியும் தடைப்பட்டு வியாபாரம் பெரும் நட்டத்திற்கு உள்ளாவதற்கும் வாய்ப்பேற்படுகிறது.

2. உற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுச் செலவு அதிகமாதல்- நிறுவனமானது பற்றாக்குறையான அல்லது குறைவான சரக்குகளை வைத்திருப்பதால் நிறுவனத்தின் உற்பத்தி முறையில் தடை ஏற்பட்டு விரைவான உற்பத்தி முறையையும் , உற்பத்தியின் முழு பயன்பாட்டையும் அடைய முடியாமல் போக வாய்ப்புண்டு.

3. ஆணை செலவுகள் அதிகரித்தல்- நிறுவனம் குறைவான சரக்கிருப்பை வைத்திருப்பதால் அடிக்கடி கொள்முதல் ஆணையை மேற்கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. இதனால் ஆணை செலவு அதிகமாக வழிவகுக்கின்றது. மேலும் நிறுவனம் அடிக்கடி கொள்முதல் ஆணையை மேற்கொள்வதால், உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகமாவது தடுக்க இயலாமல் போகும்.

அதிகளவு சரக்கிருப்பு வைத்திருப்பதன் விளைவுகள்

(Effects of Holding High Stock)

1. பண்டகக் காப்புச் செலவு அதிகரிக்கிறது- நிறுவனம் உற்பத்தித் தேவைக்கும் அதிகமான அளவு சரக்கை வாங்கி வைத்திருப்பதால் அதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் செலவினங்களான: பண்டக காப்பு வாடகை, பண்டகக் காப்பாளர் சம்பளம், போக்குவரத்துச் செலவு, காப்பீடு போன்ற செலவுகள் அதிகமாக இருக்கும்.

2. சரக்கு மீதான முதலீட்டை அதிகரிக்கிறது-அதிகமான அளவு சரக்கை வைத்திருப்பது நிறுவனம் தேவையற்ற முறையில் தனது முதலீட்டை சரக்கில் முடக்கி இருப்பதாக பொருள்படும். எனவே, இம்முதலீடானது வேறொரு முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டு அதனால் கிடைக்கும் நன்மையை பெறமுடியாமல் போகிறது.

3. பொருள் புழக்கமற்று போகும் இடர்பாடு அதிகரிக்கிறது- நிறுவனமானது உற்பத்தித் தேவைக்கும் அதிகமான அளவு சரக்குகளை வைத்திருப்பதால், சில சமயங்களில் அதிக சரக்குகள் புழக்கத்தில் இல்லாமலோ அல்லது அந்த சரக்குகளின் விலை மிகவும் குறைந்து போனதாவோ அல்லது

அந்த சரக்குகள் மதிப்பிழந்து போனதாகவோ இருக்கலாம். இதனால் நிறுவனம் பெரும் இடர்பாட்டிற்கு உட்பட்டு நட்டத்தை அடைவதற்கு வாய்ப்புண்டு.

4. மொத்தக் கொள்முதலின் மூலம் அதிகமான கழிவைப் பெறலாம்- பொதுவாக நிறுவனங்கள் மொத்த கொள்முதலை மேற்கொள்கின்ற பொழுத விற்பனையாளர்கள் கொள்முதல் கழிவை வழங்குகின்றனர். இதனால் நிறுவனங்கள் அதிகமான கழிவைப் பெற இயலும்.

5. நிலையான உற்பத்தி முறையையும் சீரான வேலைகளையும், முயற்சியையும் செயல்படுத்த முடிகிறது- நிறுவனம் அதிகமான சரக்கிருப்பை வைத்திருப்பதால், நிறுவன உற்பத்தியானத தடையின்றி சீரான முறையில் நடைபெறுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. எனவே, தடையற்ற உற்பத்தியினால் பணியாளரின் பணி தொடர்ந்து நடப்பதால் அவர்களின் திறமையை முழுமையான அளவு பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

6. உயர்ந்தபட்ச சேவையை அளிக்கிறது- நிறுவனம் அதிகமான அளவு சரக்கிருப்பை வைத்திருப்பதால் வாடிக்கையாளரின் தேவையினை முழுமையாகவும் விரைவாகவும் நிறைவேற்ற இயலும். ஏனெனில், வாடிக்கையாளர் செய்யும் ஆணைகளை தம்மிடம் தேவையான சரக்கிருப்பை வைத்திருப்பதால் நிறுவனத்தால் உடனுக்குடன் நிறைவேற்ற முடிகிறது.

சரக்கிருப்பின் வகைகள் (Types of Inventory)

1. மூலப் பொருள்கள்-மூலப்பொருள்கள் என்பன நிறுவனத்தின் உற்பத்தி பொருள்களுக்குத் தேவையான மூலப்பொருள்களாகும். நிறுவனத்தின் பெரும்பான்மையான நிதி, மூலப் பொருள்களில் தான் முதலீடு செய்யப்படுகிறது. மேலும் நிறுவனத்தின் நடைமுறை மூலதனம் கச்சாப் பொருள்களை வாங்குவதற்காக பெருமளவு செலவிடப்படுகிறது.

2. முடிவுறா சரக்கு-முடிவுறா சரக்கு என்பது மூலப்பொருள்களின் உற்பத்தி நடைமுறைக்கு அனுப்பப்பட்டு பொருள்கள் முடிவுறா நிலையில் உள்ளதாக இருக்கும். கச்சாப் பொருள்களுக்கும் முடிவுற்ற பொருள்களுக்கும் இடையே உற்பத்தி வழியில் உள்ள பொருள்களே முடிவுறா சரக்கு எனப்படும்.

3. முடிவுற்ற சரக்கு-முடிவுற்ற சரக்கானது உற்பத்தி செய்து விற்பனைக்குத் தயார் நிலையில் உள்ள சரக்கினை குறிக்கிறது. இச்சரக்குகள் அங்காடி நிலவரத்தைப் பொறுத்து விற்பனைக்குத் தயாராக வைக்கப்படும்.

4. கூட்டு அல்லது மொத்த சரக்கிருப்பு-இங்கு கூட்டு சரக்கிருப்பு என்பது முடிவுற்ற சரக்குகள், மூலப்பொருள்கள், கிடங்கில் உள்ள பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாகும்.

5. இலாபம் உருவாக்கக் கூடிய சரக்குகள்/இலாபத்தை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள சரக்குகள்-இலாபத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய சரக்கிருப்பு என்பது விற்பனையின் போது இலாபம் கிடைக்கக் கூடிய சரக்கிருப்பு ஆகும். அதாவது

இவ்வகை சரக்கிருப்பை இருப்பாக வைத்திருப்பதன் மூலம் அது இலாபத்தை ஈட்டித் தரும்.

6. முன்னெச்சரிக்கை சரக்கிருப்பு- நிறுவனமானது முன்னெச்சரிக்கை சரக்கிருப்பிற்கு மேல் தனது சரக்கிருப்பை அனுமதிக்கக் கூடாது. நிறுவனம் அடுத்தடுத்து கொள்முதல் ஆணையை அனுப்பி சரக்கை இருப்பு வைத்து கொள்ள வேண்டும். முன்னெச்சரிக்கை சரக்கிருப்பானது நிறுவனத்தின் சரக்கை ஓர் குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மேல் குறையாமல் பாதுகாக்கின்றது. இதனால் நிறுவனத்தின் சரக்குத் தட்டுப்பாட்டை ஓரளவிற்கு கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக் கொள்ள முடியும்.

7. இயல்பான சரக்கிருப்பு-இயல்பான சரக்கிருப்பு என்பது நிறுவனத்தில் உற்பத்தித் தேவைக்குத் தகுந்தாற்போல் ஆணை செய்து சரக்கை வாங்கி வைத்துக் கொள்வதைக் குறிக்கின்றது. இது நிறுவனத்திற்கு உத்தம அளவு சரக்கிருப்பு வைப்பு முறையாகும்

8. தேவைக்கும் மேற்பட்ட சரக்கிருப்பு- நிறுவனம் தேவைக்கு அதிகமான அளவு சரக்கிருப்பை வைத்திருந்தால், சரக்கிருப்புக் கட்டுப்பாட்டை திறமையான முறையில் பின்பற்ற இயலாது. எனவே, உற்பத்தித் தேவைக்குத் தகுந்தவாறு தனது சரக்கிருப்பு அளவை மேற்கொள்வதே சிறந்த ஒன்றாகும்.

